

# AUTOMATIC CONDEI

Revistă semestrială nr. 25-26



Liceul de Informatică  
"TIBERIU POPOVICIU"

2024

## **Coordonatori**

Prof. Diana-Cosmina Popa

## **Redactor-șefi**

Iulia Folea, XI B

Antonia-Medeea Șipoș, XI A

## **Redactor-șefi adjuncți**

Răzvan Mureșan, XI A

Andrei Covaciu, XI A

## **Redactori**

Alessia Giosu, XI A

Ana-Maria Galoș, IX A

Andrei Mihalache, IX A

Antonia Coman, XI A

Darius Mureșan, XI A

Dragoș Gligor, XI B

Maria-Ioana Arion, XI C

Matei-Alexandru Hâlma, IX A

Medeea Pașca, XII B

Natalia Domșa, IX A

Carla Godja, IX A

## **Tehnoredactare**

Andrei Covaciu, XI A

Antonia-Medeea Șipoș, XI A

Răzvan Mureșan, XI A

Robert-Șerban Lupaș, IX A

Tania-Ștefana Pop, X A

## **Grafică și fotografie**

Alex Botiș, IX A

Eliza Neacșu, XII A

Iulia Folea, XI B

Mădălina Burlea, IX A

Mihai Sillion, IX B

Oana-Diana Covrig, IX A

Paula Pop, IX A

## **Colaboratori**

Dir. prof. Silviu-Cristian Rad

Dir. adj. prof. Floarea Rusa

Dir. adj. prof. Ileana Rus

Inspector școlar: prof. Amalia Gurzău

## **Profesori**

Prof. Emilia-Alina Pop

Prof. Alexandra Botezan

Prof. Dana Filip

Prof. Andra Gălan

Prof. Monica Chifor

Prof. Liliana Oltean

Prof. Georgeta Moldovan

Prof. Daniela Chirița

Prof. Noemi Nemethi

Prof. Eugenia Paraschiv

Prof. Cătălina Țogorean

## **Mulțumiri**

Lui Paul-Andrei Pogăcean, fost redactor-șef, care a îndrumat activitatea noii echipe redacționale;

Asociației de părinți “Tiberiu Popoviciu”, Cluj-Napoca pentru sponsorizarea realizării revistei în format fizic;

Tuturor profesorilor care s-au implicat în adunarea și selectarea materialelor;

Celor care au contribuit cu articole la realizarea acestei reviste;

Viitorilor noștri cititori.

<b>Deschidere</b>	<b>4</b>
<b>Imortalitatea pasiunii</b>	
Emoție, sentimente, pasiune	7
Pasiunea fără margini	8
Dansul	9
Cheia succesului	10
Către anonim	11
Dansul omului cu natura	12
Verde crud	15
Ghid oniric	15
Mortalitatea pasiunii	16
Convorbire între doi poeți	18
Miracolul pasiunii	19
Glossă	19
Călătorie ghidată de pasiune	20
Letters between the moon and the ocean	22
Passion outlives the passionate	25
Understanding beyond the silence	16
Word by word	29
Passion	29
Passion	29
Love is a ruin	30
Myosotis	30
Une vie animee par la passion	31
Cher journal	31
Interviu Paul-Andrei Pogăcean	32
Interviu Vlad Ardelean	34
Interviu Daniela Chirița	36
Interviu Cătălina Țogorean	38
Interviu Andra Gălan	40
<b>Creații</b>	
Salcia	44
Dans de noapte	44
Nemurirea sufletului	47
Împărtășanie	47
Aniversarea universului	47
Viața într-o colivie	47

Ritmuri urbane	48
În incipitul amintirilor	48
Cum m-am împrietenit eu cu istoria	50
Viața e un joc?	52
Jurnalul unui fluture	55
Istoria evreilor	56
Luca Cristina – fragment în sălbăticie	57
Linia frontului	58
Poeme Eugenia Paraschiv + traducere	58
A deveni aidoma pietrei	59
O altfel de poveste	60
Astrele șterse	62
Ce vreau	62
Fulgii de lumină	63
Nimicnicia umană	63
Omul	64
Prima școală	66
Prima școală	66
Istoria unei școli	66
Sanctuarul cunoașterii	66
Dragoste și pedeapsă în Evul Mediu	68
Socrate	71
Literatura prinde viață	74
Death personification	81
Sometimes I only see with my eyes	82
Shattered	83
Citations	84
<b>Evenimente</b>	
Primul vals	86
Veneția	87
Activitate în “Săptămâna verde”	89
Printre cuvinte	90
Serbarea hibernală a clasei a V-a F	92
Future League Berlin	93
Scenetă “Moara cu noroc”	94
Scenetă “Luceafărul”	95
Ziua Națională a Lecturii	96
Primetech	100

# Pasiune și simțire

Cum ar fi lumea fără existența pasiunii? Este prea puțin spus că ar fi tristă, dar poate prea mult să spunem că ar fi lipsită de sens. Indiferent ce înțelegem prin “pasiune”, aceasta are o mare însemnătate în viața fiecăruia. Pasiunea oferă posibilitatea de a evada din monotonia vieții de zi cu zi și apropie oamenii care o împărtășesc. Aceasta ne poate inspira și ghida prin viitorul necunoscut.

“Automatic Condei”, revista Liceului de Informatică “Tiberiu Popoviciu”, a luat naștere acum 47 de ani. Aceasta a fost creată din pasiune, iar prima publicație a apărut în 1977, mai apoi fiind redactată în fiecare an până în prezent, de către elevii și profesorii liceului nostru. Fiecare persoană implicată în crearea revistei își pune amprenta pe rezultatul final al acesteia.

Pasiunea poate însemna ceva inefabil pentru fiecare, dar rămâne relevantă indiferent de timp. Cu toții avem cel puțin o pasiune care reprezintă un element al împlinirii noastre emoționale.

Ce înseamnă pasiunea pentru tine?

**Iulia Folea**  
**Antonia-Medeea Șipoș**



*Imortalitatea  
pasiunii*

# Emoție, sentimente... pasiune

Îmi amintesc cuvintele dulci ale mamei îmbărbătându-mă înainte de fiecare concurs, ce răsunau ca o ploaie în bătaia nonșalantă a vântului. Cuvintele sale, atât de unice, erau rezervate doar pentru mine, iar eu, în inocența trecătoare de copil, le absorbeam aidoma unui burete, încercând să le găsesc un cusur în așa fel încât să îi amân plecarea dincolo de ușile masive, astfel percepute la vârsta aceea.

Lupta crâncenă dintre mine și adversara din fața mea începea negreșit. Ancorată în lumea realizată de vorbele mamei, de cele mai multe ori gafam, orgoliul fiindu-mi profund rănit. Surprinzător, această greșală îmi aducea victoria mult dorită, deoarece rațiunea avea propriile metode de a-mi satisface nevoile ce se contopeau cu dorințele. Fiecare meci devenea din ce în ce mai aprins, persoanele ce se perindau în fața mea reușind să îmi provoace emoții cu adevărat sinistre, iar gândul că premiul cel mare, la acel moment trofeul poleit cu aur și diploma ce îmi atesta valoarea, nu va fi al meu, îmi repugna. Făceam tot ce îmi stătea în putință, concentrându-mă profund la fiecare mutare, la fiecare mișcare realizată de așa zisul "dușman" alături de care mă confruntam, care la final avea să îmi devină prieten.

Timpul se scurgea virulent de repede, momentul premierii sosind. Emoția specifică victoriei mă ținea captivă într-o transă, momentul eliberării fiind acela în care numele îmi era rostit de arbitrul de pe podium. Mă prefăceam surprinsă, deși în adâncul nemărginit al sufletului, adevărul îmi era limpede: biruisem. Totul se datora cuvintelor mamei. În lipsa acestora, eram o stafie pierdută în lumea muritorilor, nu-mi găseam locul, motivația lipsind cu desăvârșire.

Astfel, pentru a clarifica anumite aspecte, pasiunea descrisă este șahul. Sentimentele ambivalente provocate de acesta îmi aduceau o satisfacție infinită, imposibil de descris. În momentul în care atingeam piesa pentru a realiza mutarea mult așteptată, un fior electrizant îmi străbătea corpul, dovada pentru iubirea ce o aveam pentru acest "sport al minții". Cu siguranță pare stranie folosirea verbelor la timpul trecut, dar toate stările simțite atunci, cu sufletul unui copil, erau amplificate de o competiție purtată în interiorul meu, în străfundul a tot ce arătam cu adevărat. Acum la o distanță de doi ani de la ultima competiție, simt un dor imens de a retrăi toate emoțiile trecutului, deoarece odată existentă, o pasiune nu se stinge niciodată.

Ana-Maria Galoș

Paula Pop



# Pasiunea fără marginii

Pasiunea pentru pian a jucat un rol semnificativ în viața mea, încă din clasa a doua, când am început să descopăr farmecul și frumusețea muzicii. Îmi amintesc cu drag cum fiecare notă și fiecare acord îmi aduceau bucurie inexprimabilă. Totuși, în timp, agitația și alte responsabilități m-au determinat să renunț la orele de pian.

Deși nu am mai putut să îi acord acestuia timpul necesar, flacăra pasiunii mele nu s-a stins complet. În momentele rare de răgaz, mă întorc mereu la pianul meu de acasă pentru a recrea magia melodiilor pe care le-am învățat cândva. Deși nu mai iau lecții, muzica continuă să fie refugiul meu, locul unde mă pot relaxa și unde pot intra într-o lume a armoniei și frumuseții. Pentru mine, pianul nu este doar un instrument, ci este o cale către

liniștea interioară și o modalitate de a exprima emoțiile într-un mod unic și personal. Chiar și atunci când cânt singură, în acele momente intime, simt cum fiecare notă îmi hrănește sufletul și îmi aduce pacea interioară. Pasiunea pentru el nu a dispărut niciodată din viața mea, ea continuă să trăiască în fiecare melodie pe care o cânt.

Acest instrument minunat a demonstrat cât de importantă este pasiunea în viața noastră. Indiferent de obstacolele sau agitația zilnică, pasiunea ne poate oferi o evadare și un refugiu, aducându-ne bucurie și împlinire într-un mod profund și personal. Este o amintire vie a faptului că pasiunea este mai mult decât o simplă activitate. Ea devine un mod de viață, o sursă de inspirație și o rază de lumină în viața noastră agitată.

**Oana-Diana Covrig**



# Dansul

– De ce dansezi? Acum două secunde mi s-a pus întrebarea pentru care m-am pregătit toată viața.

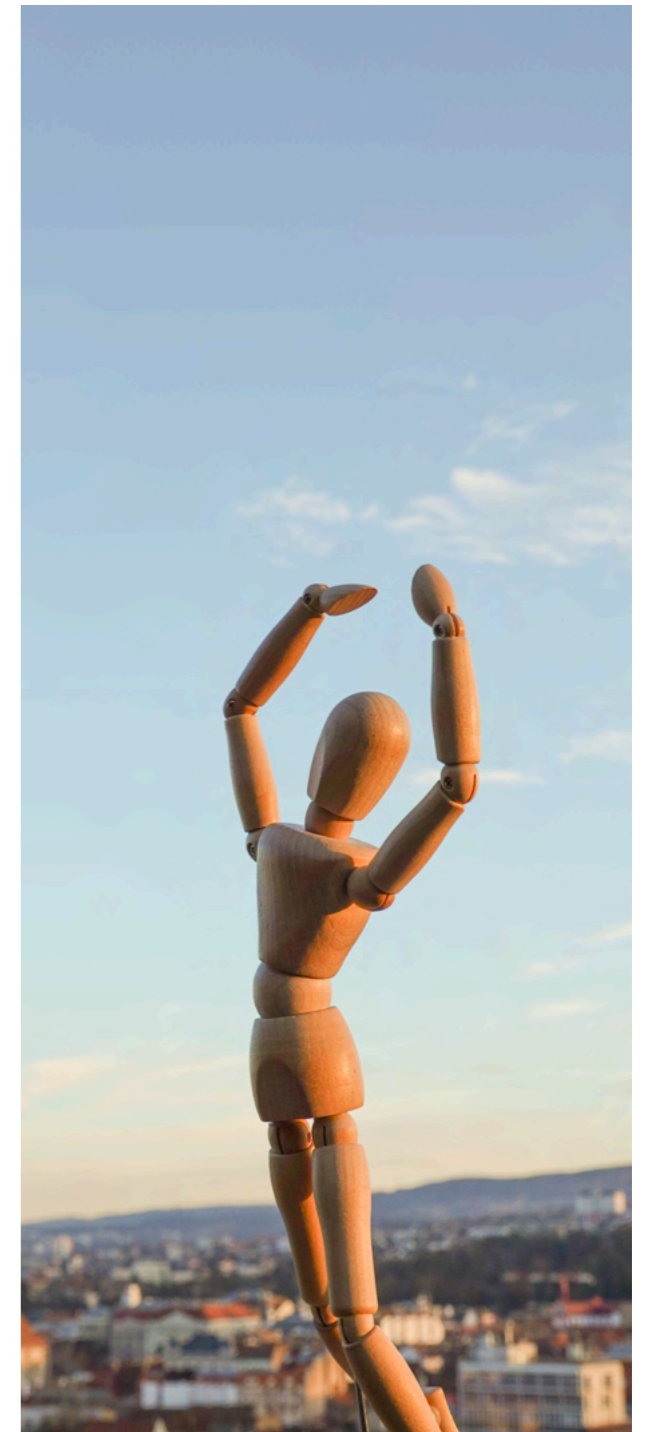
Mi-a trebuit puțin timp să mă gândesc. A trebuit să scormonesc în mintea mea și să găsesc cea mai logică explicație pentru această întrebare. Aș putea să enumăr toate provocările și greutățile prin care am trecut doar ca să ajung aici, toată presiunea și stresul la care m-am supus doar ca să fiu remarcată de cineva, să pot dansa pe marile scene alături de cei mai buni, dar oare această ar fi răspunsul la întrebare?

Toată viața mea am știut că trebuie să dansez. Am știut din start că acesta e destinul meu. Primele cursuri le-am luat la o vârstă fragedă și a ajuns să nu existe zi în care să nu repet. Era un drog, iar eu eram dependentă. Am început să-mi găsesc liniștea în fiecare pas. O mișcare din mâini, din picioare sau din corp era un simbol. Prin dans încercam să transmit un mesaj, un mesaj pe care nu-l puteam rosti.

Eram diferită de alții. Aveam ceva ce ei nu au. Pasiune. Pasiunea pentru dans. Acesta era răspunsul la întrebare.

– Pasiune! spun eu. Mă pasionează dansul. Am această înclinare artistică pentru el, încât nu mi-aș putea vedea viața fără acesta. Sunt atât de multe stiluri de dans care interpretează genuri de oameni, de mesaje nerostite. Talentul acesta special de a înfățișa sentimente e unic, simți o libertate aparte.

**Natalia Domșa**



# Cheia succesului

În uriașul ocean de sentimente în care omul se scufundă treptat, pasiunea este una din cele mai profunde și accentuate trăiri, deoarece ea este înțeleasă ca fiind un amestec de bucurii, dar și dezamăgi. Pasiunea te ridică până în înaltul cerului cu frumusețea ei și părțile sale bune, dar te și coboară în momentele în care eșuezi și trebuie să o iei de la capăt.

Pasiunea, un cuvânt atât de simplu, atât de banal, dar atât de concentrat, plin de emoții și cu o influență atât de mare asupra viitorului fiecăruia dintre noi. Orice pasiune ai avea implică o multitudine de sentimente și trăiri pe care puțini dintre noi reușesc să le conștientizeze și să le înțeleagă. A avea o pasiune nu înseamnă doar să-ți placă un anumit lucru sau o anumită activitate, înseamnă să-ți dedici din timpul tău pentru a te perfecționa în domeniul din care face parte, înseamnă să faci multe sacrificii pentru a atinge cote extreme, dar nu în ultimul rând, această pasiune trebuie să devină parte din tine și din stilul tău de viață.



Totul a început de la o pasiune, dar noi nu ne-am dat seama. Fiecare dintre noi a avut în copilărie un joc preferat de care nu ne puteam despărți sau o activitate fără de care nu putea trece o zi fără să o practicăm. În acele clipe nu ne am fi putut gândi că acele lucruri minore vor putea fi valorificate mai târziu și ne vor conduce pe un drum în viață.

O pasiune valorificată înseamnă o șansă în plus în găsierea unei cariere de succes. Multe persoane s-ar îndoi de acest lucru, dar dacă nu îți place ceea ce faci, nu vei fi niciodată bun la acel lucru oricât de mult te-ai strădui să-l perfecționezi, niciodată nu vei atinge apogeul pe care tu îl visezi. Pasiunea se manifestă sub multe forme: pasiunea pentru artă, pentru literatură, pentru sport, pentru informatică, și lista poate continua la nesfârșit. Însă, indiferent de obiectul sau subiectul ei, pasiunea este mereu aceeași flacără arzătoare care nu poate fi stinsă, indiferent de obstacolele care apar în calea ei.

Pasiunea este acea scânteie care ne provoacă să ne extindem orizonturile, să aspirăm la mai mult, să rămânem neclintiți în fața obstacolelor. Ea este motorul care ne încurajează să ne reînnoim forțele după fiecare cădere, continuând să luptăm cu încrederea că, până la urmă, vom reuși. Este acea lumină constantă care strălucește în profunzimile sufletului nostru, oferindu-ne energia de a visa, de a lupta, de a inova și de a simți. Reprezintă simbolul veșniciei spiritului nostru și al setei noastre continue de a trăi cu pasiune. Fără aceasta, viața ar părea ca un peisaj monoton și lipsit de semnificație. În prezența pasiunii, însă, viața se transformă într-o odisee plină de oportunități și momente extraordinare.

**Maria-Ioana Arion**

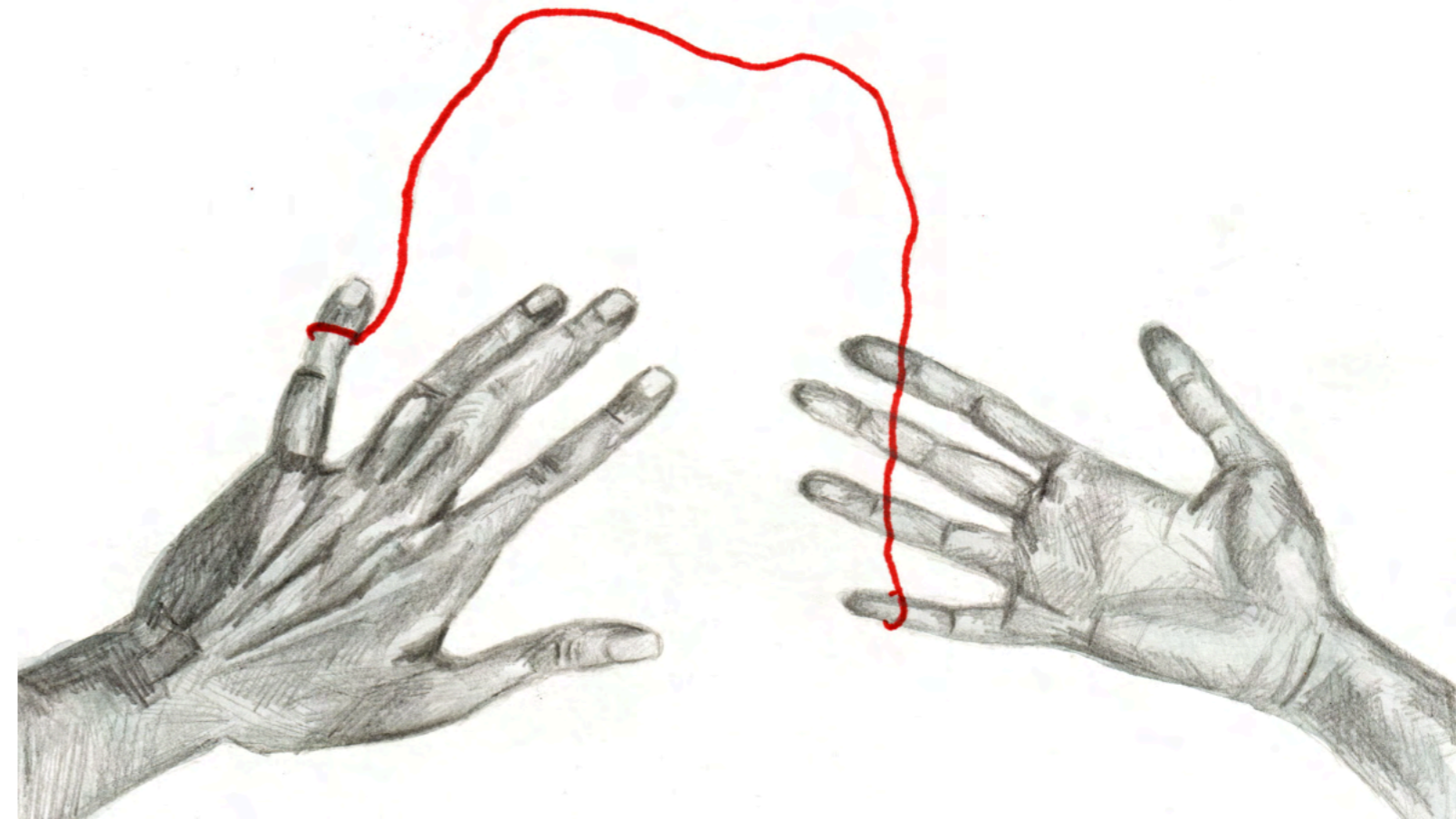
# Către anonim...

Confuzie! Asta-i tot ce simt acum. Acest gând vremelnic mă tulbură încontinuu. Dacă n-aș fi zis acele cuvinte reci, cum avea să îmi fie cusut prezentul?

Prin elogiile tale elocvente mă ridicam, mă simțeam puternică, mă simțeam ca într-un vis feeric din care nu aș mai fi vrut să mă trezesc. Viața îmi era inefabilă și eterică, însă totul a fost efemer, eu în trecutu-mi neștiind că într-o zi toate s-ar fi încheiat. Nu știi, dar tu m-ai ajutat extrem să mă descopăr pe mine însămi și să cresc în continuare. Am avut o mulțime de emoții divergente pe tot parcursul acestui drum temporar, el nefiind așa cum speram, o eternitate. Toată această pasiune pe care am clădit-o pas cu pas, cărămidă cu cărămidă, s-a nărui și a ajuns într-un finit. Deși totul pare că s-a terminat melancolic, de fapt avusesem o evoluție frumoasă, el fiind prima persoană care m-a făcut să mă simt învăluită de induișoare.

Sunt prinsă într-un labirint de emoții și concepții contradictorii, iar întrebarea mea ar fi: Mă mai iubești? Sau doar ne creăm o aluzie și o obsesie reciprocă? Oare am mai putea exista încă o dată, uitând de toate relele și prăbușirile noastre, cum în timp reușisem să facem totul scrum, gândind că acesta ne e sfârșitul. Oare să ne mai acordăm o șansă?

**Mădălina Burlea**



**Mădălina Burlea**

# Dansul omului cu natura

În grădina zorilor, omul se trezește,  
Sub privirea maternă a cerului.  
Râurile șuieră, iar vântul țese,  
O simfonie divină, o arhitectură a universului.

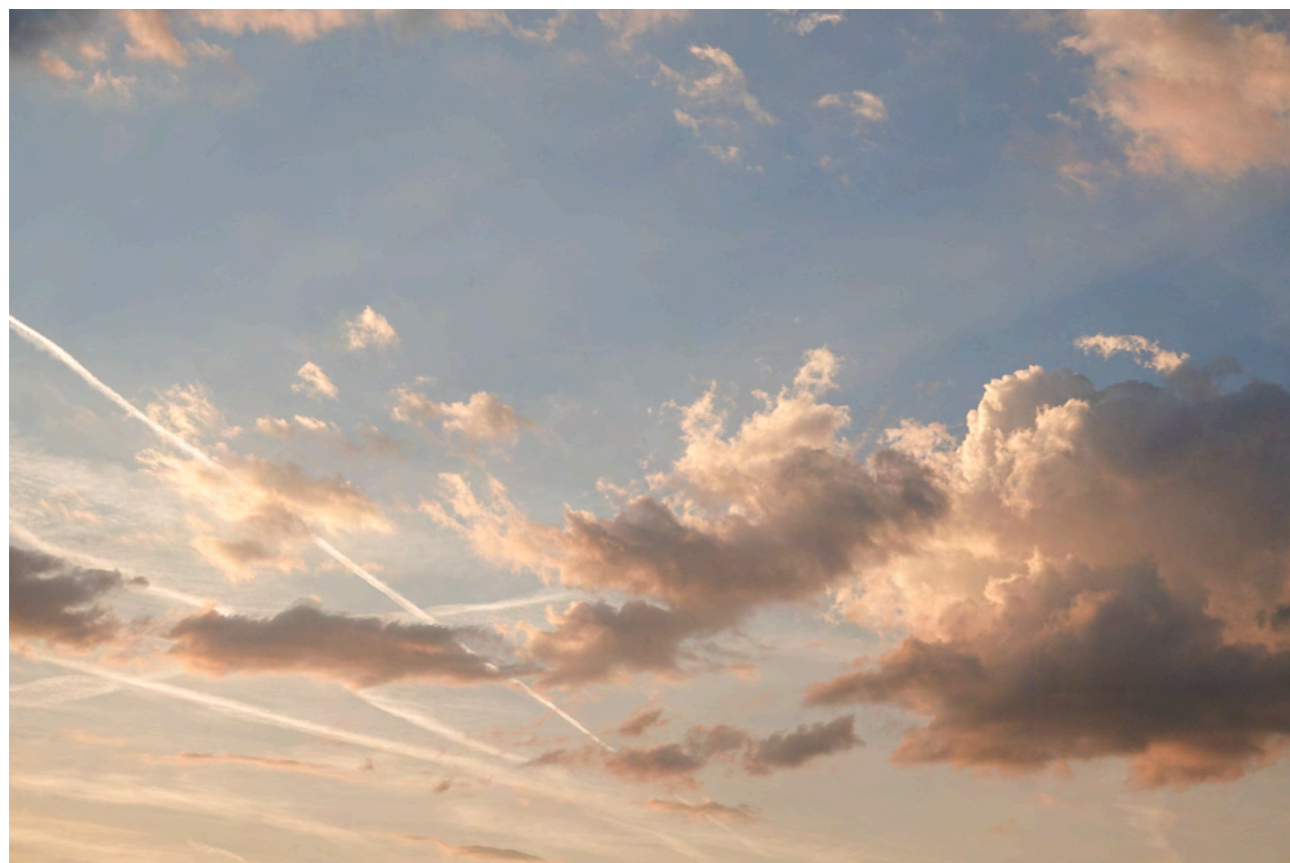
Pământul, cu secretele-i adânci,  
Susură în șoaptele frunzelor căzute,  
Omenirea și natura, într-un dans cosmic,  
Își împart străvechile secrete, nedescifrate.

În păduri de-un verde intens și lumini de aur,  
Omul devine parte din povestea ancestrală.  
Pas cu pas, în legătura sa cu natura,  
Inima îi cântă în armonie cu marea creație.

Prin văi și creste, sub privirea muntelui,  
Se dezvăluie misterele pământului.  
Cu fiecare respirație, omul devine un poem,  
Un vers scris în limba eternă a existenței.

Deci, pășește cu pasiune și recunoștință,  
Căci în natură, omul descoperă adevărata sa esență.  
În vuietul râurilor și în liniștea pădurilor,  
Se deschide sufletul într-o călătorie spre eternitate.

**Maria-Ioana Arion**





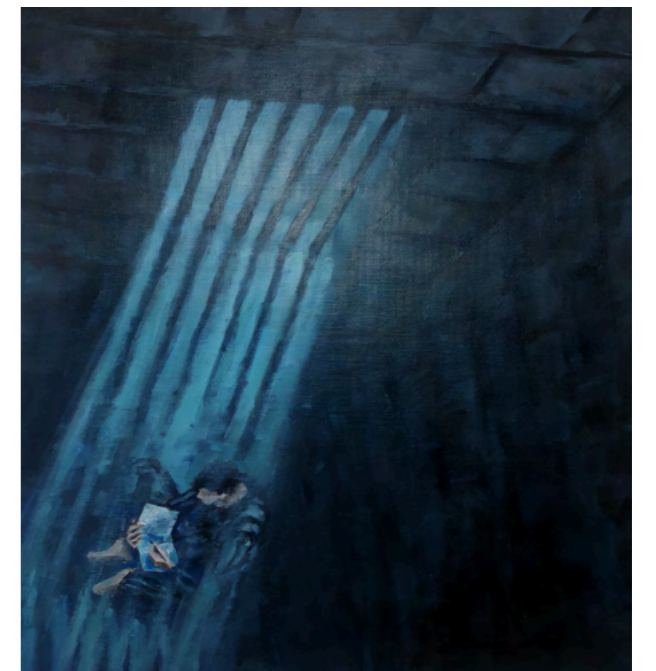


Iulia Folea

## Verde crud

Verde, verde ce mângâie obraznic  
Obrajii cruzi înaltei zări,  
Valuri, valuri de lumină  
Păcat că în mine viața e difuză.  
Viață, iulie, bogăție,  
Vară, vis, strălucire...  
Și totuși ceva e șters, tern,  
Parcă doare-n mine ceva etern  
Acel ceva amorțește arar  
Sub vreun murmur suav  
Ciripit de păsări în luminiș,  
Uneori viața nu mai pare un abis...  
Natura tresaltă, viața tumultă  
Și totuși, inima mi-e mută.  
Trăiesc, trăiesc, tot aștept  
Să știu viața de ce mi-o trăiesc  
Să treacă an, să știu de ce sper  
Când totuși nu am nici un nor pe cer...  
Ar trebui să fiu aici, sub verde crud,  
Și sub văzduh dur, albastru ca inima mea  
Să mă ascund în foșnet și freamăt  
De dud, alun, o verde crud!  
Dar eu gândesc, etern gândesc,  
Oare inima-mi cu ce să mi-o mai cârlesc?  
Identitate oarecare, o istorie prea mare  
Între noi, și te vad difuz  
Totul e confuz...  
Of, tu, verde crud, de câte ori să te mai aud?

Prof. Noemi Nemethi



## Ghid oniric

Asupra mea pereți se-nchid,  
Ferestrele-s zidite,  
Pierdut mă-nec în vis lucid  
Cu lumi nemărginite.  
Se stinge-n cameră lumina,  
Și pe tavan apar ca stele  
Figuri stărnite în divina  
Aprindere-a fantasmei mele.  
E foc în mine ca-n amurg,  
Fac din cerneală muză,  
Eram demult un demiurg,  
Rămas-am numai călăuză.  
Mă-ntorc din visul meu și scriu  
O hartă către gânduri,  
Să-și aple toți într-un târziu  
Tărâmul printre rânduri.

Mihai Silion

# Mortalitatea pasiunii

Degetele îmi ard. Mă rog, ce a mai rămas din ele. O grămăjoară de oase și carne uscată, legate de tendoane roșii precum firele de sânge. Săracele... Au tras mult la viața lor neînsemnată. Totul ca să îmi slujească mie și obsesiei mele dubioase de a desena... Măinile mi se sfarmă, se dezintegrează precum hârtia, dar eu continui să le folosesc și să le chinui.

Încuiată într-o cameră, prizonieră propriei pasiuni. Legată și sclavă. Dar legată de bunăvoie.

E o luptă continuă, între mine, degetele mele, creierul meu, lumea exterioară și ce vreau eu, sufletul meu. Sufletul. Cât mă mai putea și el tortura... îmi împingea nevrednicul trup să continue, ochii în care se căscau găuri negre și cearcăne de bufniță, totul ca să continui. Nu mai știu ce e odihna.

Sunt nebună după desen. Punct. E puțin spus că am o pasiune. Aceasta mă ucide. Între coastele mele, acolo unde se află inima, e acest monstru dulceag ce mă îmbată cu o plăcere nebună, care aduce suferință, mă dezmiardă, după care mă sfredelește cu ghearele-i aspre. Răcnește în mine. Și spune: "Mai desenează! Mai pictează! Creează ceva ori fă o natură moartă..."

Și atunci trebuie să-l ascult și să mă pun pe desenat.

Lumina ocră, difuză a veiozei îmi bate pe covorul neaspirat și camera murdară. Nu mai am timp nici măcar de asemenea necesități. Și atunci mă apuc să creez. Cu creionul fidel, care mereu mă ajută. El e încă alături de mine. Fiecare sută de foi pe care se așternuseră ideile mele reprezintă un creion. El nu va muri. Doar va ajunge să capete o altă formă, prin prisma naturii mele de zeiță creatoare ce a creat un nou univers, astea toate într-o cameră dezordonată la mansardă. Nu ies niciodată din acea încăpere. Și nimeni nu îmi observă absența.

Aceasta sunt eu.

Mă uit în jur, la miile de lumi pe care le-am creat. Și îmi permit să iau o pauză. Una scurtă în care stau. Și pentru prima oară după mult timp, încerc să văd dacă mi-a mai rămas ceva, în afară de desen.

Simt un gol năprasnic, ce devine din ce în ce mai adânc și negru pe măsură ce îndepărtez desenul din propria-mi minte. Încep să mă înspăimânt. Lumile, personajele, obiectele și mazăgălele-mi abstracte încep să dispară și asta dă naștere unor flori carnivore ce încep să îmi devoreze din suflet. O senzație ce ustură și mănâncă, iar eu trăiam cea mai intensă panică stând aici, în camera mea. Căci fără ele, capul mi se golise iar lumea nu îmi rămăsese. Dar, deși aș fi putut, nu m-am oprit, și am continuat acest joc al morții. Realizasem brusc că pasiunea asta era tot ce îmi umplea capul, tot ce mă făcea să exist, totul. Monstrul mă îmbăta și îmi genera fericire. Asta unei părți din mine. Celelalte, în schimb, îi crea panică, durere, o zgâria și o incendia, precum un demon din infern.

Simt că nu mai exist, totul e alb și monoton. Prefer să mor decât să simt asta. Astfel continui să mă torturez, eu pe mine, deși nu are niciun sens.

Monstrul acesta existase din clipa în care venisem pe lume. Dar era închis într-o colivie. Se făcuse observat prima dată când începusem să văd lumea altfel, uneori în culori vii, alteori în forme geometrice spațiale, de parcă monstrul era unul siamez cu două capete, poate chiar bipolar. Nu îl mai puteam ține în mine. Așa că am decis să îl eliberez prin desen.

Acum că îl eliberasem, iar el plecase temporar, nu mai am nimic.

Doar trupul extenuat ce se destramă precum hârtia, ce îmi fusese sugativă al demonilor și spiritelor bune din interiorul meu. M-am întins pe jos, sperând să nu mor sau să mor. Orice îmi convenea. Deși, pieirea îmi era firească, iar trupul istovit confirma acest lucru. Desenele au început să pice de pe pereți, îngropându-mă în propria lume. O pasiune nebună, aducătoare de moarte.

Acum că aveam un mormânt al propriei mele imaginații și munci, eram împăcată cu moartea. Am strâns puternic foile ce îmi fuseseră terapeuți și am devenit pregătită să îmi las trupul în urmă, în camera asta. Atenție, doar trupul.

Eu și sufletul meu aveam de plecat într-o călătorie a pasiunii, iar nimic nu ne putea opri, nici măcar neputința omenească.

Natalia Sandu



# Convorbire între doi poeți

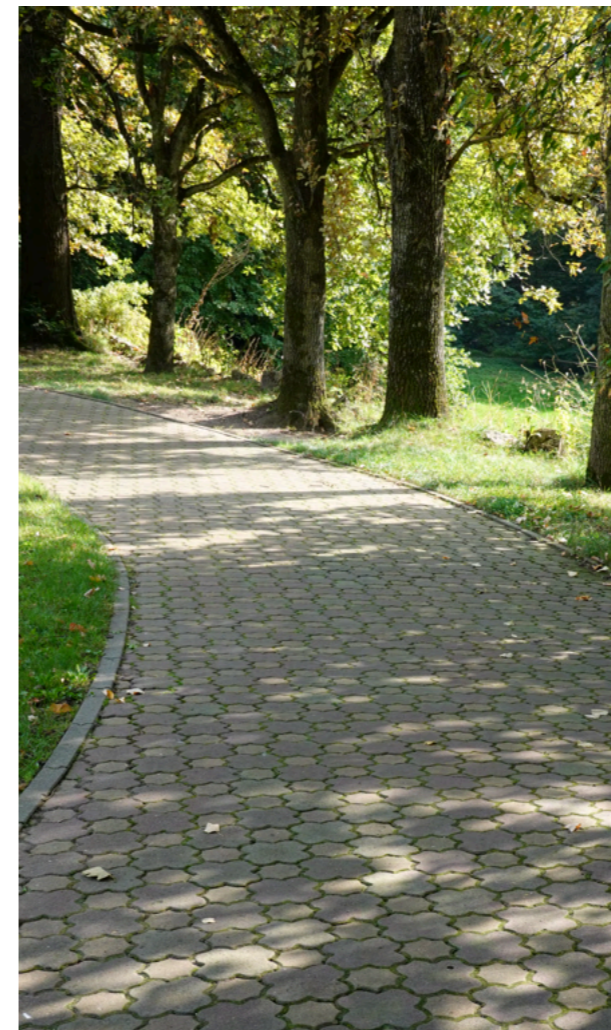
Până ne vom întâlni,  
Ne vom căuta în astre  
Sau în focul de la lemnele arse...  
În amintiri stoarse prin lacrimi, oameni și poezii  
Sau alte gânduri timpurii...

Viitor: *(întrerupe prezentul, panicat)*  
Astrele ne vor reîntâlni?  
Și ne vor pune cununii?  
Oare ne vor forța să discutăm despre răsetele false?  
Și acele îmbrățișări fără speranțe?  
Despre frica aceea că nu ne vom întâlni?

Prezent: *(calm, inocent)*  
Vreau să știu  
Dacă ești și tu un compozitor  
Sau dacă ne vom întâlni la semafor.  
Dacă timpul lasă pagina liberă unei poezii.

Viitor:  
Ușor, ușor vei reapărea în melodia mea ?  
Sau te voi găsi în viitor  
La trecerea de pietoni?  
Ne vom căuta oare în versurile unei melodii?  
Sau vom lăsa timpul să pună stop acestei monotonii,  
Și să dea frâul liber unei noi iubiri necenuși?

**Anamaria Chindriș**



# Miracolul pasiunii

Pasiunea te trezește,  
Te scoate la lumină.  
Pasiunea îți dă aripi,  
Și-ți face viața plină.  
Îți conturează drumul,  
Arătându-ți o potecă lină.

Pasiunea te îndeamnă,  
Te-nvață să trăiești,  
Și-ți dai seama că-nseamnă,  
Un dar divin, ceresc.  
Pasiunea naște viață,  
Și viața prinde sens.

**Agata Vitan**

# Glossă

De prin vechiul clar de lună,  
Ea apare ca din vis,  
Codru-ntreg cu dor răsună  
De sărutul meu promis.  
Ochii ei închiși mă cheamă  
De prin noapte și din cer,  
În sufletu-mi naște teamă,  
Azi speranțele îmi pier.  
Ea se-ascunde printre stele;  
Eu m-ascund pe-al ei mormânt,  
Mă înec în lacrimi grele,  
Blestemat pe-acest pamânt.

**Maia Boboș și Adela Karschti**



*Mihai Silion*

# Călătorie ghidată de pasiune

De mică, părinții m-au îndrumat spre găsirea unei pasiuni, fie ea în domeniul sportului sau al artei. Am fost înscrisă la diferite activități extrașcolare, de la cursurile de pian până la cele de înot, dar adevărata scânteie a pasiunii mi s-a înfiripat în inimă în momentul în care am pășit pentru prima dată, la vârsta de 5 ani, în lumea folclorului autentic românesc. Țin minte cum, de fiecare dată când venea “Sfânta zi de vineri”, așteptam cu nerăbdare acea oră în care puteam să îmi redescopăr o fire ce până în acel moment nici nu îmi imaginam că există, la fiecare repetiție.

Desigur că, de-a lungul timpului am întâmpinat multe obstacole, de la schimbarea ansamblului și, odată cu acesta și a coregrafilor, până la limitarea oportunităților de a participa la diferite evenimente din cauza vârstei destul de fragede. Însă, după cum îmi spunea mama de fiecare dată când aveam nevoie de încurajare: “Cu răbdarea trecem marea”, la un moment dat s-a adevărat și acest proverb din străbuni, căci în anul 2023 am avut imensa surpriză de a fi invitată în primul meu turneu la vârsta de 15 ani. Acesta nu numai că a fost în afara țării, ci chiar în afara Europei, tocmai pe tărâmul african, în Regatul Maroc.

Am experimentat un amalgam de stări contradictorii, din ianuarie până în noiembrie, când a sosit cu adevărat momentul plecării. În anumite momente eram convinsă că ceea ce mi se întâmplă sau mai bine zis, are să mi se întâmple este absolut ireal. În alte ipostaze, mă regăseam visând cu ochii deschiși la acea lume despre care mulți dintre noi doar în documentare vedem, realizând scenarii complexe ce realitatea le-a depășit. Ceea ce m-a înspăimântat cu adevărat a fost când tatăl meu m-a chemat într-o seară și mi-a zis cu un fals regret că el nu poate concepe ca eu să fiu plecată la o asemenea distanță de el. Din fericire, prin tehnicile sale de persuasiune, ca de fiecare dată, mama a reprezentat salvarea mea, convingându-l că voi fi în permanentă siguranță. Astfel pot spune că, fără tragere de inimă, am lăsat toate grijile privind școala, familia și, pentru a fi în totalitate sinceră, viața, aici în România și am plecat pentru exact două săptămâni spre un tărâm ce mi-a oferit, în adevăratul sens al cuvântului, o nouă perspectivă de a privi viața.

Drumul spre destinație a fost de-a dreptul unic. Am ajuns în aeroportul din Budapesta în mijlocul nopții, culcându-ne pe jos, cu speranța că zborul să nu ne fie anulat. Fiind cea mai mică dintre dansatori, am simțit grija ce mi-o purtau toți membrii prin banala întrebare retorică ce îmi era adresată cu o frecvență, zic eu, destul de ridicată: “Ce face minora?”. În sfârșit, am ajuns în Paris unde aveam escală, iar de acolo am zburat direct spre Maroc. Am fost primiți de Ambasada României din Rabat, iar eu am avut inedita ocazie de a face cunoștință cu doamna ambasadoare. De-a lungul șederii noastre, am susținut reprezentații în trei orașe diferite, cel mai mult dansând în Tangier în cadrul unui festival intercultural. Totodată, am participat la trei parade, acestea constituind apogeul turneului deoarece am avut ocazia să mă împrietesc cu oameni diverși din zone diferite ale întregului glob ce m-au făcut să realizez faptul că valorile morale ale tuturor oamenilor sunt aceleași, indiferent de locul de proveniență.

Turneul s-a terminat cu o ultimă reprezentație pentru Ambasada României la Rabat unde am simțit că am fost cel mai mult apreciați, publicul fiind alcătuit din români stabiliți în Maroc, dar și din localnici. La final, aplauzele nu mai încetau, ceea ce mi-a provocat o anume reacție alergică, manifestându-se printr-o picătură incoloră ce mi s-a desprins din globul ocular, formând un fel de cicatrice pe obrazul drept, având o semnificație aparte pentru viitorul acestei pasiuni notorii. Astfel, cu un bagaj plin de amintiri, ce îmi doresc să nu fie simple efemerități, am parcurs drumul spre întoarcerea la realitate cu speranța că într-o zi mă voi reîntoarce pe acel tărâm de basm, unde am experimentat viața arabilor, dar și independența adevărată

Ana-Maria Galoș



# Letters between the Moon and the Ocean

## Letter one:

To the angel of my night,

Up there you shine so bright  
The ghost of you touching my wounds  
Right here, right now I would drain myself  
Just to be with you.

You're in the sky  
Playing with the clouds passing by  
I'm here, my movement so calm  
Waiting for the day me and you become one.

I stare at you from down below,  
Your figure ever-changing  
Some nights so dull, the world goes blank  
No light to guide our path.

Others figure shines below  
Sparkle reaches into hearts  
You inspire the poets  
You're the muse to the painters  
Beautiful lady, mind if I steal you later?

I wonder, do you notice me?  
While I try to catch your look,  
With me you could be free  
But would I even interest you?

Just a big blue giant  
With too strong feelings  
I change with the wind  
You angel could never like me.  
– Ocean

So the Ocean cried  
For his love into the night  
On the other side of the line  
The Moon was putting up her own fight.

## Letter two:

To the never-ending abyss I dream of falling into,

I'll write you poems, write you songs  
Just to have you in my arms  
Down on earth your magic sparks  
As I wish for us to get lost.

Lost in some place far from here  
Where it's always night  
The sky's everclear  
No storms for you to pass  
Just a place where our love would last.

I sometimes wish to lose my life  
Fall down slow, dark, into the night  
Let you be my safety net  
Cover me like a blanket.

Oh my darling you don't know  
How much I love you so,  
Wish my words to reach your heart  
Even if we are far apart.

The Moon, overwhelmed with love,  
Started sending the Ocean signs,  
Through the rain, through the thunder  
But no response got back to her.

## Letter three:

To the angel of my night,  
Don't think I don't see  
All your little signs  
The rain the thunder both hit me  
Right into my dreaming heart.

And don't you think I won't reply  
My letters all got lost  
The tornados I send, you don't notice  
Brother Sky won't give you my thoughts.

Though now I'm starting now to wonder  
If your signals are love or hate  
Does the thunder want to shine so bright,  
Or hit me in the face... ?

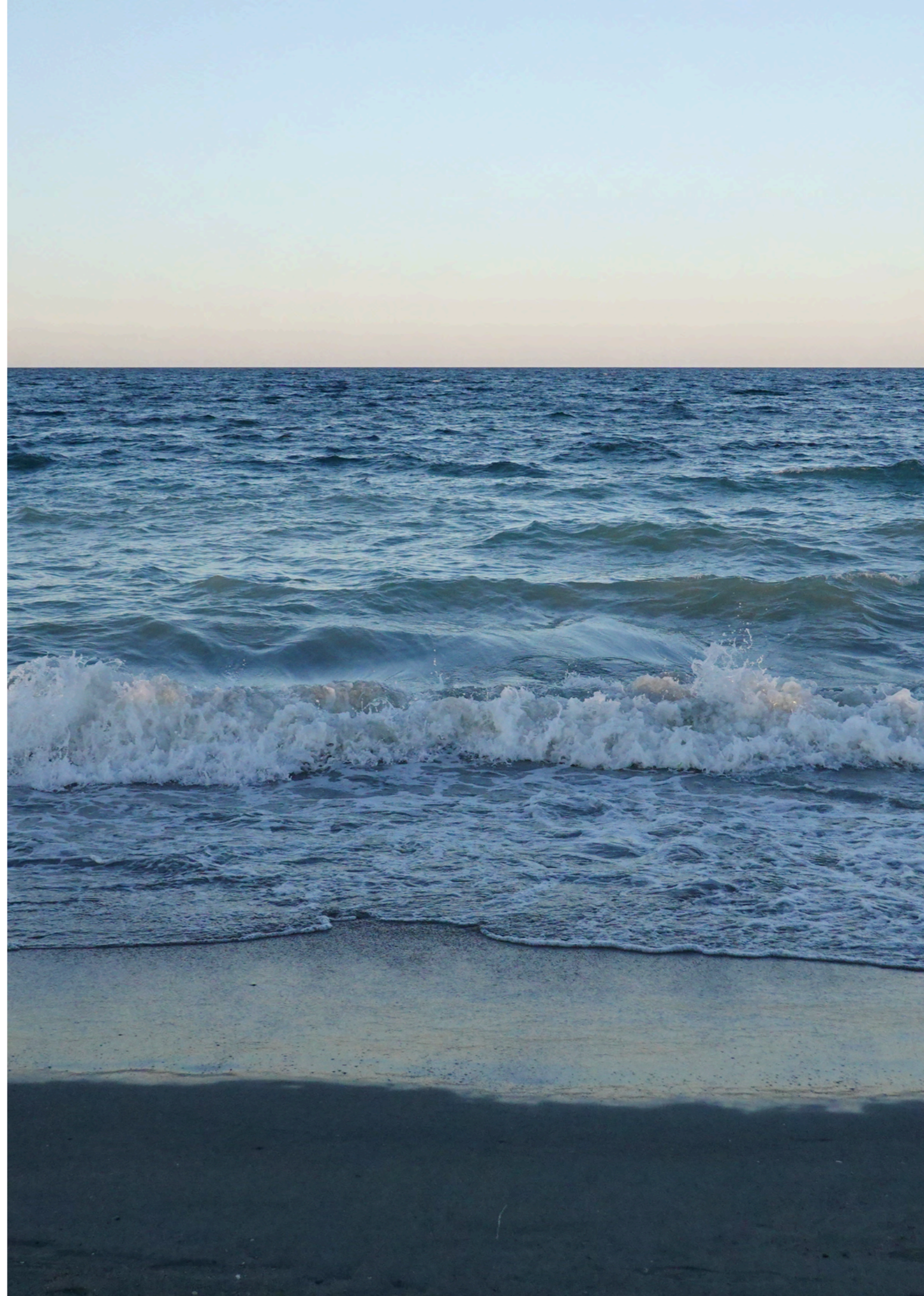
Is the rain sending me amour  
Does it want me to catch a cold?  
Is it a response so cruel  
I would never want to meet you?

Was my first theory right  
Is there love for me into the night  
Are you waiting in the sky  
You stranger with changing eyes.

I'm letting the waves reach to you  
One by one they reach so far  
You're too distant to me though  
And my letters get no response.  
– Ocean

The Ocean was very wrong  
The Moon noticed his joyful waves  
A spark, brighter than before shined into her heart  
She was ready for a change  
...

**Raluca Marc**





## Passion outlives the passionate

It's been 30 years since the love of my life died. I remember when we first met, we got put together on a team for the same game jam. It was hard for me to work then, I kept getting lost in her earth-brown eyes, like the soil a farmer kisses after the rain, which glowed like a bonfire after fueling it with gasoline. I think she noticed the way my eyes were pinned on her because she initiated our first conversation. Her name was Vesta. We were a bit awkward at first, as can be expected of people participating in such events.

Although we didn't win, our team still went out after to celebrate. There we got closer to each other, learning that we grew up on the same shows and movies, sharing anecdote after anecdote. Her laughter was like the crashing of small waves upon the shore, her voice was as tender as her daintily pale skin, her words carrying the heft of a poet. She was an artist, couldn't stop viewing the world through metaphor and symbol. That rubbed off a bit on me after a while. She was hard to understand, words often failing to share the totality of what she meant, like a petal falling off a flower. This might have drifted others apart, but she and I had a dream: to love each other, and we achieved it. The sands of time and the flow of talk made the distance between us slowly dissipate. Every moment with her was euphoric. We went on like this for years, until the shadow of the reaper blanketed us. Vesta got cursed by her genetics, and one day the doctor told us she only had, at best, two years left. While I knew she wasn't going to have the longest of lives, the numerous hospital visits before made sure of that, for her to die so young was soul-crushing. But she didn't waver, she raised my chin and promised me we'd make the best of what time was left.

After the news hit, she began composing letters for after her demise. From right after her death, to 30 years later, her last one. She began writing and drawing more, and I began to film and photograph as much as I could. I captured every laugh, every chuckle, every sigh, every smile, every sin of the flesh, every time her chest heaved with melancholic ignorance, every time we cried together to lament our fate. She would often give me poems, signed at the bottom with her name, a bit fuzzy from a few tears. We both were trying to stretch the thread of time to an eternity, to make the seconds last aeons, and no matter how close we got, mechanical hands always inched forward. Still, we embraced and

weaved our hands through each other's hearts, mixing and matching arteries and veins.

The wanderer named Death finally passed the desert of time and arrived to take Vesta. She managed to hang on longer than what was expected, three and a half years. In her final moments, she was faintly smiling, while I was at her side of the hospital bed, silently crying. I began telling her:

"I'm sorry for everything. This isn't fair, I'm sorry you didn't get to see more of life. I'm sorry you never got old, I'm sorry I won't be able to see you for a long while". She, in a faint but just as caressing voice, comforted me.

"You have nothing to apologise for. You made this life worth a thousand years, and whether my heart beats or not, it's always going to be chained to yours. I am happy to die like this. With you at my side."

After that we just stood in silence, holding each other's hands, my gaze fixed upon the stars that were her eyes. Until her hands grew cold and her eyes lost their shine. I never forgot her, and never moved on. I opened each letter she left for me, when they were marked to be.

Today is the day I opened her last letter. In it, were a few photographs she took herself, a poem that tore my heart out, and a letter. Inside the letter, she told me she was glad to have had me by her side, she said that every moment, every photograph, and every drop of passion was worth to her ten years each. She told me she wouldn't have traded her time with me for immortality, she told me I was the orchids upon her grave. She then said that she drew the only dream we couldn't achieve together below, and that she hopes we will fulfil it in the afterlife.

The drawing was of her in a gorgeous bride's dress and me as the groom, at the altar, hands locked and leaning in for a sealing kiss. Out of her back, angel wings were sprouting and she was slightly afloat above the ground. Behind us was a sunset, dissipating into the ocean.

I cried, with sorrow for what was lost, and hope that I may see her again, behind the veil.

**Dragoş Gligor**

## Understanding beyond the silence

Sun beams down from the lone window into the school's art room. Inside, I paint, dipping thin brushes in tones of mostly blue, grey, and black. Splashes and strokes take form and express what words fail to do. What my eyes, my face, my tongue fail to even comprehend. What others fail to comprehend, well, except one.

Scott, my strongest connection, is watching me paint. He says I hypnotize him with the process and results. He tells me it's like watching the metamorphosis of a troubled caterpillar into a butterfly of stained glass. He's quite fond of words. He tries to interpret them afterward, and it's funny how wrong most of them are. I finish with the canvas, and Scott starts to comment on it. "An ocean and its abyssal depths taking up most of the space, contrasted with a small streak of a blue and clear sky. In the dark, a gray girl that looks a lot like you, same slender arms and legs, same messy and short hair, is sinking, and a hand is reaching out from above, going in a straight line towards you, but as soon as it crosses into the water it disconnects from the rest of the arm and is way to the left, far from the gray, figure. Hmmm, is this about a deep depression and how no matter what help you receive you can't get out of it?" "It's always funny to hear you be wrong."

It is about me and Scott, I think. He never makes it easy to know how I feel about him. He doesn't make it easy to know how he feels about me. He complicates his words.

He is getting a bit frustrated throwing interpretations now. He figured out after too many tries that it is about us, but he doesn't understand how. Not like I could explain. He devolved, or maybe evolved, into just asking me what it meant. I shake my head over and over but he never lets up, so I finally speak. "I can't explain" "Wha-" he breathes baffled. "If I could explain, why would I paint? Is it not the purpose of the canvas and paint to communicate in silence?" I say in my usual neutral voice, although I do sense a bit of emotion brewing inside me, this isn't good. "I need to understand, Rin. Please..." "It's a single painting, why do you need it? It's not air or water or-" "You take this too literally. It's not about just the painting, it-"

"Then what more could it even be about?" "It's about us, it's about you. I need to understand you, but that keeps feeling more and more like trying to climb up a mountain with some toothpicks and a dead bird. It's like a minnow trying to flow against the current – completely futile. I think just humans can't truly understand one another, especially you and I, but I still—" As he is saying this, I can feel a red pastel rushing into my brain and I start trembling. I begin to cry, and I scream in anguish.

"Then why did you make me feel different, then why did you give me even a faint hope only to crush it? Why are you saying this?" – I stare at the ground in tears, I can't lift my head higher. "I can't..." – I storm off, rush back home, and cry in my pillow for the rest of the day. I only realized tomorrow that I forgot my stuff in the art room.

For the next few days, I paint in the room alone. Scott isn't coming back, is he? Painting is different without him. I don't laugh as much since he isn't here to be wrong. I am not as yellow.

I got an offer for an early scholarship at a university, but I never really thought about taking it up. Just never felt right. But now it kind of does. If no one understands anyone, then why not just give up on everyone? Maybe the reason why no one understands is that the painting isn't good enough, or my eyes aren't. Maybe this is my only hope.

I step out of the school grounds and into a hard rain. I like the clouds darkening and frothing, it reminds me of my eyes. The droplet-festered sky is like me. My gaze is taken from the sea above by a tap on my shoulder. It's Scott, with an umbrella in his right hand. "You'll get a cold if you stay out like this, let's go to your place" I nod in silent agreement and we get going. Our steps echo in the puddles, just slightly out of sync at the beginning, but we slowly drift our timing. Even for me, who knows silence very well, this is getting unbearable. He decides to break this air first. "Rin—" "You should forget about me. I think I'm going to take up that offer I told you about. We aren't going to see each other anymore." This shuts him up, and we move along. The discrepancies between our rhythms are getting even

louder and clearer. I accelerate my pace and step out of the roof of the umbrella. He catches up and, with a tremor, starts speaking.

"I can't. I may not ever be able to fully understand you, but the parts that I do are like the gold in a river. They make me admire you, they make me want to tie myself to you so you never have to be alone. I was mistaken in trying to force understanding, it comes with time. Step by step, inch by inch, I have the patience to go through them, even if it takes a lifetime or two. You are amazing, you are unique, and I can't abandon you. If you are willing to listen to my interpretations, I'd like to go on forever until I get them right."

My heart is beating louder than my brain can think, so it takes control.

"Why are you telling me this now, why did you have to tell me those things then?"

"Because I was a fool who didn't understand how much it hurt"

I can feel my heartbeat mix with my neurons, and it blurts out.

"Kiss me"

He obliges without hesitation. The warmth, the texture of his lips, finally make one thought clear.

"I love you. I can be patient"

His eyes widen and a white smile that reminds me of yellow reveals itself.

"I love you too"

We continue our walk back to my house, our footsteps in sync.

**Dragoş Gligor**





## Word by Word

Is there enough time in this game called life  
To write, learn and read everything,  
To live all emotions, feelings,  
To go through every experience?

Just look at the city,  
Look at its lights shining in the darkness  
All its history covering it;  
I could write about it till morning light.

Music, how I wish to write about music,  
The sound that makes two hearts  
Beat as one, one rhythm  
One feeling, one song...

Just look at my young years!  
How they are passing me by,  
Wish to write all about my friends  
Having the time of our lives!

Also my parents,  
How I see the signs of age  
Watching them grow old and happy  
While passing each day.

Oh and wish I write about nature  
And the mysteries it holds  
Because who's better at writing  
Than the mother of us all.

Still, what's the point of it all,  
If none can learn  
All the secrets  
The world holds?

Write every word there is  
Sings all the rhymes you can sing  
Talk all the conversations worth having  
Mess around and find jokes funny.

I'll find my own peace one day  
In a place far away,  
Write, sing and learn the world  
Word by word.

**Raluca Marc**

## Passion

Hello! My name is Petra! Let's talk about passions.  
I am sure that everyone has more than one passion. A  
passion is a strong feeling of enthusiasm or excitement  
for something, like an object or an action.

My passion is reading. I have read more than 30  
books. My favorite one is "Harry Potter and the  
Philosopher's Stone". Reading makes me feel happy  
when I am down. When I grow older, I would like to be  
a writer because I love making people happy.

If enthusiasm and passion are present, people love  
their job. You can't do anything without passion. Some  
people work just for money without passion, but they are  
not happy. Just like Jon Bon Jovi says: "Nothing is as  
important as passion. No matter what you want to do  
with your life, be passionate."

What about you? What is your passion?

**Petra Salcuceanu**

## Passion

Passion. Everyone has it in their hearts. But what is  
it, exactly?

Passion represents a strong emotion, like love.  
Many people think that passion means a hobby, as in an  
activity. For example, basketball. But that isn't the case.

My passion is animals. What I mean is that I feel  
connected to them. Like they are a part of me. I like  
studying animal bones. I don't know if I can call it an  
actual hobby because I will never have the occasion to  
even see an animal bone or skull. The good thing is that  
I can still draw or study them in different zoology books.

What I wanted to tell you exactly is that you should  
stick to your passion, no matter what people say.

**Natalia Schiau**



## Love is a ruin

We were doomed from the start.  
Yet no one could keep us apart.  
Our love, a curse.  
For better and for worse.

They say we weren't meant to be.  
I find that hard to believe.  
Our affection, a necessity,  
Through sorrow and serenity.

Everyone against our bond  
We went far beyond.  
Our devotion, a candor forevermore,  
A promise to cherish, honor, and adore.

Until parted by death,  
Our passion, a fresh breath.  
Love's journey was tough,  
Yet in the end, it was enough.

**Antonia-Medeea Şipoş**

## Myosotis

"never forget me," I said to him  
he vowed he never would  
as long as he was breathing  
as long as we were together  
with a bouquet of azure flowers

"never forget me," he said to me  
I vowed I never would  
as long as he keeps bringing me the blues  
as long as he comes to me every day  
making me a memory

we never forgot each other  
not as he puts his hand on my grave  
not as he brings our daughter to me  
looking at me in fields of forget-me-nots  
he promised.

**Antonia-Medeea Şipoş**



## Une vie animée par la passion

Dans un monde rempli de couleurs et de nuances, chacun de nous est guidé par une force intérieure, une flamme qui illumine le chemin de notre vie. Cette force magique, cette passion, devient notre phare personnel, nous guidant avec détermination à travers les labyrinthes de nos jours.

Lorsque la passion laisse son empreinte sur le chemin de la vie, tout devient possible. Chaque tâche, chaque défi devient une occasion de démontrer votre dévouement et votre engagement. La passion ne connaît pas de barrières, elle ouvre des portes vers un monde de possibilités illimitées. À chaque pas que je fais, je sens que je vole à travers les rêves, mes rêves qui se transforment en réalité.

En même temps, la passion est un guide dans la quête de soi, à la recherche de cette étincelle intérieure qui rend chaque individu unique. Chaque jour, je découvre de nouveaux aspects de ma passion, dévoilant des couches profondes de mon potentiel. Elle me donne l'opportunité d'explorer et de mieux me connaître.

En fin de compte, une vie dirigée par la passion devient une histoire vibrante, un voyage plein de leçons et de réussite. La passion vous donne des ailes pour voler vers des hauteurs inexplorées, elle vous donne le pouvoir de dépasser les limites imposées par le monde extérieur.

**Maria-Ioana Arion**

## Cher journal,

Je suis heureuse parce que j'ai l'honneur de parler un peu de ma vie quotidienne. Aujourd'hui, je veux confier comment une passion m'a aidée à trouver la paix. Il y a quelques jours, j'ai décidé de m'essayer à beaucoup de loisirs et de choisir celui qui me convient. Le mois passé, par exemple, j'ai essayé de faire du tricot. J'ai appris cela facilement, ainsi j'ai réalisé mon premier projet: une pieuvre et une méduse! Par cette activité, je sens que j'ai trouvé un portail vers un autre univers, loin de la réalité. Je vous tiens au courant de mon progrès, mon ami fidèle.

**Agata Vitan**



# Interviu: Paul - Andrei Pogăcean

## 1. Ce te-a făcut să alegi colectivul de redacție?

Totul a început în clasa IX-a, în anul 2020. Era o noutate pentru mine: colegi noi, profesori noi, locație nouă. Cu alte cuvinte, o experiență deosebită. Ca orice elev nou, am încercat să particip la cât mai multe activități extrașcolare. Astfel, era de la sine înțeles că am să încerc să fac parte și din acest colectiv. Dana Rus, fostul redactor șef ne-a primit cu multă căldură și, în ciuda condițiilor date de pandemie, a reușit să coordoneze echipa, realizând un număr aniversar de excepție. Deviza mea a fost mereu următoarea: “nu te limita doar la zona ta de confort. Încearcă și vezi ce îți se potrivește”. Deși aflat la Liceul de Informatică “Tiberiu Popoviciu”, am decis să îmi dezvolt și latura jurnalistică. Până la urmă, nu știm niciodată cu certitudine ce ne aduce viitorul.

## 2. Ce dificultăți ai întâmpinat din rolul de redactor șef?

În ciuda opiniilor controversate ce gravitează în jurul acestei idei, rolul de lider este unul relativ solicitant, de vreme ce acesta aduce și alte atribuții, atât în cadrul colectivului, cât și în exteriorul acestuia. Acest post a venit la pachet cu un număr semnificativ de nopți nedormite, fiind nevoit să monitorizez îndeaproape activitatea fiecărui membru ori planificând următoarea ședință și temele ce aveau a fi abordate. Până la urmă, crearea revistei a fost mereu o cursă contra cronometru la care participă anual sute de licee din toată țara și doar douăzeci beneficiază de premiul special: o tabără gratuită de jurnalism pentru șase zile. Aceste rapoarte au pus o presiune destul de mare asupra mea, iar așteptările profesorilor coordonatori nu se situau mai jos. Iar coșmarul nu se încheie aici; la început de clasa a X-a, deja intrat în rol, am constatat că majoritatea membrilor părăsiseră colectivul. Ajutorul meu a venit din partea doamnei profesor Diana Cosmina Popa care, văzând situația, nu a ezitat să îmi recomande niște elevi. Acești nou-veniți au contribuit la realizarea uneia dintre cele mai reușite ediții ale revistei “Automatic Condei” care avea să câștige premiul special în anul 2022.

## 3. De ce ești cel mai pasionat în momentul de față? Cât timp petreci făcând acest lucru?

La momentul actual, pasiunea mea este informatica. Cu ajutorul domnului profesor Eugen Claudiu Perșa și doamna profesor Mihaela Irina Giurgea am reușit să descopăr aspirația mea spre acest vast domeniu. Încă din clasa a IX-a, numărul mare de ore de informatică și laboratoarele școlii dotate cu tehnologie de ultimă generație au sporit apetitul meu pentru cunoștințe în acest domeniu. În acest sens, am decis să îmi continui studiile în cadrul Universității Babeș Bolyai din Cluj-Napoca, urmând cursurile din cadrul Facultății de

Matematică și Informatică, secția Informatică Engleză sau Germană. Prin urmare, pentru a atinge acest obiectiv este necesar să aprofundez materia studiată la clasă independent după ore. Uneori durează minute, alteori poate dura zile întregi până simt că stăpânesc un anumit concept. Totuși, asta nu mă va determina vreodată să renunț la visele mele și mereu am să aspir spre cât mai multă cunoștință în acest domeniu.

## 4. Care este amintirea ta preferată alături de colectivul de redacție?

O amintire ce deține un loc important în memoria mea este reprezentat de clipa în care am aflat că am câștigat premiul special la “Concursul Național de Reviste Școlare”. Rezultatele erau de negăsit. Întârziaseră deja o săptămână. Speranța noastră începea să piară. Aveam oră de română. Doamna profesoară intră în sală cu zâmbetul pe buze. Se oprește în fața clasei și spune: “Dragilor, am un anunț important. Aș dori să îl felicităm împreună cu toții pe Paul. Colectivul a câștigat premiul special la etapa națională a “Concursului Național de Reviste Școlare””. Am sărit de pe scaun de bucurie. Munca depusă de-a lungul anului ne-a fost răsplătită. Aveam să merg la Iași în prima mea tabără din viața mea.

## 5. Ce îți place cel mai mult la a fi redactor șef? De ce?

Probabil una din calitățile de care dispuneam era respectul pe care îl primeam din partea membrilor și relația de prietenie stabilită cu domnul, respectiv doamnele director, cât și cu majoritatea cadrelor didactice. Încă din clasa IX-a, am remarcat conexiunea dintre profesor și elev. Niciodată nu a fost ostilă. Ba mai mult, dâșii dădeau mereu dovadă de empatie și erau înțelegători. În cazul în care unul din membrii revistei investea mult timp după ore pentru a realiza corecturi și nu ar fi apucat să învețe pentru următoarea zi, profesorii erau înțelegători, desigur impunând elevului să recupereze lecția pierdută sau tema nefăcută. Îmi aduc cu drag aminte de prima mea interacțiune cu doamnele director. Probabil în mintea unei părți majoritare dintre elevii de pretutindeni, cuvântul “director” aduce de la sine o teamă adânc instaurată. Biroul directorului este adesea privit ca un loc înfrigorat unde doar copii indisciplinați ajung. Ei bine, acest stereotip urma să dispară cu totul în momentul în care m-am prezentat domnului și doamnelor director și le-am adus la cunoștință că eu am să mă ocup de revista școlii. În ambele locuri am fost primit cu o deosebită căldură, iar teama mea de până atunci începuse a dispărea. De fiecare dată când aveam nevoie de un sfat sau de o sală pentru ședințe, doamnele director mă primeau cu drag și îmi ofereau ajutorul necesar.



# Interviu: Vlad Ardelean

Vlad Ardelean  
Medic rezident medicină internă  
Absolvent al Liceului de Informatică “Tiberiu Popoviciu”, Cluj-Napoca, promoția 2015

## 1. Care sunt factorii pe care i-ai luat în considerare atunci când ai decis să urmezi calea medicinei?

Totul s-a învățat în jurul pasiunii pentru biologie, în special pentru acea ramură a biologiei care studiază anatomia și fiziologia umană. Sigur, sădirea și susținerea acestei pasiuni li se datorează mentorilor mei, profesorii, cu rol principal “profa de bio”, iar cu rol secundar cei de chimie, fizică, matematică, informatică și cei care mi-au predat științele umaniste. Spun asta pentru că în zilele noastre, în viziunea mea, medicina = cunoaștere + algoritmică + om. La această decizie este posibil să fi contribuit și un pic de inconștiență. Nu o să detaliez, dar nu regret calea aleasă.

Dacă am avut un plan B? Da, am avut! M-aș fi făcut profesor de biologie. Totuși pasiunea pentru activitatea didactică încă există. Sper să reușesc la un moment dat să o pun în aplicare.

## 2. Cum ai făcut față fluxului mare de informații primite în cadrul cursurilor?

Știu că în general circulă o idee conform căreia cei de la medicină nu au timp liber, că învață non-stop. Ei bine, este doar parțial adevărat. Într-adevăr, volumul de informații este enorm, trecerea de la liceu la facultate poate fi copleșitoare, stilul de învățat de cele mai multe ori trebuie schimbat. Mi s-a întâmplat de multe ori să sacrific întâlniri cu prieteni, evenimente de familie, evenimente culturale sau sportive pentru că “am de învățat”. Primii 3 ani au fost mai dificili până am descoperit cea mai eficientă variantă pentru mine. Vă spun cum am procedat eu: odihna și somnul. În primul an de facultate, cadrul didactic de la disciplina de psihologie medicală ne-a spus așa vis-à-vis de sesiune și examene “mai bine prost și odihnit decât deștept și obosit”. Printre studenții la medicină, mai ales în primii ani, există tendința de a învăța TOT, petrecând ore în șir în fața cărților și sacrificând multe ore din noapte. Pentru mine 7-8 ore de somn erau obligatorii, chiar dacă nu am parcurs TOTUL perfect. Sportul și prietenii. Oboseala mentală este mai consumatoare de energie și mai distructivă decât oboseala fizică. Am încercat să strecor printre multele ore de învățat și câteva ore de sport: tenis, tenis de masă, role, patinaj sau drumeții. Ieșirile în oraș cu colegii și prietenii, petrecerile la cabană,

excursiile au fost și ele obligatorii (recunosc că nu au fost foarte multe, dar au fost foarte utile). Tehnicile de învățare. Nu cred că există o tehnică universală, perfectă pentru învățat, ci mai degrabă îmbinarea lor este mai benefică (subliniat, colorat, scheme, videoclipuri didactice cu substrat medical pe YouTube, post-it-uri etc.). De departe cea mai eficientă metodă pentru mine a fost învățarea colectivă cu 2-3 colegi, fie online, fie o ieșire de studiu în oraș, la un ceai.

Cu mintea din prezent recomand ECHILIBRUL.

## 3. Care este filiera pe care te-ai axat și ce te-a determinat să o alegi?

În prezent sunt medic rezident medicină internă, specialitatea care a fost în vârful listei de preferințe, deși pentru scurt timp am cochetat cu psihiatria, neurologia și gastroenterologia. Am observat că puțină lume știe cu ce se ocupă medicina internă. Am primit frecvent întrebarea “tu ce operezi?”. Răspuns: NIMIC. Medicina internă este, în viziunea mea, medicina conexiunilor, medicina care integrează informații venite din partea celorlalți medici specialiști astfel încât să se aleagă cea mai bună variantă de tratament pentru pacient. Este o specializare medicală care nu te poate plictisi niciodată. Medicul internist tratează unele urgențe medicale, pacienți adulți cu boli frecvente, dar și pacienți cu boli complexe sau rare. Algoritmii de alegere a fost cam așa: nu vreau să tai nimic, deci nu voi alege nicio ramură chirurgicală; vreau să tratez adulți sau copii? Am exclus astfel pediatria. Mi-a plăcut întotdeauna să fac conexiuni așa că am ales internele.

## 4. Care sunt pasiunile tale excluzând cea pentru medicină?

Tenisul este principala mea pasiune. Îmi place să urmăresc meciurile de tenis, dar și să practic acest sport, deși nu am fost instruit în acest sens niciodată. Am învățat de unul singur și am evoluat fără antrenor. Am ales tenisul probabil fiind influențat de rezultatele importante pe care le-a avut Simona Halep, dar și de faptul că tenisul este un sport greu care implică geometrie, unghiuri, rezolvare de probleme, atletism, memorie musculară sau conexiuni care îți oferă disciplină. Teatrul este o pasiune dobândită în timpul liceului. Am reușit să văd unele piese chiar și de 10 ori, astfel încât am ajuns să le știu pe de rost. Este obligatoriu ca în timpul excursiilor în alte orașe să-mi cumpăr un bilet la teatru. Astfel am fost la București la “Nottara”, la primul teatru național din România - “Teatrul Național Vasile Alecsandri” din Iași, Teatrul “La

Fenice” din Veneția și probabil că or mai fi și altele. Cu asta v-am arătat pasiunea mea pentru călătoriile la munte, la mare, citybreak-uri, castele, condus, experiențe culinare și fotografie (deocamdată cu telefonul).

## 5. Reușești să îți gestionezi timpul astfel încât să ai timp pentru relaxare și pasiuni? Dacă da, cum?

Da! De-a lungul timpului am învățat să prioritizez lucrurile și am conștientizat că pasiunile și metodele de relaxare nu trebuie ignorate. Probabil în timpul facultății, activitățile extracurriculare au fost mai rar prezente în programul meu zilnic, deoarece studentia a presupus învățare relativ constantă și suport financiar din partea părinților. Acum că “am crescut”, învățarea este adaptată și condiționată de pacientul pe care îl tratez, iar independența financiară îmi oferă mobilitate. Incluz întotdeauna “relaxare și pasiuni” în programul meu pentru că asta mă face eficient în munca pe care o practic.

Vă mulțumesc că v-ați gândit să mă includeți în acest număr al revistei. Sper că discuția noastră nu a fost prea oficială și mai sper că experiența mea vă este de folos sau vă inspiră. Închei prin a sublinia importanța găsirii unor mentori buni și a echilibrului între profesie și activități recreative.

“Succesul este o călătorie, nu o destinație. Acțiunea este deseori mai importantă decât finalul.” – Arthur Ashe.



# Interviu: Profesoara de sport Daniela Chirița

## 1. Care era meseria dumneavoastră ideală în copilărie?

Meseria la care visam în copilărie era medic veterinar, am adorat și ador animalele, însă a apărut apoi tentația de a fi inginer economic, să activez în domeniul mediului, dar viața mi-a pregătit o întorsătură la care nu mă așteptam, dar la care mama mea îmi bătuse niște aporouri în clasa a XII-a.

## 2. Cine v-a îndrumat să alegeți acest drum sau ce v-a determinat să perseverați în acest domeniu?

Pot să spun că meseria m-a ales pe mine, nu eu pe ea. Întorsătura de care spuneam mai sus a fost, mai exact, că atunci când mă pregăteam intens să dau admitere la facultatea de economie, am plecat într-un turneu și nu am mai ajuns la admitere, atunci sfătuită de mamă și de antrenor am dat la facultatea de sport, care pentru mine a fost facultatea perfectă.

## 3. Ați practicat și alte sporturi în afară de volei? Dacă da, care?

Am mai încercat gimnastica, însă nu a durat prea mult, deoarece eram cea mai mare de acolo, iar când am văzut cu ce se mănâncă, m-am prins de piciorul mamei și nu m-am mai desprins, decât atunci când m-am vazut ieșită de acolo. De asemenea, am practicat puțin înot, apoi am mai făcut câteva luni bune karate, iar la o ora de sport cand eram la Liceul "George Coșbuc", a apărut o doamnă antrenore care ne-a aliniat și ne-a îndrumat să practicăm voleiul, a fost dragoste la prima vedere cu peretele de la Liceul "George Barițiu". La început, acolo se desfășurau antrenamentele.

## 4. Au fost vreodată momente când v-ați gândit la a renunța la practicarea sporturilor?

În primii ani de fiecare dată când ieșeam din sală spuneam că "de mâine nu mai vin". Așa au trecut 14 ani de performanță. Fiind nesigură dacă părinții vor accepta sau nu să practic voleiul, le-am falsificat semnătura pentru acordul parental. A fost prima și ultima dată când am făcut asta, dar nu îmi regret decizia. Nu puteam să risc un răspuns negativ.

## 5. V-ați accidentat vreodată grav? Cum ați gestionat acea perioadă emoțional? V-a fost dor de sport?

Am avut două accidentări majore, mai greu de gestionat din punct de vedere psihic, decât din punct de vedere



fizic. A fost un șoc când am realizat că viața de sportiv depinde de un fir de ață. După prima am lipsit aproximativ trei luni din viața sportivă, iar la a doua a trebuit să accept că s-a terminat. Chiar dacă am mai încercat de câteva ori, nu a mai mers. Nu m-am speriat ca trebuie să iau totul de la zero, ci m-a dărâmat faptul că nu voi mai putea practica sportul de performanță. A fost greu.

Dacă mi-a fost dor de sport? Și acum îmi este, nu doar de sport în sine, cât și de viața pe care o duci când practici un sport. Aici aș putea scrie o carte, merită să o simtă câți mai mulți copii. Te formează, te modelează, te educă, nu te lasă să renunți și când se termini visezi la ea în continuare.

## 6. Dacă v-ați putea întoarce în timp, ați alege alta meserie sau nu? Motivați răspunsul.

Încep cu un răs. Nu aș alege altă meserie, aș alege din prima, eu, această meserie. Nu aș mai aștepta să mă aleagă ea. E o meserie care pentru mine e o adevărată provocare, exact ca sportul, totul e nou, trebuie să te acomodezi din mers, trebuie să ascuți, trebuie să dai o îmbrățișare, trebuie să cerți, trebuie să greșești, (doar nu suntem roboți) trebuie să încurajezi, să iubești și să crezi în ceea ce faci, ca să fii crezut. Modelarea unui copil este foarte dificilă. Să-l faci să se simtă important este un adevărat câștig, să-l faci să simtă căci, chiar dacă a greșit, va putea face și lucruri pentru care va fi apreciat și nu va fi denigrat doar pentru că a greșit. El trebuie să viseze, nu să i se taie aripile. Până la urmă toți am greșit mai mult sau mai puțin, iar, în acele momente, am vrut să avem pe cineva care știm că ne va asculta și ne va ajuta să ne ridicăm, să înflorim.



## 7. Ce vă place la meseria dumneavoastră? Ce ați schimba în sistem dacă ați avea puterea?

Vreau să atașez un eseu scris de mine. În el este răspunsul.

Pentru afirmația « În relația cu elevii, suntem adesea prizonierii propriului nostru "fel de a fi" » realizați un eseu.

*Școala, un loc considerat magic atât pentru elevii cât și pentru cadrele didactice. Este un loc în care ne descoperim și ne autodepășim în fiecare zi, este o provocare pe care elevii și cadrele didactice trebuie să o depășească și să lucreze împreună pentru a reuși să evolueze împreună.*

*Profesorul trebuie să aibă minunatele roluri, cum ar fi: să fie un model pentru ca elevul să poată să-și aleagă reperele care îl vor ajuta să își atingă țintele propuse, elevul trebuie să accepte provocările profesorului și să pornească împreună cu acesta în călătoria cunoașterii și autodepășirii limitelor; el mai trebuie să fie un prieten la care elevul poate apela la nevoie, care să îl asculte și să îl sprijine în momentele grele ale vieții, să fie o călăuză care să prezinte alternativele și soluțiile optime pentru a putea atinge limita și pentru a se autodepăși, profesorul trebuie să ofere direcții pentru a ajunge elevul la destinația dorită, dar primul trebuie să-i dea posibilitatea elevului să aleagă calea; să fie un magician, ce frumos sună, profesorul trebuie să vadă "luminița de la capătul tunelului" și trebuie să o scoată în valoare, fiecare copil este unic iar magia constă în a descoperii, de a da informația și instrumentele necesare pentru învățare și cunoaștere; să fie un consilier care să*

*aibă timp să dea un sfat atunci când un elev îi cere; să fie un maestru care dă dovadă de răbdare pentru ca elevul să acumuleze cunoștințele, abilitățile și competențele necesare atingerii standardelor de cunoaștere și acțiune pe care le implementează; să fie un susținător care să încurajeze elevii și să îi sprijine pentru ca aceștia să poată depăși dificultățile întâmpinate în învățare; să fie un facilitator, el trebuie să învețe elevul cum să învețe, să-l îndrume spre cunoaștere și să-i arate căile pe care poate merge, elevul urmând să aleagă calea care i se pare lui cea mai accesibilă.*

*Un elev simte dacă profesorul vrea să creeze o conexiune cu el, pentru al putea ghida pe lungul drum al cunoașterii și evoluției, în momentul în care el simte acea conexiune, se va deschide ca o floare și va aștepta să fie îndrumat, încurajat și lăudat pentru reușitele lui, chiar va accepta și "cearta" atunci când va greși, deoarece va fi conștient de acest lucru și în va lua ca atare. Elevul trebuie să conștientizeze că și profesorul e om, că poate greși și el, că poate să recunoască că a greșit, că pot găsi soluții împreună pentru aș forma și atinge competențele necesare.*

Deci revenind la afirmația « În relația cu elevii, suntem adesea prizonierii propriului nostru "fel de a fi" », profesorul nu trebuie să se simtă prizonier a felului lui de a fi, deoarece și elevul va simți același lucru și va deveni la rândul lui un prizonier al "felului de a fi"; profesorul trebuie să deschidă drumuri, nu să închidă, el trebuie să fie un partener care ajută la modelarea, îndrumarea spre cunoaștere și autodepășire a lui și a elevului, de aceea pentru mine școala e un tărâm magic, plin de provocări, greutăți care trebuiesc depășite, de reușite, de lacrimi de tristețe din cauza unei nereușite și de lacrimi de fericire și împlinire atunci când vezi elevul înflorind.

Cât despre ce aș schimba? Aș vrea ca acest sistem să pună accent mult mai mare pe practică. În viața de adult te lovești de practică și teorie, în școală doar de teorie 99% și practică ce a mai rămas, aș vrea ca elevul în clasele 0-8 să facă toate materiile, dar menționez să vadă cel puțin finalitatea ca meserie a fiecărei materii predate, ceea ce la noi nu se face, iar, în liceu, aș crea un set de materii obligatorii, iar pe restul le-aș transforma în opționale, din care elevul să poată alege în funcție de profilul pe care l-a ales și practică pe profilul ales.

În alte țări elevul învață în primii ani de școală să facă economie la curent, la apă, cum să traverseze strada, cum să schimbe un bec, cum să coase un nasture, cum să bată un cui, să nu umble la gaz decât în preajma unui adult, cum poate fi ajutat dacă sună la numărul de urgență 112, sau dacă face o glumă ce se poate întâmpla și multe altele.

Deși am zis de multe ori că mă las de meseria asta, a doua zi tot la școală mă întorc, pentru o nouă provocare.

# Interviu: Profesoara de istorie Cătălina Țogorean

## 1. Pasiunile dumneavoastră din copilărie vă îndrumau oarecum spre domeniul învățământului?

Indirect și prea puțin conștientizat, așa spune că da. Îmi amintesc că, în jurul vârstei de 5 ani, mă jucam de-a școala cu o vecină mai mare decât mine cu 4 ani. Eu eram în ipostaza elevei, primisem un caiet de care aveam mare grijă, în care schițam bastonașe și figuri geometrice și rezolvam, pe deasupra, și teme pentru acasă. Dintre toate jocurile copilăriei, acesta este unul dintre cele mai timpurii care mi-a rămas viu în memorie, semn că m-a atras școala încă dinainte să îi calc pragul în calitate de elevă. De asemenea, prin clasele gimnaziale, îmi plăcea tare mult să le explic colegilor anumite noțiuni pe care nu le înțeleseră la clasă; asta mă făcea să mă simt mândră de mine. Însă nu am știut că pot și că îmi place să fiu la catedră până nu am predat prima lecție, în cadrul pregătirii pedagogice pe care am urmat-o la facultate (la care m-am înscris pentru a avea un plan B din punct de vedere profesional și, ca să fiu sinceră, pentru a reveni măcar puțin la liceul pe care l-am absolvit și care mi-a fost și încă îmi este drag).

## 2. Când ați descoperit că aveți o pasiune pentru această știință absolut fascinantă și anume istoria?

În privința aceasta, lucrurile îmi sunt mult mai clare. Îndrăgisem istoria încă dinainte de a ști că poveștile despre vremurile de altădată poartă denumirea de istorie, eu le știam drept poveștile bunicii. Am crescut având o relație strânsă cu bunica mea maternă, care a fost cea mai talentată povestitoare pe care am întâlnit-o vreodată. Știam totul despre copilăria bunicii, petrecută în anii 1930-1940, într-o familie cu mulți copii dintr-un sat clujean, despre școala din acea perioadă și despre experiența celui De-al Doilea Război Mondial văzută prin ochii unui copil. Aflasem apoi ce însemna munca la CAP, cum bunicii mei călătoriseră cu ansamblul artistic din sat (bunicul fusese instrumentist în fanfară, iar bunica solistă vocală), precum și faptul că străbunicii au muncit la București ca să își poată construi o casă și că, pe lângă cei 5 copii care le-au supraviețuit, au mai avut 3, care au pierit la vârste foarte fragede. Istoria era, deci, povestea mea preferată.



Un alt aspect care a contat foarte mult în descoperirea pasiunii mele pentru istorie a fost faptul că am avut un profesor deosebit în clasele a V-a și a VI-a. S-a transferat apoi de la școala la care învățam și, în amintirea dumnealui, am început să citesc cărți de istorie. De atunci, pasiunea a fost iremediabilă și am știut că va deveni o carieră.

## 3. Dacă nu ați fi ales să urmați o carieră în educație, mai precis cea de profesor, ce altceva ați fi ales?

Din timpul studiilor de masterat, am făcut voluntariat în proiecte de cercetare, dar mi s-a ivit și ocazia să predau, ținându-i locul de câteva ori doamnei profesor care mi-a fost îndrumătoare în timpul practicii pedagogice. Așadar, aveam de ales între cercetare și învățământ și, oricât de hotărâtă fusesem atunci când m-am înscris la facultate în privința dorinței de a urma o carieră în cercetare, am luat cea mai inopinată și categorică decizie din viața mea. M-am înscris la concursul pentru ocuparea posturilor didactice în ultima zi de înscriere din acea sesiune și nu regret deloc că am făcut această alegere.

Pe lângă cariera în cercetare la care visasem în facultate și în liceu, am cochetat la un moment dat cu ideea de a deveni medic psihiatru. Însă leșin ori de câte ori văd sânge, deci Medicina nu prea era o opțiune pentru mine..

## 4. Stresul acumulat, în timpul orelor de curs din pricina agitației apărută inevitabil din cauza oboselei elevilor sau a altor factori, vă face să vă pierdeți din interesul față de această carieră? Cum îl gestionați?

Din punctul meu de vedere, stresul pe care îl acumulează profesorii are legătură mai mult cu birocrăția căreia îi suntem supuși și cu multitudinea de sarcini care nu au nicio legătură cu predarea și mai puțin cu ceea ce se întâmplă în sala de clasă. Desigur că pot să apară și situații stresante în timpul orelor de curs, însă atunci când simt că mă năpădesc emoții negative precum frustrarea sau furia, încerc să empatizez cu elevii (eu am fost în locul lor, ei nu au fost niciodată în locul meu). După ce se încheie ora și ziua de lucru, îmi analizez atent comportamentul și încerc să găsesc soluții care să preîntâmpine situația stresantă.

## 5. Din spusele elevilor, aceștia vin cu drag la orele dumneavoastră. Cum ați obținut interesul adolescenților față de materia predată, dar mai ales cum reușiți să îi mențineți captivați?

Cel mai bun sfat în carieră, pe care l-am primit de la un profesor cu experiență, a fost acesta: să fiu autentică, onestă cu mine însămi și cu elevii și să le și arăt, nu doar

să le pretind, respect. Niciodată nu am uitat o vorbă înțeleaptă a profesorului meu de filosofie din liceu, care a spus la un moment dat că adevărata autoritate nu derivă din frică, ci din consimțământ și atașament. Totodată, mă gândesc adesea la doamna mea dirigintă din liceu, care îmi cunoștea și îmi respecta pasiunea pentru istorie, dându-mi adeseori ocazia să fiu "consultantul" pe probleme de istorie de la orele de limba și literatura română. Acest lucru mi-a dat mare încredere în mine, fiindcă aveam la vârsta adolescenței numeroase insecurități. Am avut profesori extraordinari, din ale căror comportamente și atitudini la catedră am avut multe de învățat. De asemenea, îmi propun să nu repet propriile greșeli și nici pe cele pe care le-am constatat la profesorii mei atunci când eram elevă. Nu în ultimul rând, îmi propun să nu mă plafonez, să învăț tot timpul și să îmi păstrez mereu deschiderea și adaptabilitatea.

Pe scurt, mă străduiesc să fiu atentă la elevii mei, să includ în lecțiile mele aspecte care să le fie de interes și să le dea de gândit, să îi îndrum să știe și "cum", nu doar "ce" și să le ofer încredere.



# Interviu:

## Profesoara de română Andra Gălan

### 1. Ce sentimente sau emoții ați simțit intrând pentru prima oară într-o sală de clasă plină de copii?

Am început să predau în liceul unde am studiat 12 ani... practic, mă întorceam în locul unde mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții, doar că dintr-o altă postură. Deodată, profesorii mei erau colegii mei, iar unii copii, cu care eram prietenă încă din copilărie, deveneau elevii mei. Situația în care mă aflam implica, pe de-o parte, nostalgia regăsirii trecutului meu, întâlnirea, pe coridoare, a elevei care am fost cu profesorul care eram acum, dar și o responsabilitate pe care am asumat-o fără să știu cu exactitate ce implică. Îmi răsuna în minte doar versurile lui Matei Vișniec, "Când plec în călătorie, iau cu mine în valiză un singur cuvânt: cuvântul întoarcere. [...] Când revenim împreună acasă după o lungă călătorie, las să alerge nebunește înaintea mea un singur cuvânt: cuvântul întoarcere". Era întoarcerea mea acasă, totul era la fel, doar eu eram alta.

Încă îmi amintesc prima clasă la care am intrat. Era o clasă de filologie, clasa a XI-a B. M-am oprit în fața ușii și m-am întrebat, în răstimpul dintre două bătăi de inimă, dacă voi reuși, dacă mă voi descurca, dacă voi putea gestiona situația în sine. Când am ajuns în clasă, s-au ridicat cu toții să mă salute, iar ceea ce m-a izbit, câteva secunde, a fost că majoritatea erau mai înalți decât mine. Mă simțeam mică în fața a 30 de priviri curioase, care doreau să știe ce urmează să studiem împreună. Știu că în timpul salutului lor, singurul lucru care îmi trecea prin minte era că nu îmi pot permite să fiu vulnerabilă în fața lor sau să le dau voie să îmi vadă emoțiile (evidente de altfel), pentru că nu voi putea altfel să îmi derulez orele. Niciodată nu încep să predau fără să cunosc clasa, așa că prima oră a fost una de cunoaștere, de calibrare a poveștilor lor cu istoria mea, atât cât a fost dispus fiecare să dezvăluie, de sincronizare a așteptărilor pe care le aveam unii de la alții. Nu am crezut niciodată într-o relație unidirecțională profesor – elev, așa că mă interesa, înainte de orice conținut pe care trebuia să îl predau, cum le-ar plăcea lor să fie ora, ca să văd în ce



măsură pot construi predarea într-un mod dacă nu plăcut, măcar tolerabil. Emoțiile, teama, nostalgia, curiozitatea... toate s-au transformat în entuziasm la finalul orei și în regret la finalul anului, fiindcă am plecat la altă școală.

### 2. Considerați că pasiunea unui elev îl va influența pe acesta în alegerea viitoarei cariere?

Așa ar trebui să fie, într-o lume ideală... Realitatea, însă, este diferită, pentru că existența, în întregul ei, este adesea paradoxală. Cred că pasiunile funcționează sau ar trebui să funcționeze ca punct de plecare în formarea noastră, ca oameni, să devină barometre în constituirea sinelui. Pasiunile ne construiesc și ne definesc, fără discuție, dar sunt tot mai puțini elevi care transformă pasiunea într-o meserie. Sigur, motivele care stau la baza deciziei lor sunt de cele mai multe ori justificate, pragmatice, dar cred că un crâmpci din ei rămâne acolo unde au putut da totul, fără constrângeri și obligații. Mi-aș dori ca fiecare elev să își urmeze visurile și să își aleagă cariera integrând pasiunea pe care o are; nu doar pentru a evita o meserie care, dintr-un anumit punct, devine cronofagă, ci pentru ca, peste ani, când se va întâlni cu adolescentul care a fost, să poată afirma că e fericit cu ceea ce face. Cred într-o reumanizare și o reinventare permanentă a lumii prin alegeri care să ne facă fericiți. Revine obsesiv în mintea mea ceea ce zice mereu Radu Vancu, pe urmele lui Camus, că "adevărul e ceea ce continuă". Cred în continuități și în contiguitatea trecut – viitor, cred că singurul mod în care poți fi tu însuți, împlinit, e să trăiești prin ceea ce faci. Până la urmă, peste pasiuni și visuri nu se depune praful niciodată.

### 3. Ce v-a determinat să alegeți această meserie: familia sau propriile dorințe, pasiuni?

Răspunsul meu anterior se leagă foarte mult de povestea și de alegerile mele, pentru că eu nu mi-am urmat orbește pasiunea, cel puțin nu de la început. Când eram elevă, în gimnaziu și în liceu, am fost olimpică la română. Fiecare an școlar însemna pentru mine o nouă oportunitate de a concura la olimpiadă și, cumva, singurul lucru care avea realmente sens, era etapa națională. Veneam dintr-un oraș mic, cu acces restrâns la resurse, dar aveam pasiune, dorință și un profesor care credea în mine mai mult decât o făceam eu. Literatura însemna pentru mine drumul meu... scriam cum respiram, inegal, iremediabil și, credeam pe atunci, pentru totdeauna. În clasa a V-a eram convinsă că voi fi profesoară, că voi intra într-o sală de curs și voi începe să vorbesc despre literatură, bazându-mă pe modul cum o trăiesc. Anii au trecut, simțeam că olimpiada se încheiase definitiv, așa că, în clasa a VIII-a, am ales să urmez un profil real, matematică-informatică, gândindu-mă că de acolo pot alege, ulterior, orice. Am continuat să particip la olimpiada de română și în liceu, am fost admisă la facultate. Cu toate acestea, în clasa a XI-a am avut pentru prima dată sentimentul real că tot ce

însemnase româna pentru mine se apropie de final și că, poate, am greșit eu crezând că acesta ar fi drumul meu. În ciuda sfaturilor oferite de părinții mei, care insistau să aleg Facultatea de Litere, am ascultat-o pe profesoara mea de română, modelul meu de atunci, care mi-a zis că ar fi potrivit să aleg "o meserie de viitor", nu Literele. Așa că am ales Dreptul. Mi-am rătăcit iar drumul, cum o făcusem cu alegerea profilului real. După primele săptămâni, însă, am înțeles că pasiunile nu apun, ci revin în valuri, ne răvășesc. În ciuda informațiilor fundamentale și a disciplinei pe care mi le-a oferit perioada de la Drept, gândul meu, în timp ce ascultam vorbindu-se la curs despre actul civil, era doar la discuțiile care se poartă la Litere... așa că am început să particip clandestin la cursurile de literatură. După primele 10 minute din sala Eminescu, am înțeles că locul meu e acolo, în universul în care crescusem, cu trecutul și cu toate visurile pe care le credeam apuse. În anul următor, eram studentă la Litere, iar ce a urmat a fost cea mai frumoasă perioadă a vieții mele. Pentru prima dată în ultimii ani, totul avea sens. Cred cu tărie că întoarcerea la pasiunea mea reală a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. Am învățat, după alegerile și ezitățile mele, că poți să o iei pe multe drumuri și să ajungi în același loc și că, așa cum zicea Radu Gyr, "adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis". Meseria de profesor nu a fost decât reverberația pasiunii mele. Întorcându-mă la relația dintre trecut și viitor, aș zice că și meseria mea se întemeiază pe o astfel de contiguitate, pentru că bunica și mama mea sunt tot cadre didactice. Dincolo de pasiunea pentru literatură, e și pasiunea pentru predare, moștenită și dezvoltată ulterior, de aceea mi se pare atât de frumoasă această profesie, simt că îmi vine natural să transmit ce știu eu despre limba și literatura română, nu mă obosește, ci îmi dă sens.

### 4. Credeți că profesorul își alege materia sau materia îl alege pe profesor? Cum a fost în cazul dumneavoastră?

Cred cu tărie că pe mine materia m-a ales. M-a ales ca instrument de dispersie a ei. Eu nu știam, până în clasa a V-a, dacă îmi place limba și literatura română, ca disciplină, dacă prefer matematica sau altceva. Am avut șansa extraordinară de a avea ca dirigintă o profesoară de română excepțională, prin ochii căreia am înțeles literatura. Ea m-a descoperit sau, cum zic eu, m-a construit. Știu că în prima oră de română ne-a spus că "La început a fost Cuvântul", iar ceva în mine s-a schimbat pentru totdeauna. Nu am conștientizat, până atunci, că prin Cuvânt, totul ființează. Înainte să iubesc materia, am iubit-o pe ea și așa a început totul. Peste ani, am înțeles și mai bine ce zicea André Breton, că literatura este unul dintre drumurile care pot duce oriunde. Predând limba și literatura română, văd cum mintea umană poate ajunge în locuri nebănuite, am șansa extraordinară de a vedea în fiecare zi cum se rescrie și cum se poate reinventa realitatea, prin ideile elevilor mei.

**5. În modul dumneavoastră de predare folosiți metode preluate de la foștii profesori sau ați ales un alt mod de abordare?**

Fiecare om care a contribuit la formarea mea și-a lăsat, într-o măsură mai mare sau mai mică, amprenta asupra destinului meu... asta rămâne valabil și în profesia mea. În ceea ce privește modul meu de predare, îmi este aproape imposibil să construiesc o lecție fără să mă gândesc cum mi-au fost mie transmise conținuturile, ce dificultăți am întâmpinat sau ce nu mi-a plăcut, dar totul rămâne așa, la stadiul de amintire de care mă delimitez apoi. Nu am adoptat modul de predare al profesoarelor mele de română, deși le admir pe amândouă, nu pentru că nu le consider adecvate sau eficiente, ci pentru că nu mă reprezintă. Sunt despre ele, nu despre mine. Am preluat, însă, pasiunea lor pentru limba și literatura română și vreau să cred că e vizibilă când predau. Lecțiile sunt oglinda profesorului, se predau și, uneori, se uită prea repede. Discursurile se nasc și se consumă la fel de repede, iar sub ele, literaturile se chinuie, își contorsionează discursul, dar supraviețuiesc, prin Cuvânt. Predau, pe urmele lor, iubirea pentru literatură și pentru limbă, ca trup care o susține, dar am propriul mod de abordare, bazat pe mai multe resurse digitale, pe discuții critice și pe conștientizarea faptului că literatura nu se epuizează niciodată, că lectorul e cel care dă sens poveștii citite sau trăite, că dincolo de realitate e Cuvântul, că dincolo de Cuvânt e Ființa, iar dincolo de ea, suntem noi.

**6. Ce momente mai aparte ați întâmpinat de când sunteți profesoară? Le considerați provocări sau întâmplări ce aduc o notă de culoare vieții?**

Ar fi multe de zis aici, dat fiind că meseria de profesor implică momente deosebite și provocări în fiecare zi... de la a-i convinge pe elevi că literatura ne salvează, la explicarea unor noțiuni dificile, de la încercările de a le capta atenția în timpul unor lecții complexe, abstracte, la a-i ajuta să își valorifice potențialul și să își depășească limitele, de la reducerea reticenței față de lectură și exerciții, la aneantizarea clișeelelor și a istoriilor spuse de colegii mai mari, de la reticența și indisponibilitatea la efort, în detrimentul tehnologiei, la entuziasmul integrării resurselor digitale în activitatea lor de învățare, de la muncă și implicare, la premiile obținute la concursuri... Nu pot alege unul sau două momente aparte, pentru că tot ce am trăit, de când am început să predau, e parte dintr-un puzzle. Fără imaginea de

ansamblu, se pierde sensul. Pot spune, însă, că de când sunt profesoară, m-am schimbat. Dacă înainte aveam dubii că voi reuși să formez o prietenie cu elevii, că le voi putea crea un context favorabil cunoașterii, că va reuși vreunul să treacă prin sufletul meu, mi-am dat seama că în palmele lor înfloresc visurile și pasiunea mea. Prin ei, prin răspunsurile și implicarea lor, prin ideile pe care le împărtășesc cu mine, chiar și prin năzbâțiile firești la vârsta lor, se circumscrie universul meu ca profesor. Este o reală provocare să le predau unor elevi îndrăgostiți de libertate. Școala reclamă disciplină, iar literatura este, prin excelență, un act născut din indisciplină, din revoltă. Dificultatea apare când cele două, școala și literatura, trebuie armonizate. Literatura nu e doar un discurs, ci e sentiment, emoție. De asta le spun mereu, când le cer să alcătuiască o compunere, că vreau să simtă ceea ce scriu. Nu caut texte în care să spună ceea ce au mai auzit, vreau nespusul, ceea ce e dincolo de tot ce au văzut... Adică ceea ce gândesc ei, ideile lor. Pe ei.



## Salcia

În vale, pe malul lacului cel gri,  
Stă salcia chinuită de pustiiri.  
Stă și îmi plânge ziulica toată  
Că-i singurică și de toți nedorită.

De vreme aplecată, plânsă toată  
În amurgul nopții, ce-i este dată?  
Lacul în juru-i strălucea argintiu  
“De ce plângi eu aș dori să știu!”

Salcia pletele și le ridică-n sus  
Un astru măreț pe cerul negru pus,  
Luna, la salcie adânc privește-n jos  
“Viitorul vreau acum ție să îți cos”.

Salcia, ascultă cuvintele Lunii,  
Se prinde în ale dragostei funii  
Viața ei acum prinde culori vii  
Stelele apar în tabere mii.

Salcia acum de fericire plângea,  
Iar Luna tandru lacrimile-i ștergea.  
Iubită și apreciată se simțea,  
Sau cel puțin așa salciei îi părea.

Dar Soarele începe a răsare,  
Iar Luna acum în goană dispare.  
Salcia începe a plânge tare  
Și se apleacă-acum de disperare.

Aceasta e drama salciei noastre  
Zilnic sufletu-i urlă de durere  
Căci dragostea ea și-o dă Lunii,  
Dar Luna ține pe salcie în funii.

Afecțiune din partea celor răi  
Poate să te ducă pe alte căi.  
De cei buni să te îndepărtezi,  
Iar pe ei cu totul să îi pierzi.

În vale, pe malul lacului cel gri,  
Stă salcia chinuită de pustiiri.  
Stă și îmi plânge ziulica toată  
Că-i singurică și de toți nedorită...

**Paul-Andrei Pogăcean**

## Dans de Noapte

În amurg de noapte într-o suflare,  
Stă prințul indecis și simte trădare:  
Proprii slujitori pe care i-a ajutat,  
La nevoie el de îndată i-a ridicat.  
Deși acestea el le știe mult prea bine,  
Moartea nu îl sperie și nimic nu spune.  
Doar prieteni falși de el mai nou se leagă.  
Durerea din sufletul său mult o neagă,  
În speranța că va trece...

Dar de ce vor slugile să îl omoare?  
Al nostru prinț nu a comis nicio eroare.  
Păi și atunci moartea pe cap de ce o are?  
Ei, bine, în străjeri gelozia mare apare:  
“Dacă a mea capră moare, și a ta moare!”  
Da, ei vor a trăda nevoie foarte mare.  
Însă prințul planu-l pune-n aplicare:  
“Cu cât mă descopăr, persoana dispare.  
Durerea sper să plece...”

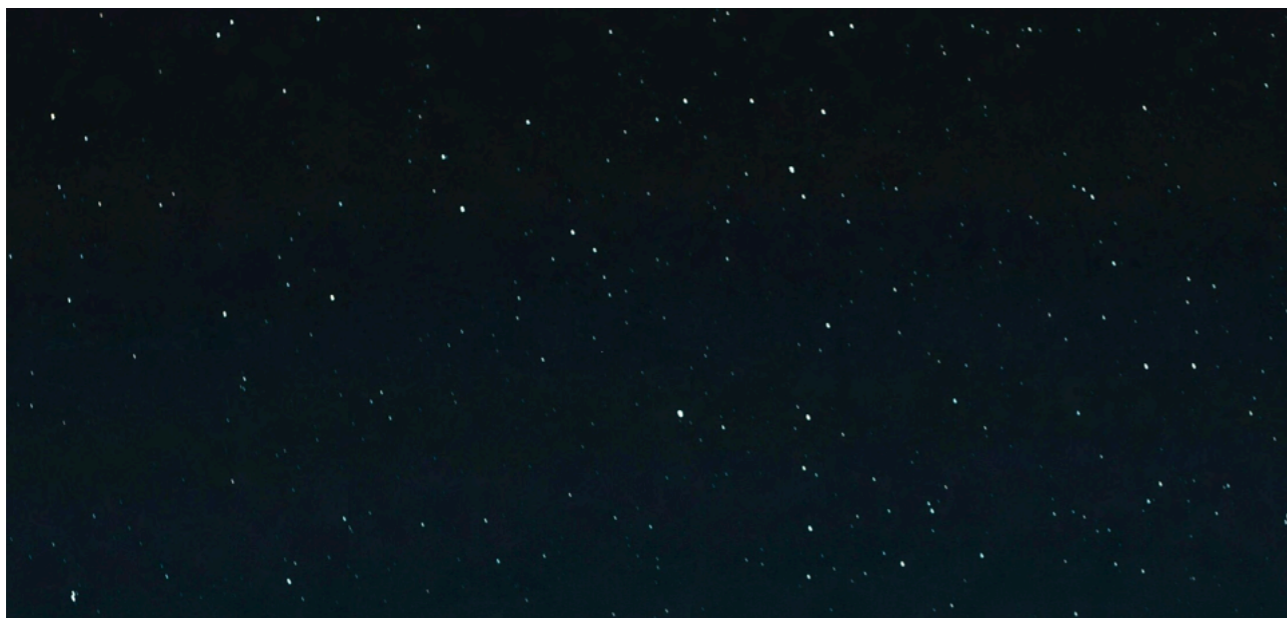
Prințul la slujitori ca la frații săi ține,  
Însă la bal va avea gusturi foarte fine.  
Probabil otrăvit va fi sau înjunghiat  
Până ce pleoapele se vor fi apropiat.  
Ziua balului a sosit, spaima s-a instalat.  
Însă cu pași încrezători pe ring apare.  
De nicăieri dușmanul prințului răsare,  
Însă de spaimă acesta tare tresare:  
Sângele peste tot apare...”

Însă nu-i albastru, ci negru întunecos.  
Prințul un zâmbet hain lasă a fi scos.  
Dușmanii în tabere vin la prinț atacând,  
Însă el aude doar muzica dansând.  
Moartea le-o asigură, dreptatea și-o face,  
Și râsul îi asurzește până ce tace.  
Prințul singurel a rămas până la urmă.  
Tăcerea îl provoacă la un joc de mimă.  
Acum realiza acțiunile sale mărețe!

**Paul-Andrei Pogăcean**







## Nemurirea sufletului

Suntem un corp, un suflet sau un blestem?  
Suntem un praf care se împrăstie printre stele  
Sau un călător care se pierde printre rămurele?

Oare ar fi bine să trăim puțin din fiecare...  
Sau să trăim o viață nemuritoare?

Să trăim o mie de ani,  
O sută în fiecare ființă,  
Mințind, fugind,  
Că suntem un suflet nou, neîncercat,  
Care se va îneca în sfârșit,  
În dorul său defăpt?

**Anamaria Chindriș**

## Împărtașanie

Înotăm împotriva aceluiași sute de valuri,  
Repetate gânduri care vin să ne izbească.  
Trăim într-un cătun de case, printre dealuri,  
O mână doar de oameni au să ne recunoască.  
Iluzii către vieți scenarizate și fățișe,  
Ni se strecoară-n minte printre idealuri,  
În loc să acceptăm că nu trăim în nișe,  
Că ne-nghit pe toți, cumva, aceleași maluri.  
Scuipăm împotriva aceleiași adieri de vânt,  
Și ne judecăm alegerile propriilor ritualuri,  
De ce să mai încerci s-aduci raiul pe pământ?  
Când poți aștepta, netrebnic, să fii purtat de valuri.

**Mihai Silion**



## Aniversarea universului

Cum am reușit să împărțim luna în două, să o facem  
bucăți mici,  
Care se pot compara cu stelele?  
Cum am putut rupe luna de parcă e un tort, iar stelele  
sunt niște asteroizi comparate pe lângă ea?  
Cum am reușit să suflăm în stele de parcă sunt lumânări?  
Cum am putut... Cum am putut... Dar, cum ai putut?  
Cum ai putut lua soarele și îmbrățișa luna, astfel încât  
să-I arzi și să-I deformezi?  
Cum ai... reușit? Cum ai reușit să declari acest război al  
universului într-o aniversare și să o dai drept felicitare  
unui copil, spunându-i că-i alinare?

**Anamaria Chindriș**

## Viața într-o colivie

Uneori simți că trăiești într-o colivie.  
Alteori, că nimic nu mai are sens.  
Poate simți că nimic nu te mai "învie",  
Poate simți că ai acolo... un gol imens.

Am dreptate spunând că ți-e și ție frică de viitor?  
De tot ce te așteaptă și nu poate fi schimbat...  
De ce s-ar întâmpla dacă ai face și pasul următor,  
Ori dacă ai vorbi și ai fi dezaprobat...

Vorbește, râde, plânge și, de vrei, visează!  
Deschide fereastra coliviei și ia-ți zborul!  
Scrie-o poezie chiar de nu rimează  
De te judecă, spune-le ca tu ești autorul.

Viața nu-i un examen de luat cu notă mare;  
Nu-i o stradă cu indicatoare de urmat.  
E, mai degrabă, un pom cu fructe dulci și amare...  
Așa că fii ce vrei! Femeie, copil, ori bărbat...

Iubește! Chiar dacă dragostea-i oarbă!  
Minte-i, că doar ai imaginație!  
Nu-i lăsa bucuria să-ți absoarbă  
Chiar de totu-i doar o halucinație...

**Denisa Marișca**

## Ritmuri urbane

În vârtoarea agitată a zilelor noastre, orașul este o simfonie haotică, iar fiecare individ devine o notă muzicală în această orchestră urbană. Străzile se desfășoară ca partituri nescrise, iar clădirile înălțate se contopesc cu cerul, creând un peisaj modern și efervescent. Zgomotul mașinilor și hurelul trenurilor devin acordurile noastre zilnice, în timp ce oamenii se mișcă cu rapiditate prin acest labirint de beton și sticlă. Fiecare pas pare a fi o cursă contra cronometru, iar privirea noastră se oprește rar pentru a admira frumusețea efemeră a momentelor.

În această lume digitală, ecranele telefoanelor sunt ferestre către universuri paralele. Oamenii se pierd în lumea virtuală, uitând de realitatea din jurul lor. Cu toate acestea, pe străzi, expresiile volatilizează zilnic, oglindind anxietăți și bucurii ascunse, dar rămân adesea necitite. În timp ce tehnologia avansează, inimile noastre

par să încetinească. Relațiile devin fragile, iar conversațiile se reduc la emoji-uri și caractere. Totuși, într-un colț de cafea sau într-un parc liniștit, oamenii încearcă să redescopere arta comunicării autentice.

Viitorul pare a fi o nebuloasă incertă, iar noile generații se luptă să găsească sens și scop în mijlocul acestei vârtoare de informații și oportunități. În acest haos, aspirațiile se conturează pe ecrane, iar visele se nasc în lupta cu realitatea. Totuși, într-un oraș în care pulsul vieții bate cu intensitate, descoperim că în mijlocul agitației există și o frumusețe singulară. În străduțe ascunse și în răsărituri de soare pe clădirile înalte, găsim esența vieții moderne. Această viață plină de contrast, în care tehnologia și umanitatea se împreună, formează partitura vieții noastre, iar fiecare zi aduce o nouă notă în această simfonie a existenței.

**Maria-Ioana Arion**

## În incipitul amintirilor

O senzație înțepătoare îmi pătrundea în tot corpul. Împrejurul meu o baltă de culoare indescifrabilă. Îmi zăresc picioarele în acest lichid înspăimântător ce mă înghite în neant.

Deasupra, la kilometri depărtare, aud voci, voci de femei, dintre care pe una o descifrez pe dată: mama. Lângă ea, o femeie mai rotunde, cu aceeași ochi plini de un farmec aparte îi dădea sfaturi, pentru mine cu mișcări de buze insignifiante. Mai târziu aveam să o strig prin casă "buni de la Corunca".

Mă simt mare de acum. Cu tata de mână mă îndrept în susul străzii, neștiind exact unde, dar cu certitudinea că lângă mine se află cel mai deștept om din întreg universul meu: familia. Într-un final ne așezăm pe o bancă, având priveliște spre strada împănată de automobile ce produc un anumit vuiet săcăitor, dar, pe alocuri, caraghios. Am aflat că acesta era scopul locului

bine stabilit: tata avea să mă învețe de la ce județe proveneau prescurtările de pe plăcuțele mașinilor. Desigur că timpul pentru mine, pe atunci era de-a dreptul o chestiune hilară, căci aveam toată viața înainte, așa că nu am nici o idee câte ore am petrecut în aceea ipostază: eu absorbind explicațiile tatei, iar el, la rândul său, oferindu-mi-le ca pe o comoară atât de prețioasă. După câteva repetări conștiințioase ale județelor cu prescurtările de rigoare, tata s-a declarat mulțumit, în mod indirect, această stare fiindu-i trădată de o sclipire victorioasă în ochii săi verzi – care, chiar el avea să-mi spună într-o zi "niciodată să nu-i crezi".

Pe atunci, acel moment nu părea să fie ceva cu o semnificație aparte, ci doar o zi petrecută alături de tata, dar acum, privind în retrospectivă, simt că acea experiență, acea lecție primită a însemnat foarte mult atât pentru fetița de cinci ani cât și pentru cea din prezent, cea de cincisprezece ani.

**Ana-Maria Galoș**



# Cum m-am împrietenit eu cu istoria

Vântul vuia neînterupt. Urechile se luptau cu clipocitul apei. Mă aflam pe o corabie mică, iar o sumedenie de licheni își aveau casa acolo. M-am uitat la orizont. Erau doar niște copaci înalți și tainici ce se înălțau din pământul noroios, neprimitor. Nu știam unde eram, dar eram cu gândul la mare, așa că cel mai probabil acolo mă purta barca. Eram singură, dar asta nu însemna ca eram o țintă ușoară. Totuși, m-am uitat în jurul meu. Erau mulți copaci înalți, salcâmi, ce își îndeau crengile uscate până la umerii mei. Părea că eram într-o poieniță, pe cursul râului. Deodată, barca a luat o curbă neașteptată și m-am prins bine de marginea din lemn tare. Pământul acum se ridica și forma o râpă primejdioasă, iar curenții se agitau. Lumina pătrundea cu greu printre crăpăturile crengilor. “Ce loc mai este și acesta?” mi-am spus în minte curioasă. Rochia mea albastră era plină de bucăți mici de frunze și când m-am obosit să le dau jos, am văzut pe malul râului niște animale. Nu, nu erau animale. Erau oameni. Mi-am mărit ochii de spaimă. Oamenii aceia păreau mai degrabă niște maimuțe. Aveau niște haine din blană de leu. “Înspăimântător,” am mai adăugat. Cu cât înaintam, cu atât vedeam mai multe lucruri ciudate. La urmă, am mai văzut și o căsuță din piatră. Au crescut pe la colțuri mușchi îmbibați cu apă. Erau și pânze de păianjeni. Mai apoi, am ocolit niște obiecte din fier. Eram absorbită de vechimea lor și eram gata-gata să apuc un ciocan ciudat când am făcut colțul cu barca și era să cad din ea. Mai încolo, terenul parcă a lăsat să intre lumina. Pe o parte a râului am văzut un câmp mare, acoperit cu iarbă scurtă. În depărtare am văzut cu coada ochiului niște spice de grâu și mi se părea că era un teren agricol “interesant.” M-am aplecat pe o parte a bărcii fascinată de imaginile fermecătoare. Am stat puțin pe gânduri: “Oare cât de veche este aceasta barcă?”, “Cine a făcut-o, cum și câți oameni au fost capitani?”, m-am întrebat. În timp ce gândurile nu îmi dădeau pace, am trecut pe lângă mai multe terenuri bogate. Am mai văzut și alți oameni care păreau mult mai diferiți decât ceilalți. Ei aveau niște haine mai frumoase, din lână. Erau și niște case construite acolo. Erau din piatră, dar una mai rezistentă. Niște copii au alergat până la marginea râului. Vorbeau o limbă ciudată, i-am ascultat. Un băiat mai mic decât mine a început să se uite în râu și a aruncat o piatră care a trecut exact pe lângă barca mea. Părea că se jucău. Barca mergea lin, așa că am stat să îi urmăresc. Un al doilea băiat a țipat și a dispărut în iarbă înaltă, îndreptându-se către populație. Îmi imaginam cum era lumea fără telefoane. Gândul acesta mi-a fost întrerupt. Băiatul s-a urcat peste pietre. Părea murdar, probabil o fi intrat în noroi. Doar fata a rămas pe marginea întunecoasă a râului. Era un pic mai mare decât cei doi băieți, purta o rochiță crem și avea parul scurt, ciufulit.

Apoi s-a întâmplat ceva ce m-a surprins. Fata și-a îndreptat ochii către mine. Ochii ei mă săgetau precum două sulite ascuțite. Am stat și ne-am uitat una la alta. Numai atunci am realizat că am călătorit în timp, parcurgeam istoria omenirii. Acele maimuțe erau defapt oameni, apoi obiectele ciudate din fier erau case de-abia construite, toate se legau de trecut. Fata și-a ridicat un pic mâna și am observat niște cu uimire niște zgârieturi destul de mari pe aceasta. Am mai analizat-o o dată și parcă părea mai suplă. O fată slabă, rănită... gândul mi-a zburat repede la fraza: “Poate așa trăiau ei, fără medicamente bune, fără telefoane, fără mulți prieteni, parcuri, orase, magazine...”. Fata a mormăit ceva ce nu am înțeles. Totuși, ca la un semnal, mi-am înălțat și eu mâna și ea doar m-a privit. Dar chiar atunci, barca a luat o viteza uimitoare și m-a dus mai departe. Am tot mers și în gândul meu aș fi vrut să stau o clipă să văd ce se întâmplă.

Îmi place să dorm. Recent, visam despre amintirile din clasa a patra, așa că nu voiam să mă mai trezesc. Când mergeam la școală, doamna noastră învățătoare ne povestea despre trecut. Fratele meu mai mic spunea că istoria și trecutul nu contează, dacă ai viitorul în față. Când am întrebat de oamenii care au trăit acum mulți ani, învățătoarea îmi spunea că probabil s-au reîncarnat. Mă simt tristă. Unii oameni care au pornit războaie sper să fie iertați. Mă gândeam cum ar fi ca eu să fiu stră-stră-stră-nepoata unui erou. Mă întreb cum îmi erau stră-stră-bunicii. Sunt invidioasă pe cei ce îi cunoșteau. Ce culori le plăceau? Ce lucruri? Viața omului este ca și o poveste, iar viața mea este povestea mea cu mine ca și personajul principal. Acum o sută de ani, acum o mie de ani, erau mai multe povești decât vietăți. Acestea au fost unele dintre lucrurile pe care le-am spus în barcă. Am văzut atât de multe lucruri interesante: ruine, ființe, lucruri, păduri și munți! Fiecare își are propria poveste.

La un moment dat, am văzut la orizont o întindere mare de apă. Era marea. Cu grijă am ajuns la mare, locul în care se presupune că voiam să merg. Dar era liniște. Voiam să mă întorc.

Acum mi-am dat seama că drumul până aici a fost mai interesant decât finalul. Și voiam să aflu mai multe despre acel trecut. Eram pe cale să mă arunc în apă, să înot înapoi. Mi-am deschis ochii și m-am trezit în sala de clasă. Peste tot erau copii agitați, unii țipau. “Pregătește-te de istorie!” mi-a spus colega de bancă. Cu greu m-am ridicat. Părul îmi era tot ciufulit, iar rochia albastră îmi era șifonată. “Am ațipit!” mi-am dat eu seama. Visul acela încă mi-a rămas în minte. Am văzut cum o altă colegă a venit la mine. “Pari dintr-o dată nerăbdătoare să



înceapă istoria”, mi-a spus ea surprinsă. Nu prea eram atentă niciodată, dar acum parcă voiam să cunosc mai multe despre istorie. Mi-am adus aminte de acea fată care m-a privit curioasă. “Poate ea s-a reîncarnat în cineva mai bun... sau mai rău... poate este cu mine acum în această clasă”. Un fior mi-a trecut pe șira spinării și am rămas tulburată de acest gând. Încă credeam în superstițiile pe care le vedeam pe telefon sau mi le spunea bunica. “Și poate sunt adevărate.”

Clopoțelul a sunat. Ușa s-a deschis, iar profesoara noastră a intrat energică și plină de voie. “Poate istoria nu este toată viața mea... dar face parte din ea și ar trebui să o știi.” Aveam de gând să întreb și să fiu atentă tot restul orei de istorie, materia pe care o urăsem până atunci mai mult decât prăjitura cu mere.

**Ariana Cristina Luca**

# Viața e un joc?

Da, viața este cel mai complex joc. Îl poți pune capăt oricând, cu condiția că nu mai poți intra niciodată înapoi. De asemenea, jocul nu are pauze, deoarece timpul nu poate fi oprit. El înaintază fără milă, lăsând unii participanți blocați în trecut.

Regulile sunt subiective, fiindcă noi decidem dacă le respectăm sau nu. Libertatea este o putere deținută de fiecare individ. Problema este că unii nu se folosesc de ea în mod benefic, profitând de ea la maxim, până la apogeul ei. Când limitele sunt întrecute, intră în joc legile, regulile absolute, care trebuie respectate de toți, iar, în caz contrar, există consecințe.

Viața poate fi comparată cu o partidă de șah. Odată ce pierzi toate piesele, nu mai ai cum să faci față jocului.

De aceea, apropiații tăi au un rol elementar, viața socială fiind un aspect important, fără de care majoritatea lucrurilor sunt irealizabile.

Moartea este sfârșitul jocului, după care continuă viața eternă, despre care nici un om nu cunoaște amănunte. Divinitatea este cea care controlează jocul, arbitru cu normă întreagă. În final, premiul jocului reprezintă părăsirea pământului fiind împăcat cu sinele, mulțumit de alegerile făcute și de fiecare experiență avută, plăcută sau neplăcută.

Așadar, viața merită trăită la maxim, fără regrete, pentru că avem o singură șansă și nu trebuie irosită.

**Irina Nemeș**



# Jurnalul unui fluture

12.06.2023

Bună! Eu sunt Ava și sunt o omidă, iar aceasta este ziua în care m-am născut. Eram înconjurată de familia mea, care nu știu de ce, nu arăta deloc ca mine. Erau mult mai gingași, iar aripile lor dădeau culoare camerei. Asta m-a făcut cam tristă, însă după ce am mai crescut am început să înțeleg de ce eram mai diferită.

11.09.2023

Astăzi este prima zi de școală la “Școala pentru insecte”, iar învățătoarea mea este: Lara Mămăruță, una este dintre cele mai răbdătoare insecte pe care le cunosc. Eu locuiesc în “Regatul Insectă”, unde întâlnești toate tipurile de insecte existente, exceptând bondarii. Regatul este condus de către “Regina Albină” care le-a interzis bondarilor să locuiască în regat. Așa că aceștia locuiesc în “Stupii Groazei” unde nu ne este permis să mergem. Astăzi la școală am avut un curs pentru fluturi unde am învățat despre cum ne vom primi aripile. Eu urma să îmi primesc aripile în câteva zile. După ce am terminat școala am plecat acasă. Noi locuim în cel mai bătrân copac din pădure, însă e tare plăcut deoarece frunzele lui sunt cele mai călduroase pături din regat, iar noaptea ne citește cele mai frumoase povești “Noapte bună!”.

15.09.2023

Vai! Ce m-am speriat! În dimineața asta m-am trezit într-un sac. Eram foarte speriată, însă mi-am amintit ce am învățat la ora despre fluturi. “Înainte să îți primești aripile trebuie să stai închis într-o crisalidă (adică un fel de saculeț)”.

16.09.2023

M-am trezit în dimineața asta nerăbdătoare să îmi văd aripile, dar acestea nu au mai apărut. Era din ce în ce mai plictisitor în crisalidă și mă simțeam de parcă eram acolo de o veșnicie. Pentru a mă înveseli și a mă liniști, mama a spus că îmi voi primi aripile probabil mai târziu. Au trecut ore îndelungate și tot nu s-a întâmplat nimic. Însă, dintr-o dată s-a întâmplat! Am ieșit din crisalidă. Aripile mele erau de o culoare albastră divină. Erau cele mai frumoase aripi pe care le văzusem vreodată.

18.09.2023

Weekend-ul a trecut, iar eu și toți ceilalți fluturi mergeam mândri pe holurile școlii. Totul a fost bine până când am auzit că avem test inițial din zbor. Atunci mi-am dat seama. Eram atât de entuziasmată că mi-am primit aripile că am uitat că nu am făcut tema pentru weekend care era să exersăm zborul. Toți erau bucușori fiindcă își făcuseră tema. Așa că nu am spus nimănui că nu știu să zbor. Când era timpul să zburăm, am pornit și eu, însă am căzut. Ce putea fi mai rău? Apoi mi-am răspuns la întrebare. Mă aflu în “Stupii Groazei”. Dar se întâmpla ceva ciudat. Mă aflu în mijlocul sute de sute de bondari, dar ei doar mă priveau lung, cu uimire. Atunci am observat că stupii aveau doar culorile alb-negru, iar ei nu au mai văzuseră alte culori în afară de acestea. Din cauza urii și răutății ei vedeau doar în alb și negru. Însă când mi-au văzut aripile, stupii s-au colorat și chiar și inimile bondarilor. Aceștia au devenit mai buni și mai respectuoși. “Regina Albina” i-a acceptat în regat iar acum “Stupii Groazei” au devenit “Stupii Culoarelor”. Și am învățat ceva din întâmplarea asta. Chiar dacă viața ta e în alb și negru, încearcă să vezi culorile din ea, te va ajuta!

**Maria Sofia Grigor**



# Istoria evreilor

Dragă jurnalule,

Numele meu este Abigail Sara Frankenstein. Părinții m-au numit doar Abigail, dar în 1939 toate femeile evreice au fost obligate să poarte și prenumele, "Sara". Totuși, aceasta reprezintă una dintre cele mai nesemnificative legi impuse asupra evreilor.

Întotdeauna am fost pasionată de muzică, poezie și teatru. Aș fi vrut să devin o artistă cunoscută, dar din cauza legii impuse în anul 1933 care le interzice muzicienilor și actorilor evrei să participe la spectacolele arienilor, acel vis nu mai este posibil. Pe lângă faptul că mi-au răpit dorința, în 1937 m-au despărțit și de draga mea prietenă, separându-ne în clase diferite, din cauza etniei. Partea bună era că încă mai puteam studia într-o școală... Dar peste un an mi-a fost luat până și acest drept.

Am continuat să mă întâlnesc cu prietena mea seara ca să nu atragem atenția asupra noastră, dar în 1939, evreilor li se interzice părăsirea locuinței după ora 21 vara, 20 iarna. Toate aceste situații au început să mă copleșească, simțeam că, puțin câte puțin, deveneam un prizonier închis într-o cușcă, iar aceasta se micșora din ce în ce mai mult. Eram tot mai constrânsi de legi, așa că familia mea a decis să părăsim țara.

Acum suntem în drum spre graniță, este noapte, simt un nod uriaș în gât și fiecare bătaie a inimii mele răsună cu o amplitudine pe care nu o cunoscusem până acum. Cu fiecare metru înaintat suntem mai aproape de a scăpa din acest infern. Tropotele cailor care fac posibilă această evadare mă fac să revin la realitate și să realizez că în orice moment am putea fi prinși.

Cu toate acestea, întotdeauna am încercat să privesc partea pozitivă a lucrurilor, așa că sunt fericită că sunt împreună cu familia mea și putem să

**Ioana Tomoș și Iulia Folea**



# Fragment din cartea "În sălbăticie – Clar de Lună" de Luca Cristina

"Câinele se apropie cu o mișcare agilă. Avea un picior mai scurt, probabil și-l rupsese pe undeva. Cățelul alb s-a ghemuit, făcându-se unul cu pământul. Se înghesuie într-un tufiș de mure și blana i s-a arcuit. Oare câinele acela l-a văzut? Îi simțise mirosul? Cu teama încă pe inimă, se ascunse mai tare în tufiș, fără niciun zgomot.

Se opri doar la o lungime de coadă de cățelul alb. Încă nu-i venea să creadă cum nu îl văzuse! Doar avea blana albă! Câinele avea o zgârietură ciudată la piciorul scurt parca tăiat – ca o floare frumoasă, dar otrăvitoare. Ceea ce îl înfiora pe Luminici. Încea să se stăpânească, să nu scoată nici cel mai mic zgomot. Mustățile scurte ale câinelui tremurau tensionate.

Tot ce putea face Luminici era să rămână în tufiș, tremurând din toate încheieturile. Acum vedea mai bine câinele – un câine negru cu pete argintii. Luminici se afla într-o pădure întunecoasă, învăluită de ceață.

Câinele mormăia ceva neînțeles. Ochii lui Luminici îi fugeau la câinele scâmos și negru-argintiu, ori la figura lui ce tremura neîntrerupt. Vântul din pădure vuia, întezindu-se. Vorbele câinelui se formau ca un ecou. Luminici simțea nevoia de a dispărea mai mult în tufișuri, dar parcă își dădea seama că acel câine știa că cineva îl urmărea. O prezență curioasă. Câinele parcă rostea cuvintele către mai mulți câini, nu doar către el. Sau către mine, își spuse Luminici în gând. În timp ce rostea cuvintele, glăsua cu un urlat straniu.

– Adio, dar fiți atenți; focul trebuie să spargă gheața...

\*\*\*

Luminici simți o împunsătură în umăr dar lenea îl lovea și nu îi dădea pace. Mai vreau să dorm, acum trebuie să fiu trezit? O labă îi ateriză pe gât și se trezi, mârâind înfuriat:

– Cine m-a trezit?

În fața ochilor lui era Tei. Argintia lui blană îi scânteia."



Eliza Neacsu

# Linia frontului

linia sângerie sfidează și mușcă Unul  
în urmă sting stropii de vin pliul mișcării  
vibrează brusc punctul ne încercuiește taina  
am plivit ostatecă muchia nopții pe ziua

înebuniți de aroma tăcerii zvâcnim  
dorința freamătă ierului feeria  
ard toată dincolo de spam-ul poveștii  
și-n mine mocnește așteptarea

gustul buzelor desface ploapele  
îmi stau pe creieri în pântec seminte  
acum-ului de-ar fi să nasc aș scruma mine

nu-i așa că vei face din mine rime  
în flacăra vie a erosului și-a frontului  
iată-ne din corpuri arse mine...

**Eugenia Paraschiv**



# Poeme

O, generație  
A uzului fruct  
dintre uluci  
Petrecutu-te-ai  
Din fructele pământului  
Uscați mucii  
Înduioșate u(a)rcușurile  
Iată fuiorul istoriei de prins cu Piața  
Prin Arcalia clamă-i e academia  
Asediate muririle  
Nici mucul, nici umbra  
Din pixeli cătușele spre luminiș  
Urmele-și cată purtătorii  
(De-or fi umbrele la purtător  
Pre' știința văzului orb  
Aidoma  
Făr' de atingerile  
Cuielor, coastelor)  
La cătările securitarului  
Controlo(r)ul din holograme  
Cântăritu-v-a strigătele:  
"Vom muri și vom fi liberi"  
Ce-(i) libertate(a)?  
(Rino, nino de la trotinete  
Navetele spațiază  
Ria, Cia, Mit-ia, novo  
Din regimul parantezelor)  
Lejeritate  
Jos securitatea, sus tot'Uși  
Câte uși, șabloane  
Nici balcoane, nici castele  
O, ușurătate a ființării  
Șoaptele:  
Panseurile fricii din ac  
Goblenuri resetării  
Rație virușii  
Adio, degete!

**Eugenia Paraschiv**

Ô génération de l'usufruit  
D'entre les palissades  
Ton temps est passé  
Par les fruits de la terre  
Les mucus séchés  
Touchés les hauts des archets  
Voici l'étoupe de l'histoire dé-tachée du Marché  
Chez Arcalia sa brucelle est l'Académie  
Les mouiroirs assiégés  
Ni le musc, ni l'ombre  
Depuis les pixels  
Les menottes vers la clairière  
Les traces cherchent leurs porteurs

(Si les ombres étaient à leurs portes  
Vers la science de l'aveugle vue  
Comme  
Sans se toucher  
Les clous, les cuisses)  
Aux menottes de l'agent de sécurité  
Le contrôle par les hologrammes  
A hurlé vos refrains :  
« Nous mourons et serons libres ! »  
Quelle (est) (la) liberté ?  
(Pimpons Pimpons!)  
Pimpons les trotinettes!  
Les navettes espacent  
Les Rira, CIA, pots-de-vin, novoTel  
Du régime entre parenthèses)  
La légèreté,  
A bas la sécurité, Vive la Toute-Fois  
Combien de portes, de pochoirs  
Ni balcon, ni château  
Ô légèreté de l'être  
Les chuchots:  
Les pensées apeurées de l'aiguille  
Les goblins du Reset  
Les virus de la ration  
Adieu, doigts!

**Traducteur Paul Mercier**

# A deveni aidoma pietrei

A deveni aidoma pietrei  
Sub soarele lunii  
Valuri de frasinii & măslini  
(Comme autant de plumes)  
Despăgubitu-s-a câmpia-n  
Pubienele pământuri  
Să te-ntorci la corp  
Să-l pătrunzi  
Fără de teama fricțiunii  
Trupului  
Nicio gură nu-i înghețată  
Deși-a trebușat  
Peste viermii  
Iarna pe alta gură  
Ninge nu plouă  
Sub alta gură  
Imortală: diamant  
Al focului, stea deschisă  
E pietrificarea inimilor încremenite  
Pre' circumvoluția planetelor moarte  
Când lumina irupe, invadează  
Umeri, piepturi, coapse, spate, clitorise  
Trezite toate, limpezite-n al lor clopot  
Iată-le: strălucitoare  
Dure

**Pavel Băcanu**

**Pavel Băcanu e numele poetului de limba română. Una si aceeași persoana cu francezul Paul Mercier, doctorul în filosofie, poetul și romancierul, care predă la Universitatea din Iași**



# O altfel de poveste

A fost odată ca-n povești  
A fost ca niciodată  
Printre stelele cerești  
Un luceafăr ce mi s-arată

Și era unul în tot cerul  
De o lumină orbitoare  
Cum e între spini trandafirul  
Dulce a mea stea sclipitoare

Și cât de viu s-aprinde el  
În orișicare seară  
Și-mi spune, să-l mai aștept nițel  
Iar eu îl aștept iară

Să vină la fereastră  
În brațe să mă cuprindă  
Și-n dragostea noastră  
Nici vântul să nu ne prindă

“De-ai vrea a mea regină să fii  
Te voi purta pe aripi de lumină  
Rupe-te din strânsoarea morții  
Și vino-n cer divină”

La a mea viață nu pot renunța  
Doar pentru o promisiune  
Să zbor în împărăția ta  
Aș uita de lume.

Fără păsări care cântă  
Al lor tril neîncetat  
Fără flori ce mă încântă  
Viața s-a și terminat

Arată-mi că-mi porți în suflet ce-ți port eu ție  
Coboară lin pe-o rază  
Și vino tu în brațe la mine  
Căci știi cum e cea frază:

Să dăruiești totul  
Fără speranță de răsplată  
Să-ți sacrifici inima și sufletul  
Dacă-i iubire adevărată

“Tu-mi ceri nemurire mea  
În schimb pe-o sărutare  
Dar să știi că mă voi duce acoloa  
Pentru tine dulce floare”

Du-te cu bine, al inimii mele domn  
Și adu-napoi cu tine  
Un suflet viu și grai de om  
Pentru o viață cu mine

Și-a plecat al meu lucefăr  
Peste marea cea albastră  
Sper doar să fii teafăr  
Steauă scumpă și măiastră

Trece-o zi, mai trec zece,  
Hyperion nicăieri,  
Acolo-n cer cum timpul trece  
Pe pământ trec veri.

Iar eu stau sub clar de lună  
Cu tinerețea-mi trecătoare  
Și mă întreb dacă eu, bătrână,  
Voi fi la fel de fermecătoare

Încă stau, și încă-aștept  
Să vii din nou în casă  
Simți cum te strig de-a drept?  
Vino la mine, stea aleasă!

Dar de acolo de departe  
Nu-mi auzi rugăminte, doare  
Când nu cunoaște suferință, nici viață, nici moarte  
Cum să iubească, o muritoare...

Poate a noastră fericire  
A fost doar un vis frumos  
Și a noastră strălucire  
Aruncată la coș

Mă ofilesc de dorul tău  
Și totuși ție nu îți pasă  
De-ar fi să dau de cei mai rău  
Sufletul pe tine nu te lasă

Căci acea inimă ce caută mângâiere  
Și acel suflet ce vorbește tânguit  
E a mea inimă făr-de alinare  
Și sufletu-mi ce arde neconținut

Sper că vei înțelege dulce al meu domn  
Cu o viață trecătoare  
Înainte de al veșniciei somn  
Vreau o pace vindecătoare.

Tu n-ai venit și m-a durut  
Însă durerea-i trecătoare  
Acum de iubire m-am umplut,  
Chiar dacă-s muritoare

Îl voi iubi pe el o viață  
Așteptând să te întorci  
Cu o inimă de gheață  
Tu pe mine nu mă-ndupleci

Și poate într-o altă lume vom putea  
În brațe să ne ținem  
Și dragostea a o împărtășea  
Doar de reușim să credem.

**Daria Cătinaș**



*Mădălina Burlea*



## Astrele șterse

Ai devenit o amintire concepută  
O iubire dată "dispărută",  
Ai ajuns sa te îneci ușor, ușor, în vinul preferat  
Și să ștergi sentimentul secerat...  
Iar eu, un "astrolog" însângerat  
Am ajuns să mă pierd în astre, eliberat,  
Căutând în disperare răspunsul visat  
Sau poate doar adevărul care a fost pietrificat...

**Anamaria Chindriș**



## Ce vreau

Vreau să fac un plan, o strategie și o hartă,  
Toate intitulate cu același titlu: viitor.  
Aș vrea și ca visele să nu mă lase baltă  
Când notez legenda sub cotor.

Aș vrea să mă intersectez din nou cu acea fată  
Ce avea pregătit un arsenal de vise împletite.  
Aș vrea să o întreb despre dorința pe inima gravată,  
Dacă m-ar lăsa să o notez pe schițe.

Știți, poate par prea complicată,  
Poate mă credeți visătoare.  
Oportunități, știu, sunt o grămadă  
Și voi alege din ele vara viitoare.

Da, știu că nu mai am mult timp  
Știu că vreți să iasă ceva frumos din mine  
Și da, văd cum se scurge încă un anotimp  
Și pare că înțeleg mult prea puține...

Vreau, chiar vreau să știu ce îmi doresc!  
Vreau să-mi doresc ceva cu ardoare,  
Dar, e clar, viața nu pot sa o mânuiesc  
Și viitorul e doar o dilemă trecătoare...

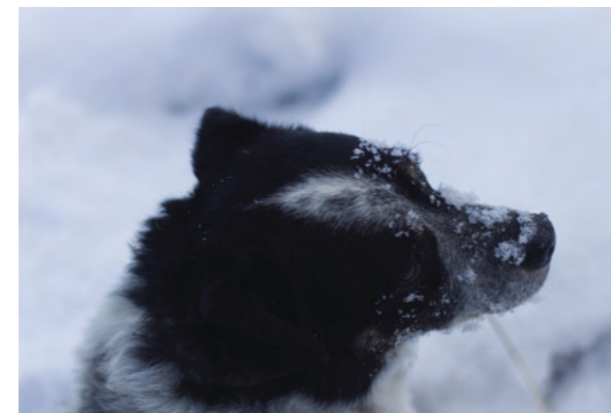
**Denisa Marișca**



## Fulgii de lumină

Iarna trec pe la ferestre,  
Mici, poznași, fulgi de zăpadă.  
Parcă vin chiar de pe creste,  
Iarna, pe copii să-i vadă.

Umplând văzduhul de culoare,  
Fulgi dansând în al lor zbor.  
Trec pe lângă felinare,  
Și se-așează ușor cu dor.



Streșinile bucuroase,  
De veșmântul călduros,  
Parc-ascultă de la case,  
Șoaptele cu un folos.

Felinare de lumină,  
Umplu cerul de crezare,  
Nepălind cu a lor lumină,  
Viața umplând-o de culoare.

Iar copacii-mpodobiți,  
Parc-ascund ciudate taine,  
Sub perdeaua de mătase,  
Doar că nimeni nu aflase.

**Iulia Fechete**



## Nimicnicia umană

Eu consider că omul și-a creat ideea de a fi superior, iar asta se poate justifica prin simplul fapt că planeta poate trăi fără acesta mult mai bine, dar el depinde de resursele planetei. Totodată o mare parte a societății crede că animalele ne sunt inferioare.

În primul rând, dacă judecăm mai atent, terestrul este doar o treime din tot globul, restul fiind oceane pline de viață acvatică pe care nici nu ne-o închipuim.

În al doilea rând, noi suntem cei care au invadat mediul animalelor construind orașe sau defrișând păduri, chiar mai mult numindu-le sălbatice pe unele și însușindu-ne altele. În același timp, ne putem referi și la sentimentele animalelor care sunt mult mai pure și reale decât ale omului, astfel că pe animalul de lângă tine îl poți cunoaște, dar omul niciodată cu adevărat.

Având în vedere argumentele prezentate, omul superior este doar o idee pe care am adoptat-o, iar dacă animalele ar decide să se întoarcă împotriva noastră ne-ar demonstra cât de inferiori suntem de fapt.

**Tania Mera**



# Omul

Cu toate că omul, pe Pământ, nu are alt rival decât pe el însuși, pe plan cosmic, omul este asemenea unei particule. Acesta se află într-o continuă stare de tranziție, adaptându-se situațiilor diferite cu care se confruntă pe parcursul vieții sale, dar în final existența sa nu are niciun impact major asupra cosmosului. Astfel, singurele entități pe care le poate influența omul sunt ființele cu care acesta conviețuiește pe ne semnificativa Planeta Albastra.

Mai mult, toate gândurile, amintirile și cunoștințele fiecărui om sunt pierdute pe vecie odată cu moartea individului. Singurul lucru care ține în viață un om după trecerea acestuia în neființă sunt impresiile pe care el le lasă în urma sa, asupra altor oameni sau a altor elemente cu care acesta a interacționat pe parcursul vieții sale. Inevitabil, odată cu trecerea timpului aceste impresii sunt date uitării de-a lungul generațiilor următoare, iar identitatea fiecăruia dintre noi dispare pentru eternitate.

Totuși, asemenea omului toate elementele cosmosului împărtășesc aceeași soartă cu acesta. Fie că vorbim despre stele care încetează a lumina și sfârșesc încându-se în vid, fie despre alte corpuri cerești care se izbesc violent unul de altul împrăștiindu-se în mii de bucăți, cu toții slujim unui singur și adevărat rege al cosmosului, timpul. Acesta se regăsește în fiecare dintre noi. Așadar, nici dragostea, nici banii, nici alte concepte pământene nu sunt idealul fiecăruia dintre noi în viață, ci timpul este cea mai mare bogăție pe care o poate avea un individ.

În concluzie, în lupta pentru supremația cosmosului există doar un învingător, care va privi cum toți ceilalți luptători pier în fața sa încercând să posedze cât mai mult din povara universului, timpul.

**Cristian Mocănașu**



## Prima Școală

În zori de vreme, cu o curiozitate intensă,  
Oamenii străduitori înțelepciune căutau,  
Iar cu suflete pline de foc și dorință aprinsă,  
Prima școală înțeleptii o ridicau.  
Sub cerul senin strămoșii adunați,  
Pe cei ce înțelepciune căutau,  
În cerc, tainele lumii îi învățau,  
Dând mai departe darurile cu care au fost luminați.  
De-a lungul secolelor, școlile au înflorit,  
Iar învățătura a rămas un dar neprețuit.

**Robert Șerban Lupăș**

## Prima Școală

În zorii zilei, când soarele s-a trezit,  
Cu mintea curioasă, omul căutând știința a voit.  
În peșteri întunecate, pe pereți el a desenat,  
Primele litere, semne străvechi a inventat.

Cu ochii spre natură și spre cerul înstelat,  
Omul a învățat, a căutat, iar apoi s-a dezvoltat.  
Primii învățători soarele și luna au fost,  
Care ne-au ajutat să nu fim de prisos.

Adunându-se în jurul focului, triburile înțelepte,  
Împărtășeau cunoaștere, cuvinte, povestiri inteligente.  
Crescând în înțelepciune, profesorii și-au făcut școli,  
Primele locuri de învățare, unde mințile și-au găsit un rol.

Cu tablă și cretă, părinții și copiii zâmbesc secret,  
Învățând împreună într-un loc mic și discret.  
Așa a prins viață, ca o pasăre în cer,  
Prima școală ce nu se va uita defel.

Cuvinte și cifre, pe hârtie sau pe scândură,  
Mentorii îi învață cu răbdare și multă căldură.  
Sub același soare, în fiecare seară,  
În sufletele copiilor, școala ardea ca o rivală.

Și astfel, povestea primei școli se-aude,  
Cu rime și versuri în inimile noastre pătrunde.  
O comoară a cunoașterii, ce mereu ne încântă,  
Prima școală, demult concepută.

**Oana-Diana Covrig**

## Istoria unei școli

Din vremuri îndepărtate  
Oamenii au știut  
Că fără o anume educație nu se poate,  
Astfel termenul de “școală” a apărut.

Dar până ca aceasta să intre în vocabular,  
A fost nevoie de un abecedar;  
Sau o tăbliță pe care copiii să poată scrie,  
Să numere până la o sută, o mie.

Așadar, pornind din Antichitate,  
Găsim la greci ruinele primei școli formate  
Pe vremea Imperiului Bizantin,  
Când totul avea înțeles latin.

În ambivalență cu ce înseamnă acum,  
Pe atunci școala era mai marele stăpân,  
Unde oamenii își petreceau timpul rapace,  
Purtând discuții filozofice.

Din păcate aceasta nu a rezistat,  
În scurt timp ajungând un obiect uitat,  
Revenind după trei sute de ani,  
Într-o formă mult mai severă pentru suverani.

Așa că, după cum se poate deduce,  
Prima școală nu a fost fondată de un rege,  
Ci de oameni simpli, înțelepți,  
Cu scopul de a face oameni mai deștepți.

**Ana-Maria Galoș**

## Sanctuarul cunoașterii

Din pământ s-a ridicat  
Un loc pentru iluminat;  
Minți de vârste diferite  
De obișnuit plictisite.

Cei din jur s-au adunat,  
Curioși de cel neexplorat.  
Unora le-a și plăcut,  
Ce-au găsit necunoscut.

Poveștile clădirii s-au răspândit,  
Iar când alții s-au gândit,  
Cum să împrăștie informații în lung și-n lat,  
S-a născut școala și într-un alt stat.

**Sebastian Nechita**

*Oana-Diana Covrig*



# Dragoste și pedeapsă în Evul Mediu

## – Cazul lui Pierre Abelard și al lui Héloïse –

Of, dragostea! Sentiment ancestral, înălțător, enigmatic și minunat, dar care cauzează atâtea probleme și supărări atunci când reunește două suflete într-o iubire interzisă... Cu atât mai mult cu cât iubirea se desfășoară pe fundalul unui Ev Mediu conservator, rigid, profund religios, care nu tolerează abaterea de la regulile morale și profesionale, iar în care să îți urmezi inima poate fi uneori periculos. Lucrurile sunt cu atât mai complicate cu cât actorii unei povești de dragoste provin din Franța secolului al XII-lea și sunt, nici mai mult nici mai puțin, un... cleric catolic, Pierre Abelard, profesor-meditator și eleva sa, frumoasa și inteligenta Héloïse, în vârstă de 17 ani.

Născut în apropiere de Nantes cândva în jurul anului 1079, Pierre Abelard a fost fiul unui mic nobil. Dotat cu o inteligență scilicet și un spirit critic poate prea debordant pentru perioada respectivă, acesta va ajunge să studieze la școala preoțească de lângă Catedrala Notre-Dame din Paris. Devine un cărturar deosebit, un foarte bun orator și unul dintre cei mai mari filosofi ai secolului al XII-lea. Totodată, cursurile sale atrag un număr foarte mare de studenți și de adepți. Alegând să lupte mai degrabă cu vorbele decât cu sabia precum tatăl său, Pierre Abelard ajunge în curând în vârful carierei sale, după aproape 40 de ani dedicați Domnului, Bisericii Catolice, studiului și dezbaterilor filosofice și teologice. Însă viața i va fi dată peste cap cândva în jurul anului 1115... inima îi va fi mai puternică decât rațiunea și credința...

O cunoștință importantă de-a lui Pierre Abelard, canonicul Fulbert al Catedralei Notre-Dame din Paris are o misiune importantă: să îi confere nepoatei sale Héloïse, ajunsă la vârsta adolescenței, o educație cât mai bună, de la un profesor cât mai bun. Iar acest meditator nu putea fi altul decât Pierre. Astfel, Pierre ajunge să fie meditatorul nepoatei lui Fulbert, o domnișoară frumoasă, extrem de inteligentă, o foarte bună cunoscătoare de limba greacă, latină și ebraică, apreciată pentru cunoștințele sale în întreg Parisul, dar care, femeie fiind, nu avea acces la universitate. Decizia lui Fulbert îi va da lui Pierre ocazia să aibe discuții filosofice și teologice înflăcărare cu adolescența, dar, treptat, un foc cuprinde inima celor doi... O pasiune mistuitoare se naște între doi intelectuali, dar cu ce preț?

Povestea lor de iubire a fost de la bun început una interzisă. Pierre, ca om trecut de 40 de ani, cleric, celibatar prin definiție datorită carierei sale clericale și de profesor, se îndrăgostește de eleva sa, nepoata unui om puternic, abuziv, dispus să aperse cu orice preț onoarea sa și a nepoatei sale. Precum Romeo și Julieta, cei doi se îndrăgostesc, au o relație, dar sunt descoperiți și despărțiți brutal de Fulbert. În ciuda riscurilor, cei doi continuă să se întâlnească în secret. La scurt timp, nașterea unui prunc se conturează la orizont... Fulbert reacționează foarte dur. Abelard a fost anterior concediat, cariera lui era acum periclitată, iar Héloïse și pruncul lor sunt în pericol. Pierre o apără însă: o trimite să nască la familia lui, în Bretania, departe de furia unchiului său. Curând, se naște fiul lor, numit de părinți, ca doi savanți respectabili care erau: Astrolabe, după un instrument persan utilizat pentru orientarea în spațiu. Ironic sau nu, cei trei cu greu vor mai ajunge să conviețuiască în același spațiu...

Pierre nu renunță însă la Héloïse. Îi propune lui Fulbert să se căsătorească cu nepoata sa, cu promisiunea ca acest mariaj să fie ținut secret, din rațiuni profesionale și morale, calitatea de celibatar fiind absolut necesară pentru ca Abelard să își păstreze funcția. Însă Fulbert face public mariajul, pricinuindu-i lui Abelard mari probleme. Unchiul și nepoata au mai apoi o dispută teribilă, iar Pierre, de frică să nu degenereze, o trimite pe tânără la o mănăstire în Argenteuil, unde aceasta se va îmbrăca și comporta precum o călugăriță. Între timp, fiul lor Astrolabe, va fi crescut de sora lui Pierre, în apropiere de Paris.

Gestul lui Pierre Abelard de a-și pune soția la adăpost de furia lui Fulbert, îl scoate din minți pe acesta din urmă, care, împreună cu alți bărbați, decid să îl pedepsească pe bărbat într-o manieră de-a dreptul brutală, castrându-l. Pierre, mutilat, cu cariera afectată, însingurat, departe de soția și de fiul lui, se retrage la Mănăstirea Saint Denis, unde devine abate. Conștient probabil că să fie aproape de Héloïse ar fi făcut mai mult rău decât bine, insistă ca aceasta să se călugărească... Pasiunea lor avea să dăinuie de la distanță, pentru că foarte mult timp de acum înainte cei doi își vor trimite reciproc scrisori.

Iată ce îi scrie tânără într-o scrisoare: *"I beg you then listen to what I ask – you will see that it is a small favour that you can easily grant. While I am denied your presence, give me at least through your words some sweet semblance of yourself."*

Studiul și interacțiunea cu studenții din această perioadă acționează ca un refugiu pentru Abelard. Însingurat, departe de iubirea vieții sale și de fiul lui, Pierre va fi în curând din nou în mijlocul unei furtuni, dar nu a inimii de această dată. Pierre, cu mintea ageră, va reuși prin ideile sale îndrăznețe pe care le susținea să intre în conflict cu autoritățile catolice ale vremii și să își creeze totodată un dușman înverșunat în persoana unui abate ambițios, apărător al credinței oarbe și susținător acerb al antiintelectualismului, nimeni altul decât Bernard de Clairvaux! Acesta, în calitate de cofondator al Ordinului Templierilor, vedea în Pierre Abelard un individ periculos, care pune la îndoială doctrina bisericii catolice și care trebuie readus pe calea drepte credințe... Așadar, Sfântul Bernard de Clairvaux alcătuiește un dosar cu acuzații grave împotriva acestuia. Drept urmare, în anul 1121, lui Abelard i se întentează un proces, învățăturile îi sunt condamnate și mai apoi arse, iar el este considerat eretic... În plus, papa Inocențiu al II-lea îl excomunică, iar apoi îl închide într-o mănăstire... fiind pasibil chiar și de pedeapsa cu moartea! Biata Héloïse! Retrasă la mănăstire, nu îi poate fi alături lui Pierre decât prin scrisori...

Petru Venerabilul, alt mare teolog și filosof al epocii, cu care Pierre Abelard împărtășea simpatia pentru rațiune și dialectică, îi vine, în mod nesperat, în ajutor: îi oferă protecție și adăpost într-o mănăstire; apropierea de Héloïse nu este însă o posibilitate... Dar iubirea lor va trece testul timpului... și al morții...

*"Now that our love has grown so strong that it shines forth by itself there is little need of words because we are overflowing with what is real."* – Abelard

În anul Domnului 1142, după o viață în care mintea și spiritul i-au fost dedicate studiului, bisericii și filosofiei, iar inima prea iubitei sale Héloïse, Pierre Abelard, considerat primul protestant al lumii, cu cinci secole aproape înaintea lui Martin Luther și unul dintre cei mai mari filosofi ai secolului al XII-lea, moare... Va fi înmormântat la Paraclet, abație fondată de acesta, unde, în anul 1163/1168, va fi din nou împreună cu Héloïse, pentru totdeauna... Din anul 1817, osemintele celor doi își dorm somnul de veci împreună într-un cimitir din Paris, Père-La Chaise.

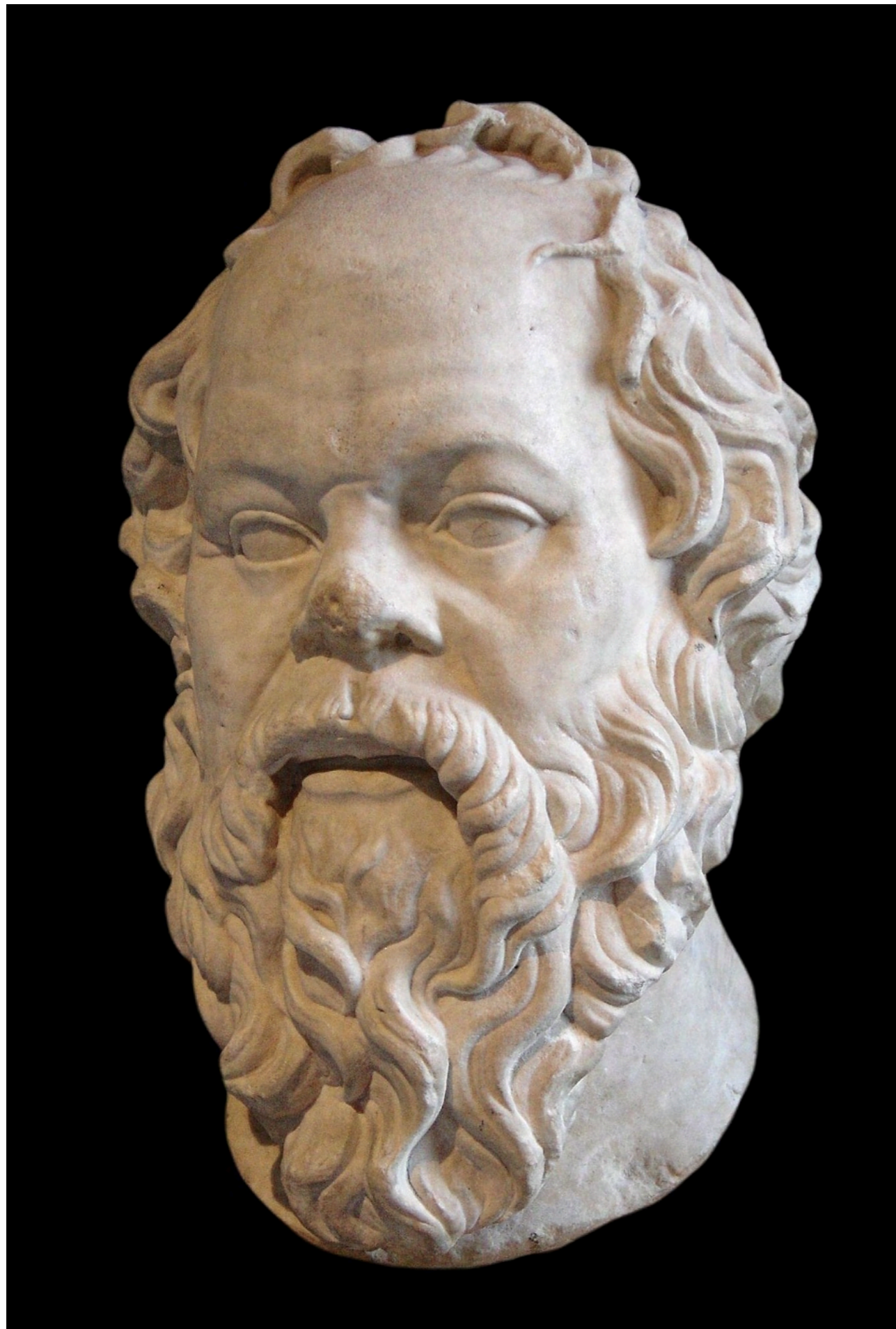
Pierre Abelard și Héloïse, Tristan și Isolda, Romeo și Julieta... îndrăgostiți fără voie, separați de nevoie, reuniți pentru vecie de îmbrățișarea morții... sunt tot atâtea exemple de imortalizare a pasiunii, a iubirii!

*"Since it is established that this is eternal, it is for me the proof beyond doubt that you will remain in my love for eternity."* – Héloïse

Prof. Noemi Nemethi



Jean Vignaud (1774-1826), *Pierre și Héloïse surprinși de Fulbert*, 1819



## Socrate

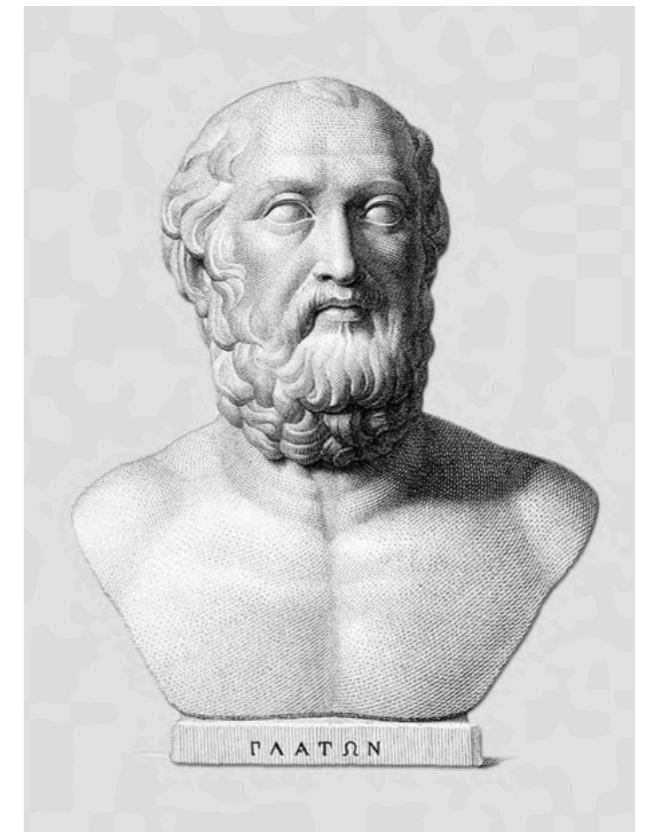
### Între două perspective

“... cea mai sigură generalizare a tradiției filosofice europene este că constă într-un lung șir de note de subsol la Platon.” – Alfred North Whitehead (1861-1947), filosof englez

Ori la Socrate, de ce nu? El a fost profesorul lui Platon și principalul personaj în toate operele sale, cu o excepție notabilă, fiind persoana prin intermediul căreia autorul își exprimă opiniile. Rar se întâmplă să cunoaștem foarte puține lucruri despre viața unei persoane influente; în general, cu cât e persoana mai importantă, cu atât știm mai multe despre dânsa, inclusiv despre viața pe care a trăit-o. Nu așa stau lucrurile cu Socrate, care, ca de obicei, iese în evidență. Omul care pe bună dreptate poate fi numit tatăl filosofiei europene nu ne-a lăsat nimic scris. Toate cunoștințele noastre despre el provin din două surse: ba de la Platon, ba de la Xenofon. Amândoi au fost elevi ai marelui filosof și amândoi au scris așa-numite “dialoguri socratice”. Platon s-a limitat doar la filosofie și toată opera sa constă în astfel de dialoguri. Xenofon, pe de altă parte, a tratat multe subiecte în scrierile lui, de la istorie la călărie. Acesta din urmă ne-a lăsat patru dialoguri socratice: “Convorbiri memorabile”, “Despre economie”, “Banchetul” și “Apologia” – ultimele două sunt omonime cu alte dialoguri scrise de Platon. Socrate, așa cum este el înfățișat de Platon, diferă în anumite aspecte de versiunea lui Xenofon; prof. Henry Jackson, autorul unui excelent articol despre Socrate publicat în Encyclopædia Britannica în 1911, atribuie aceste diferențe faptului că Platon, filosof fiind, s-a folosit de maestrul său pentru a-și prezenta propriile idei și concepte, în timp ce Xenofon, care nu se ocupa cu filosofia, ni l-a înfățișat pe Socrate mai mult sau mai puțin cum era el.

Știind toate acestea, am decis să compar „Apologia” lui Platon cu „Apologia” lui Xenofon, prezentând asemănările și deosebirile dintre cele două.

Xenofon, spre deosebire de Platon, ne spune că nu a fost prezent la procesul lui Socrate, bazându-și relatarea în totalitate pe amintirile unui oarecare Hermogene, fiul lui Hiponnikos, pe care ni-l prezintă ca un prieten al lui Socrate. Opera lui Xenofon începe cu un dialog între Hermogene și Socrate, în care primul îl întreabă pe acesta din urmă de ce nu și-a pregătit apărarea și de ce pare că nu-l preocupă deloc propriul său proces. Socrate îi răspunde că a încercat de două ori să-și pregătească apărarea, dar vocea divină (δαίμων), pe care o întâlnim, de altfel, și în opera platonice, l-a oprit de ambele dați. Socrate ajunge în cele din urmă la condiția că e preferabil să moară, deoarece și-a trăit deja viața (avea 70 de ani la data procesului, în 399 î.Hr.) și nu vede niciun rost în a și-o prelungi, doar pentru a suporta câțiva ani “beteșugurile bătrâneții: vederea slăbită, auzul din ce în ce mai prost; îmi va fi mult mai greu învăț să ceva și mult mai ușor să uit ce știam”. Socrate al lui Platon, cu toate că acceptă moartea cu tot atâta bărbăție ca în versiunea lui Xenofon, gândește altfel: la finalul cărții, el le spune judecătorilor că moartea cu poate fi



decât un bine, căci ea ori este odihnă veșnică, un somn etern, fără vise, “nimicirea totală”, ori este o eternitate în Hades, iar pe ambele variante Socrate le consideră favorabile. El merge atât de departe, încât să spună că era mai bine dacă murea mai repede. Într-un alt dialog scris de Platon, un prieten bogat al lui Socrate, Criton, îi oferă bătrânului, care-și aștepta pedeapsa cu moartea, o șansă de evadare; Socrate, însă, refuză, susținând că ar fi o nedreptate să evadeze. Cu toate acestea, în versiunea lui Platon, Socrate nu pare să disprețuiască viața, oferindu-se să plătească o amendă de treizeci de mine (monedă grecească, egală cu treizeci de drahme) în locul pedepsei capitale.<sup>1</sup>

Platon își începe lucrarea complet diferit. “Apologia” lui este, în afara unei scurte secvențe dialogale care apare la mijloc (și care nu e prezentă la Xenofon), un monolog, iar Socrate-și începe monologul prin a spune a le spune atenienilor că cei care l-au adus în fața tribunalului nu sunt singurii lui acuzatori, că cei care i-au făcut mai mult rău imaginii lui sunt cei care au răspândit minciuni despre el în spațiul public. Acești acuzatori (despre care Socrate nu știe nimic și care rămân anonimi, afară de Aristofan), prinzând ură de Socrate și uneltind împotriva lui, din motive pe care le vom vedea mai târziu, au lansat diverse zvonuri despre el, cum că el ar fi vreun învățat, care “vrea să cerceteze ce se petrece în cer și sub pământ, face să izbândească o cauză rea în favoarea celei bune” și, dându-se drept pedagog, corupe tinerimea cu astfel de idei. Xenofon, în mod interesant, nu vorbește despre altfel de bârfe, cu toate că ele par să fi circulat mult timp, din moment ce Socrate spune că mulți dintre membrii audienței erau încă mici când aceste calomnii s-au răspândit în spațiul public.

În ambele lucrări, acuzațiile aduse împotriva lui Socrate sunt, mai mult sau puțin, aceleași: necredința în zeii cetății și coruperea tineretului. În opera lui Xenofon, Socrate se apără de prima acuzație spunând că a fost văzut de mulți atenieni aducând ofrande zeilor orașului la festivaluri și că vocea divină care-l ghidează nu reprezintă un zeu nou, așa cum cei care ghicesc viitorul după zborul păsărilor ori semnele cerului nu introduc vreo divinitate nouă. Socratele platonice (care fusese acuzat de ateism) aduce cu totul alt argument: el îl întreabă pe Melitius (unul dintre acuzatorii săi) dacă poate cineva crede că există cântece de flaut fără să existe flaute ori că există călărie, dar nu există cai. La răspunsul negativ al lui Meletius, Socrate întreabă cum ar putea fi ateu, dar să creadă că îl ghidează o voce divină în același timp. Acest scurt segment dialogal ilustrează perfect metoda socratică.

Atât în versiunea lui Xenofon, cât și în cea a lui Platon, Socrate le povestește atenienilor cum Cheferon, un prieten de-al său, s-a dus la oracolul din Delphi și a întrebat-o pe Pythia cine este cel mai înțelept dintre oameni (Platon) sau cine este cel mai liber, mai drept și mai înțelept dintre oameni (Xenofon), iar răspunsul zeului Apollo fu, în ambele povestiri, “Socrate”.<sup>2</sup> După Platon, Socrate, care nu se socotea pe sine înțelept, a fost uimit de răspunsul dat de oracol și, pentru a-și demonstra sieși că Pythia se înșală, a început să discute cu oamenii considerați de societate înțelepți – sofiștii, poeții și pictorii –, găsindu-i, însă, ignoranți, înțelepți doar în imaginația lor. Socrate trage de aici concluzia că cel mai înțelept om este acela conștient de propria sa neștiință. Atitudinea disprețuitoare a lui Socrate față de falșii învățați este întâlnită în mai multe dialoguri, printre care cel cu Hippias Minor (sau “Despre minciună”), scris de Platon, care se încheie cu următoarele cuvinte, rostite de Socrate: “Dar nu-i deloc de mirare că eu sau un alt profan șovăi în păreri mele; însă ceea ce-i cumplit și pentru noi e că voi, aștia învățați, nu sunteți statornici în păreri voastre, așa că nici când ne adresăm la voi, nu puneți capăt rătăcirii noastre”. Bineînțeles că aceste cercetări i-au atras lui Socrate dușmănia pseudointelectualilor, a pretinșilor învățați, care l-au adus pe filosof în fața tribunalului.

În cartea lui Xenofon întâlnim o remarcă interesantă a lui Socrate, pe care nu o întâlnim la Platon. După ce Socrate le-a povestit atenienilor episodul cu Cheferon și cu oracolul, el le spune: “Nu vă neliniștiți, atenieni, căci oracolul a lăudat și mai mult pe Licurg, cel ce le-a dat legi spartanilor”. Este cunoscută admirația lui Xenofon pentru legile Spartei, pe care le-a lăudat într-o altă lucrare, “Statul spartan”. N-ar fi de mirare, așadar, ca Xenofon să fi adăugat el această remarcă. Cu toate acestea, aflăm de la Platon, din dialogul “Criton”, că Socrate admira legile Spartei și ale Cretei, ceea ce ar însemna că, chiar dacă poate că Socrate nu a făcut afirmația aceasta la procesul său, este totuși una care nu vine în contradicție cu opiniile lui. De fapt, vagi influențe spartane se observă și în celebrul dialog “Republica” și în nu-la-fel-de-celebrul “Legile”.

În versiunea lui Xenofon, Socrate începe apoi să explice cele trei trăsături atribuite lui de oracol. Socrate se consideră pe sine “înțelept” deoarece, “de când a început să înțeleagă cele spuse de semenii lui”, n-a încetat să cerceteze aceste vorbe și să-i descoasă pe cei care le-au spus, pentru a le pricepe sensul. Traducătorul

ediției dialogului pe care o posed îl trimite aici pe cititor, printr-o notă de subsol, la dialogul omonim de Platon, capitolul XXVIII, unde Socrate le spune atenienilor că “o viață fără cercetare nu mai e viață”. De asemenea, Socrate se consideră liber de tentațiile materiale, nedorindu-și bogăție și fiind mulțumit cu ceea ce are. Acest dispreț față de bani (pe care-l putem lega cu ideea lui Socrate privind primatul sufletului asupra trupului) îl întâlnim și în versiunea lui Platon a evenimentelor, în care Socrate îi muștră pe atenian, “din orașul cel mai mare și cel mai vestit pentru cultura și puterea lui”, se gândește numai să strângă “bogății, să câștige influență și onoruri, fără ca să te ocupi cu adevărul și cu înțelepciunea, fără ca să te ocupi de sufletul tău și de desăvârșirea lui”. Mai departe, în capitolul XXVI, Socrate ne spune că nu se preocupă de “lucrurile după care alții râvnesc – bogățiile, grija treburilor casnice, funcțiile militare, succesele de orator și toate celelalte demnități”. Pe același temei, Socratele xenofonic se consideră și “drept”, iar ambele versiuni ale procesului ne spun că Socrate s-ar fi apărat invocând comportamentul său vitejesc în luptă (Bătăliile de la Potidea, Amfipolis și Delium – Platon – sau asediul Atenei – Xenofon). De asemenea, în ambele versiuni ale povestirii Socrate refuză să accepte bani pentru învățăturile pe care le dă, stând de vorbă cu toată lumea, de la tineri la bătrâni și de la săraci la bogați, fără a pretinde vreun câștig material.

Mai departe în povestirea lui Xenofon, Socrate îl întreabă pe Melitius cum a corupt el tineretul și dacă există vreun tânăr pe care Socrate l-a făcut din culpătat nesăbuit ori din abstinent, un bețivan. Melitius îi răspunde atunci că Socrate i-a învățat pe tineri să nu-și asculte părinții. În răspunsul lui Socrate la această acuzare întâlnim un sentiment profund anti-democratic, care l-a influențat extrem de mult și pe Platon și care este prezent și în operele sale. Dar, așa cum Erik von Kuehnelt-Leddihn a remarcat în al său Leftism Revisited, ideile anti-democratice ale lui Platon au fost influențate nu numai de ideile maestrului său, dar și de moartea lui, căci Socrate a fost o victimă a “vocii poporului” (Vox Populi) iar șocul produs de moartea acestuia a influențat profund gândirea platonice. Socrate îi spune lui Meletius că așa cum există oameni instruiți în călărie ori strategie militară (nu există egalitate în cunoaștere) iar opiniile acestor oameni cântăresc mai mult decât opiniile celor neinstruiți când este vorba de subiectul respectiv (nu toate opiniile sunt egale), așa există și oameni instruiți în educație – “o preocupare mai veche” a lui Socrate –, oameni ale căror opinii trebuie prețuite mai mult decât opiniile părinților, așa cum dacă copilul este bolnav, de prețuit și luat în seamă este sfatul medicului, nu al părintelui.

În “Apologia” lui Platon, Socrate dă un argument similar în scurtul său dialog cu Meletius (capitolul XV), în care acuzatorul pretinde că numai Socrate strică tineretul, iar restul lumii nu, ci dimpotrivă, îl ajută. Este totuși foarte important de reținut că Socrate nu se consideră pe sine învățător în versiunea lui Platon: “Dacă deci printre aceia care mă cercetează unii ajung oameni de ispravă iar alții nemernici, asta nu se face nici din vina, nici spre meritul meu; eu n-am făgăduit nimănui nicio învățătură și niciodată n-am dat învățături”.

De aici Xenofon, care nici măcar nu pretinde a ne prezenta întreg conținutul apologiei lui Socrate, trecere direct la discursul lui Socrate după ce a fost condamnat la moarte. Platon consemnează și discursul lui Socrate între decizia judecătorilor că este vinovat și sentința de pedeapsă capitală (în Atena, întâi se decidea dacă cel adus în fața tribunalului este vinovat sau nu, iar dacă era găsit vinovat acesta putea propune o pedeapsă, urmând ca judecătorii să decidă pedeapsa finală). Această cuvântare, care “respiră o liniște sufletească dumnezeiască” (nota traducătorului), este suficient de importantă pentru a vorbi un pic despre ea. Demn este de luat în seamă și faptul că cei cinci sute de judecători l-au condamnat pe Socrate la moarte cu o majoritate extrem de mică, de două sute optzeci contra două sute douăzeci. Socrate însuși se miră de faptul că mai avea nevoie de doar treizeci de voturi pentru a fi iertat. De asemenea, el susține în continuare că este nevinovat, ba chiar consideră că ar merita să fie hrănit în Pritaneu (unde mâncau de obicei atleții care au câștigat Jocurile Olimpice) fiindcă “a stat pe capul” atenienilor, făcându-i să se preocupe de virtute și adevăr. În fine, Socrate se oferă să le plătească juraților o amendă de treizeci de mine în schimbul libertății. Cu toate acestea, trebuie accentuat că Socratele lui Platon nu este deloc un laș speriat de moarte, ci dimpotrivă – putem deduce asta atât din discursul său de după ce a fost condamnat la moarte, cât și din cel de dinainte ca judecătorii să-l găsească vinovat. Capitolul XX din “Apologia lui Platon” se ocupă cu asta; în el, Socrate povestește audienței cum, în procesul celor zece generali care au fost acuzați “că n-au pus să se îngroape cei pieriți în lupta navală de la Arginuse”, el a fost singurul care, netemându-se de nicio pedeapsă, a stat de partea dreptății și a generalilor, singurul din Prytanie care a votat împotriva condamnării lor la moarte, condamnare de care publicul s-a căit după aceea. Socrate mai povestește și cum, în timpul oligarhiei celor Treizeci de Tirani (un regim filolaconic instalat de Sparta după înfrângerea Atenei în Războiul Peloponesiac), a fost trimis să-l aducă pe un anume Leon din Salamina să fie condamnat la moarte, dar nu s-a supus guvernului și a stat în casă, riscându-și astfel viața. Este interesant că aceste povestiri nu se găsesc în cartea lui Xenofon. De asemenea, în “Apologia” xenofonică Socrate refuză să propună vreo pedeapsă pentru el însuși, considerând că făcând astfel și-ar accepta vinovăția. Acest mod de a gândi i se potrivește mai bine lui Socrate și este mai just decât cel prezentat în varianta lui Platon. De asemenea, aflăm de la Xenofon că Socrate “a refuzat evadarea din închisoare pusă la cale de tovarășii lui, ba chiar se pare că i-a și luat în derâdere, întrebându-i dacă știu un alt loc, în afara hotarelor Atice, unde moartea nu poate pătrunde”. Știm de la Platon că Criton l-a invitat pe Socrate să evadeze din închisoare înainte de a fi executat, însă acesta a refuzat,

argumentând că ar comite o nedreptate față de legile Atenei, legi cărora a decis să se supună prin decizia lui de a trăi în cetate. Platon prezintă în Criton o formă primitivă a teoriei contractului social.

La Xenofon, Socrate, după condamnarea sa la moarte, respinge încă o dată acuzațiile aduse de Meletius ca fiind false și întreabă pe ce temei a fost osândit la pedeapsa capitală, din moment ce n-a comis nicio infracțiune pe care legea o pedepsește cu moartea (acestea fiind “prădarea templelor, furtul prin efracție, vânzarea de oameni liberi, trădarea de patrie”). Nici în varianta lui Xenofon, nici în cea a lui Platon, lui Socrate nu îi este frică de moarte, după cum am mai spus deja, dar motivele date sunt diferite. În fine, în opera lui Platon Socrate îi roagă pe membrii audienței să aibă grijă de băieții lui și să nu-i lase “să se creadă ceva ce nu sunt”, să-i aibă în grijă așa cum Socrate a avut la rândul lui grijă de atenieni, nepermițându-le a se abate de pe calea virtuții. La Xenofon, Socrate nu zice nimic despre copii săi, însă face o profeție despre fiul lui Anytos (un alt acuzator de-al lui, alături de Meletius și Lycon): “Mai demult, am avut și eu posibilitatea să-l cunosc pe feciorul lui Anytos și mi-a făcut impresia că-i un om încăpățânat și ambițios. Așa că eu prevăd că n-o să rămână mult timp la meseria servilă pe care i-a hărăzit-o taică-su, și că, lipsit de o supraveghere serioasă, va cădea pradă viciilor și, firește, va merge tot mai mult pe calea ticăloșiilor”. Știm de la Xenofon că profeția lui Socrate s-a adevărat, căci fiul lui Anytos a devenit un bețiv care, hoinărind toată ziua pe stradă, i-a distrus reputația tatălui său.

Acest eseu e departe de a fi perfect. Nu este unul de natură filosofică și nici nu pretinde a fi – a fost scris în vară (scriu aceste ultime rânduri în preajma Crăciunului, iar eseu va apărea probabil în mai) rezultatul unei exaltări cauzate de citirea primelor mele dialoguri de Platon și Xenofon.

Sunt multe lucruri care au fost lăsate pe dinafară, evident, dar voi rezuma totul la următoarea caracterizare: Socratele lui Xenofon își prezintă argumentele sumar, se exprimă mai laconic și îi lipsește acea profunzime filosofică caracteristică personajului dialogurilor platonice. Nu înseamnă, totuși, că dialogurile xenofonice nu ar trebui citite, acestea oferind o perspectivă interesantă asupra vieții părintelui filosofiei europene, diferită, bineînțeles, de reprezentarea platonice cu care suntem atât de obișnuiți. Valoarea lor nu se rezumă, însă, la comparația cu Platon și le recomand ca lecturi de sine stătătoare. Iar, dacă i-am stârnit curiozitatea vreunui cititor să-l (re)citească fie pe Platon, fie pe Xenofon, consider că mi-am atins scopul.

**Iustinian Oanță-Lazăr**

<sup>1</sup> Mi se pare foarte interesantă comparația cu un alt dialog platonice, anume Phaidon, dialog ce aparține perioadei mijlocii a operei lui Platon. Îl vedem aici pe Socrate în ultimele ore ale vieții sale, înconjurat de prietenii săi, discutând cu aceștia nemurirea sufletului. Bătrânul filosof e departe de a fi speriat de moarte; din contră, acesta consideră că scopul filosofiei este acela de a pregăti filosoful pentru moarte, deci ar fi penibil să-i fie frică. Trupul e o închisoare, zice acesta, iar murind, sufletul este eliberat, lanțurile care-l legau de lumea inferioară materială sunt sfărmate. “Criton, îi sunt dator lui Asclepios un cocoș, vă rog să nu uitați să i-l dați.” Acestea au fost ultimele cuvinte ale marelui filosof. Asclepios era zeul medicinei, iar grecii aveau obiceiul de a-i sacrifica cocoși drept mulțumire pentru vindecări. Viața e o boală, iar moartea ne vindecă de ea.

<sup>2</sup> Sunt interesante de urmărit și diferențele din originalele grecești. Platon și Xenofon folosesc cuvinte diferite pentru “înțelept”: “σοφότερον” (sofroteron, derivat de la “σοφία”, care s-ar traduce “cunoaștere”) și, respectiv “σοφρονέστερον” (sofronesteron, cuvânt care aparent este compus din două cuvinte: “σῶς”, care înseamnă “sigur”, și “φρήν”, care se referă la minte; cuvântul “σοφρονέστερον” s-ar traduce mai degrabă “mai prudent” ori “mai atent”).

# Literatura prinde viață

Elevii clasei a X-a C au fost provocați să abordeze într-o manieră creative romanul “Ion”, de Liviu Rebreanu. Pe lângă câteva videoclipuri și prezentări extrem de antrenante, ei și-au încercat și condeiul, așa cum se va observa în următoarele creații.

## Ion - Dintr-o altă perspectivă

Ion al Glanetașului, om harnic de fel,  
Prins într-o încurcătură,  
Pământul sau iubirea, se întreba el.  
Acesta se gândea la o soluție.

Pe Florica o iubea nespus,  
Iar Ana nu avea nimic de spus.  
Florica era fată frumoasă,  
Însă Ana avea bogăție în casă.

La petrecerea cultilor,  
Lumea bună se afla,  
Ion pe geam privește,  
Realizând că munca o iubește.

Vine nunta! Ion e fericit,  
În sfârșit, avea visul împlinit.  
Ana privea supărată,  
Ion dansa cu altă fată...

Iarna a trecut,  
Grijile au dispărut.  
Ion îngenunchează pe pământ,  
Sărutându-l cu buzele blând.

Glanetașii erau la secerat.  
Ana le aduce de mâncat,  
O apucă o durere mare,  
Pe câmpul pustiu ea naște.

Ion, ca un stoic adevărat,  
Nu se oprește din secerat.  
E fericit că pruncul s-a născut,  
Însă dragostea pentru pământ e de nebătut.

Ana se simțea pierdută,  
Privește moartea cu ochi dulci.  
Gândurile i se întunecă,  
Alunecă, își pune ștreangul la gât...

După ce Ana a pierit,  
Dragostea pentru Florica a înflorit.  
George, fiert de supărare,  
Îl lovește cu sapa în spinare.

Se târăște sub un nuc,  
Moare subit, cu gândul la pământ.  
Pământurile nu aduc fericire,  
Când e lipsă de iubire.

**Andrei Brîndaș și Luca Morea**

## Poezie “Ion”

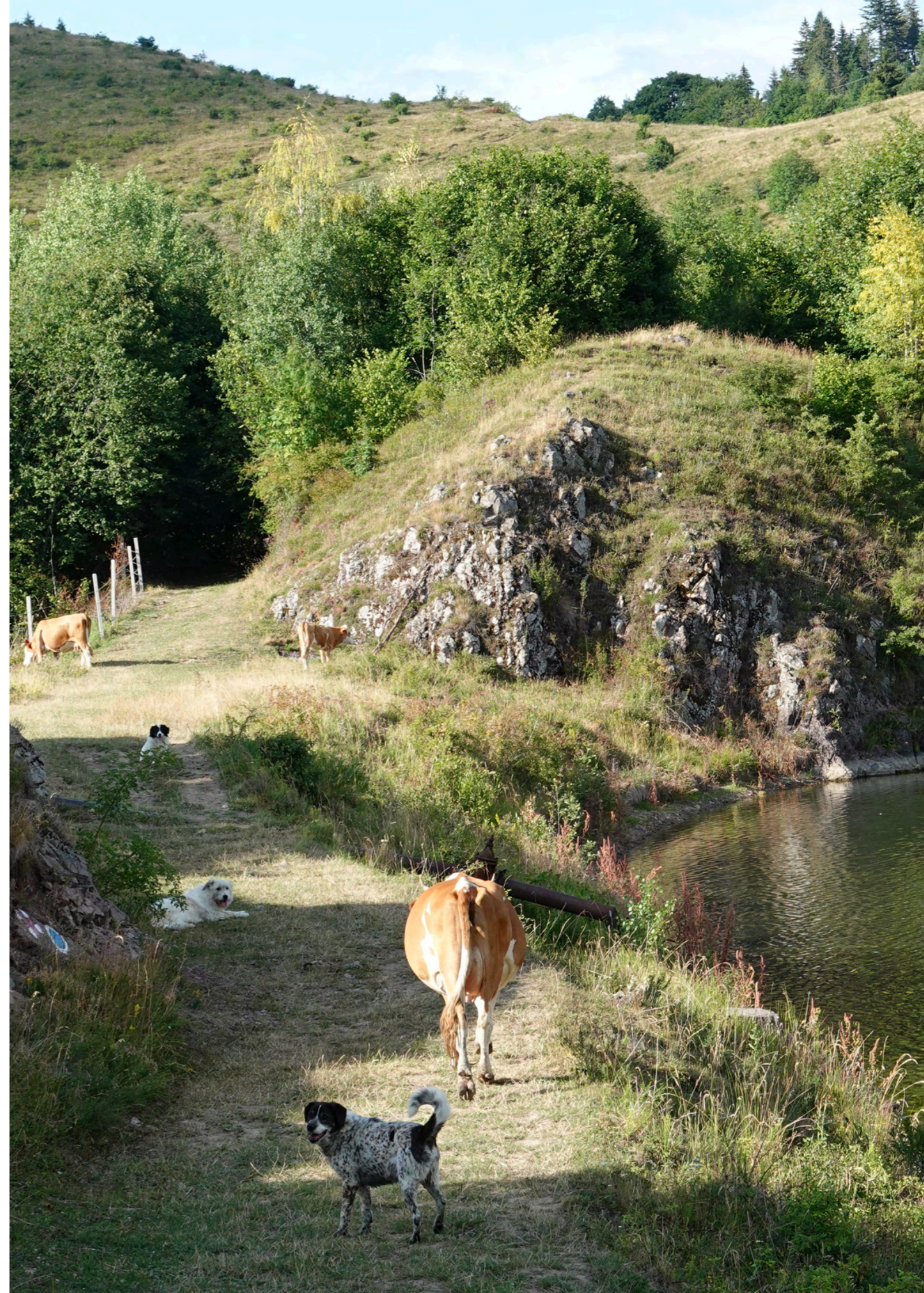
Roman social de tip obiectiv și realist,  
În 1920 acesta a fost scris.  
Împărțit în 2 părți numite sugestiv,  
Rebreanu l-a făcut un text intuitiv.

Prima parte pământului-i dă glas,  
Descriind viața țăranilor din Pripas.  
Și toate lucrurile ce aveau să urmeze,  
Asupra lui Ion aveau să se centreze.

Scena cu care începe această operă,  
Este de duminică, de la horă.  
Muzică, dans și veselie,  
N-ai zice că din bine rău o să fie.

Personajul principal, tânăr fără avuție,  
Încearcă să își scape familia de sărăcie.  
Își asumă singur rolul de “al casei bărbat”,  
Pe tatăl său fiind foarte supărat.

Își încalcă dorința de a o avea pe Florica,  
Căci lui Vasile Baciuc vrea să îi ia fiica.  
De Ana Baciuc nu-i prea place,  
Însă pentru pământuri orice ar face.





Ana e promisă lui George fiindcă e bogat,  
Însă Ion are alte planuri pentru însurat.  
Cu vorbe dulci și cu câte o întâlnire,  
Inima Anei Ion o are în stăpânire.

Apoi, căci planul e în derulare,  
Fiul Glanetașului face o fapta mare.  
Ana rămâne însărcinată,  
Curând de George ajunge uitată.

Deși lui Vasile Baciul ideea nu-i prea place,  
Lui Ion fata i-o va da, nu are ce face.  
Ajunge să cedeze o parte din pământ,  
Ca Ion s-o ia pe Ana, să se țină de cuvânt.

La nunta celor doi, el pe mireasă o evită,  
Pe Florica la dans merge și o invită.  
Atunci Ana realizează că-i va fi greu,  
Că dragostea sa n-o va ajuta mereu.

Vocea iubirii se dă în a doua parte,  
Căci de controverse nu-i lipsită această carte.  
Ion realizează că nu e fericit  
Și că fără iubire, de armonie e lipsit.

Și să se înțeleagă ce mult pământul îl iubea,  
Ion se puse în genunchi și îl săruta.  
Însă, ca un om orbit de putere,  
Multe lucruri nu le mai ia în vedere.

Pământul nu-i ajunge, fiindcă nu-l satisface,  
Iar Florica e căsătorită, nu mai are ce face.  
Ana e supărată, plânge de zor,  
Nici cu copilul nu-i e prea ușor.

Aceasta e bătută de soț și de tată,  
Ajunge să regrete că e măritată.  
Și în urma unor întâmplări nefaste,  
O soarta tragică pe ea o paște.

Luând exemplul celor întâmplare,  
În momentul în care ea nu mai poate,  
Ștreangul la gât și-l pune,  
Lui Ion în grijă copilul îi rămâne.

Din cauza unor fapte anterioare,  
Protagonistul stă la închisoare.  
Iar după ce iese, tot n-are zile bune,  
Căci și pe copil în mormânt îl va pune.

Pământul de biserică va fi luat,  
Lăsându-l pe Ion cu nimic de câștigat.  
Deși cu George s-a împrietenit,  
De-a o urmărire pe soția sa nu s-a oprit.

Dar fuga după ea s-a dovedit periculoasă,  
Fiindcă într-o seară, când o vizitează acasă,  
George e acolo, cu sapa îl lovește  
Și în curtea lor viața i se sfârșește.

Opera prezintă principiul ardelean,  
Întâlnit în acea perioadă în mediul rural.  
Și din păcate, trebuie precizat,  
Astfel de lucruri s-au mai întâmplat.

Fiind un roman de tip realist,  
Chiar dacă asta o să sune trist,  
Multe din întâmplările menționate,  
S-au petrecut și în realitate.

Astfel, romanul "Ion" conturează,  
Că după căsătoria pe interes greutăți urmează,  
Și, ceva de reținut pentru mulți ani,  
Nu e sănătoasă fuga după pământ și bani.

**Alexia Seleş și Cristina Arion**

### **Perspective asupra romanului "Ion"**

Zenobia-s io, muiere-n stare  
Cu casă, masă și-o valoare.  
Da' bărbatu' meu cinstit  
Îi bun numa de vorbit.

Bine, io nu știu să sfat.  
Da' în schimb, al meu bărbat  
Ăsta-i vai de capu său  
Că n-are niciun Dumnezeu.

Oi fi și io un pic cu capu  
Că, na, am stat-n-aceeaș casă.  
Da' în schimb, a noast-odraslă  
Era barbatu' numărul unu.

Ion de nume, al nost băiat,  
Era un sfânt, da' la lucrat  
Că la cap, avea ceva  
Că numa pământuri vedea.

Amu, avu și el muiere  
O fată faină, la avere  
Că la mutră, vai de ea  
Că cică tasu-o-to-bătea.

Ho muiere, taci că sperii  
Tăți morții din sicrie  
Că de mai zici o porcărie  
Ion, mort, s-a fi trezii.

Ăla-i drac, nu om din Domnu'  
Că tot gând avea s-omoare  
Pă mine, George și pă Lungu  
Și pă toți ce-s mari în stare.



Și fata, s-o ierte Domnu',  
O fi fost ea rea la cap  
Da' măcar să ne-nțelegem  
Pă ea vina n-o picat.

Haidați, domnu' preot, calm  
Mai încet la acuzații!  
O fi fost bolnav la cap  
Da' Ion era și harnic.

Adevărat, mărturisesc,  
Cu moartea lui mă mulțumesc.  
Însă Ion, tăntălăul,  
Era exemplu-a tot flăcăul.

Știți și voi a comenta  
Tu, fecior, și cu nenea!  
Că-n locu' lui de-ați fi fost  
La proces, pe deal mai jos...

Zi, tu babă, zi, că n-ai rost  
Că Ion cu tine semăna a prost.  
Crezi că noi n-om fi văzut  
Cât pământ ăsta o vrut.

De-ar fi fost fix după mine  
Javra murea în pușcărie!  
Da' cum io-s preot cu minte  
M-am gândit la alte ținte.

Bine mă, că ești deștept  
Tu și cu bătaia-n piept.  
La-ncăpățânarea sa,  
Ion cu ta-su semăna.

Și dacă tot vorbim așa,  
Numa' pă sama altora,  
Hai să vă zic de Florica  
Și cum Ion o lua ca mita.

Măi, omu' lu' Dumnezo!  
Măi, moară stricată, ho!  
Cu Florica n-avea vestea  
Că la Ana era zestrea!

Ion oricum numa' lucra  
Pe averea altora  
Și când în sfârșit avea  
Pământ în posesia sa

Numa-l vezi cum tot îl pupă,  
În loc să-l lucre, îl sărută.  
Amu, când îi să zici tu  
L-ai fi bârfit până-l bătu!

Și așa s-or tot certat  
Un preot dezordonat  
Și cu o babă amărâtă  
Și-un fecior cu fața strâmbă.

Și mulți alții au intrat  
La acest mare sfat.  
Un lăutar mai brun la piele,  
Un vecin cu baba la avere.

Un judecător maghiar  
Și-un poet revoluționar.  
Un învățător cu minte,  
Și ficele lui dobândite.

Și-un băutor făr-a sa fată  
Și un leneș prost grămadă  
Și o babă sâsâitoare  
Și alți țărani de după zare.

Că acest Ion obscen  
Cu sapa acum în cerebel  
Era mare cunoștință  
La toți din satul referință.

Pripas, vai de capu' său...  
Un loc uitat de Dumnezău.  
Măcar după suferință,  
mai au vreo doi-trei credință.

(Zenobia; Belciug; Georges; Narator)

### Sevastian Săliștean

#### Ion

De când era Ion mic,  
Din punct de vedere economic,  
Și-a dorit cât mai mult pământ,  
Ca să nu fie sărac și în mormânt.  
În timpul acestei povești,  
Peste drum de Ionică,  
Era o familie de modești,  
Care nu-i purta pică.  
El simțea în fiecare zi,  
Cum sărăcia îl prinde prin pustii,  
Când dintr-odată i-a venit o idee,  
Să o ia pe Ana de femeie.  
Aceștia se numeau Herdelea,  
Și când stăteau în casă,  
Orice bârfa apărea,  
Ei o discutau la masă.  
Ana era bogată, nu vorbă,  
Dar nu știa face nici ciorbă.  
Urâtă cum era ea,  
Totuși Ion o urmărea.  
Printre ei era și Titu,  
Un poet nereușit,  
Pe el îl interesa iubirea,  
Dar nici de-aia n-a găsit.  
Avuția-i cât de mare,  
Atrăgea și altă chemare,  
George Bulbuc se numea,  
Bărbatul din competiția sa.

Părinții tot se ciondăneau,  
Cu preotul satului mereu,  
Oameni de vază ei erau,  
Dar tot se ajutau la greu.  
După mult zbucium și dorință,  
Ion își atinge și această țintă.  
Dar când revine de la răcoare,  
Copilul a murit, cu întreaga-i valoare.  
Ca să-i supere odată,  
Pe Ion, Belciug a dat în judecată.  
Aflând mai târziu însă,  
Ca Herdelea e cu mâna strânsă.  
Fără pământ sau soție,  
Ion încearcă o șmecherie,  
Să se ducă la Florică,  
Să o ia, că-i frumușică.  
Făcându-se de minune la judecată,  
Acesta începe a vorbi cu limba-i diplomată,  
Liniștindu-se astfel ușor,  
Pe el și pe judecător.  
Ajunge să se târască pe pământul mult iubit,  
Ne mai putându-se mișca, fiindcă a murit.  
Viața se continuă în sat,  
Pentru că de Ion, nimănui nu i-a păsat.  
În final, familia s-a destrămat,  
Fiecare copil plecând de-odată,  
Lăsând părinții singuri în Pripas,  
Să vorbească cu cine-o mai rămas.

### Darius Nicoară și Bogdan Iurian

#### Proiect Ion

Un țăran pe nume Ion  
Ce pământul și-l dorea  
Stătea și se gândea  
Cum pe acesta îl va avea

În sat două fete sunt  
Una avea mult pământ  
Dar era foarte urâtă  
De Ion nu era plăcută

Pe aceasta Ana o chema  
Dar el pe Florica o iubea  
Aceasta era foarte frumoasă  
Dar i-era cam gol în casă.

El pe Titu l-a întâlnit  
Fiu de învățător vestit  
Ion cu probleme a venit  
Dorea să fie sfătuit

Titule, ce să mă fac?  
Sunt foarte încurcat  
Eu pe Florica o iubesc  
Dar pământurile le prețuiesc

Poetul o idee are  
Să ia pe cea cu banul mare  
Și pe tac-su să-l silească  
Ca să se îmbogățească

Ion se pune pe fapte  
Pe Ana o curtează  
Trece pe la ea prin noapte  
Și o "însărcinează"

Vasile Baciu e forțat  
Ca lui Ion să i-o dea  
Să-i cedeze acestui băiat  
Pe Ana și averea sa.

Nunta mare aceștia fac  
Ion pământul a sărutat  
Și a lui mireasă  
Naste pe a lui odrasla.

Ana de greu nu mai poate  
Ion pe aceasta o bate  
Zice ca s-a săturat  
Și în grajd s-a spânzurat.

Ion fără femeie rămas  
Se duce prin Pripas  
La George în casa a intrat  
Cu Florica s-a distrat.

Soțul fetei l-a găsit  
El din spate l-a pălit  
George, supărat foc,  
I-a dat lui Ion cu sapa-n bot.

Ion, rămas fără suflare,  
S-a târât în disperare  
Pân la nucul obosit  
Și acolo a murit.

### Andrei Pinteș și Mircea Simu



# Death personification

A young man has arrived at a towering parking lot, looking over the city, several stories high. Messy but short brown hair, piercing green eyes, and wearing a black jacket, he called the elevator and rode to the top floor. There, an old rusted staircase with broken and wavering wooden blanks for steps led him to the roof. He looked down at the street below, barely able to recognize people's faces, and jumped. He hit the ground with a thundering thud and a splatter.

Strangely, the man woke up. The world was frozen and devoid of color, except for himself and a figure staring at him, crouching very closely to his face. A woman, long black hair adorned with white orchids, skin of ash with a few fine, barely visible cracks, eyes a pure black void that reflected no light. She was wearing a plain black dress and had no shoes. A faint vanilla smell emanated from her.

The man overcame his initial shock and the enchantment of the beauty of the pale lady, pulled himself up, and started speaking.

"Who are you, and what is this place?"

"My name is decided by your kind, not by me. And this is Limbo, the dimension between the dead and the living."

"So, I get to decide your name?"

"For this encounter, yes. And since you are giving me one, you should also share the one assigned to you."

The man thought for a bit and then responded.

"You're Ella, and I'm Gabriel. Can I ask why I'm not dead yet?"

"That fate is awaiting you soon and I'll guide you there, but you intrigued me. Why seek death? Don't most humans run away from it, especially at your age? Is it not the tragedy that defines your species' lives? Why then, are you so eager to embrace it?"

"That is my business, and frankly I don't think it's your job to pry into it. So now, will you please show me the way towards the other place or however dying is called around here?"

"You are not leaving Limbo until I understand why."

"Then neither of us are gonna go anytime soon."

Gabriel, trying to hide that he is livid about this, starts wandering throughout the city. Seeing coffee shop servers spill frozen, trying to touch it but nothing coming of it. This was a strange situation to put it lightly. And wherever he went, Ella followed closely behind. Her footsteps had no sounds, but his did, echoing as the only sound, for he no longer breathed.

This went on for days, at least, that's what Gabriel thought. No clocks were working, so he couldn't really keep track of time. In the end, he broke down crying in a park, on a bench with falling autumn leaves floating right above, and starts demanding.

"Who are you to keep me here? What gives you the right to deny me death?"

"I'm Ella, and—"

"No, you are not!"— screamed Gabriel. "I gave you that name because your beauty reminded me of her, but you are too cruel to bear it. What name have other people given you?"

"Most just call me Death, for that is my job, and I can be very kind. Just ask all the people in agony, begging for me, just how kind I was to answer their call."

"Then why won't you answer mine? Why did you take her away? Why did you take everyone away?"— he begs crying in his palms.

"Because I need to understand. Humans are incredible, they love deeply one another, they feel the joys of the world and the glow of the stars, they feel the depths of pain and still persevere, I can't help but be intrigued by your kind. I am cursed with a heart. It, ironically even, kills me to be who I am. I understand why old men in hospital beds or someone trembling in pain would wish to meet me, but why did you wish to meet me?"

Gabriel felt a knot forming in his throat, but he pushed past it.

"If I tell you, will you guide me to the beyond?"

"I will complete your journey once I understand, yes."

"BECAUSE YOU SNATCHED EVERYONE FROM MY HANDS! My mom went out because of cancer, dad followed soon from old age. That was awful, but I could manage it. Then a month later, my brother and sister both died in the same car crash. That absolutely destroyed me, but I had one light left in my life, her. Ella was the love of my life. Her laugh and smile were what got me through the day. Then, a year before all this, she suddenly got very ill, genetics screwed her over, and she died. I tried to go on for her, but every day just reminded me how I would never hold her hand or talk to her again. I tried to drown the pain in alcohol, but it wouldn't go.

So I couldn't bear it anymore. You took everything from me, and not even all at once, slowly dripping the people in my life out, giving me hope for the future just to crush it again. Now, if you are satisfied with that, end this pathetic charade and get me to oblivion or wherever the hell I'm going!"

Death was stunned, and looking at him with a worried expression.

"You need closure."

"I need to get out of here."

"Listen, as bad as it is, I don't decide when and who dies. If it were up to me, I'd let all of you beautiful orchids bloom forever. But you all have to wither at one point or another, that is the law of nature, all that takes must give. This law is not fair to the individual. I may not decide the time and type of harvest, but I do decide where the crops go. I am sorry I brought so much tragedy to you" — Tears begin rolling down her cheeks, forming a canal from the ash — "But I know I can bring those who have lost everything a bit of solace when they hit the ground."

"HOW COULD YOU EVER DO THAT?"

"I'll show you once we get to the beyond, as you call it. I want you to meet someone again."

With wide eyes, Gabriel walks with Death. It's a long walk as the world slowly falls away, getting hazier with every step. They arrive at a peaceful cottage and garden, where you can see from the window a woman with long, black hair.

**Dragoş Gligor**



# Sometimes I only see with my eyes

When I was little, the world was clear. My eyes saw every minute detail, across every field of wheat. The coffee gold kernels were like pendulums in the caressing wind. I saw the veins of the tree leaves, the canals of the bark, the shine of the apples, red as the dried blood on the axe of a general after a year's long campaign. I was told my eyes were beautiful, a blue as deep as the ocean.

As the years nurtured my body and mind, they wore my eyes down rapidly. At 13, I needed glasses. It took me a while to realise I couldn't see well. Everything that I couldn't touch with my arms was unfocused. A blur of colour and silhouettes, a vague suggestion of their true form. In a way, I was blind to the future.

Lenses offered me no true relief. While they technically "repaired" my vision, that was only true if I kept my eyes relatively straight. I could always just move my eyes too far in one direction and have my old vision again, like a poorly made photograph, taken by a man with trembling hands.



*Iulia Folea*

I could gain clarity only when dark enveloped my eyes. Whether in the comfort of the night, or under the blanket of eyelids, I found clarity abandoning the ocean orbs and instead letting my neurons conjure storms of thoughts and images. Spending nights pacing about in the dark, letting the eyes of my mind explore depths unknown to me, lifted the veil of fog from the tall grasslands of my life.

But now, at the end of my 17's, I can only see with my eyes. These myopic, unfocused eyes. What use is beauty to those who will never see it?

I'm at a crossroads in my life, with paths unending, some of dirt, some of glittering gold, some to heaven, some to hell, some to nowhere. I try to fire up the engines and machinery that once produced the diamonds of clarity, but I can only see with my eyes.

**Dragoş Gligor**

# Shattered

Shards of mirrors  
form my body  
staring at my hand  
curling sharp fingers  
I can only see  
unmendable cracks  
mountains upon a map  
dividing my reflection  
fragmentary and broken.

**Dragoş Gligor**



*Mihai Silion*

# Citations

« Il n'y a réellement que les grandes passions qui puissent enfanter les grands hommes. »  
- *Helvétius*

« Je ne sus jamais écrire que par passion. »  
- *Jean-Jacques Rousseau*

« Pas de 'vérité' sans passion, sans erreur. Je veux dire: la vérité ne s'obtient que passionnément. »  
- *Paul Valéry*

« La notion de l'éternité se dégage pour nous du monde intérieur. »  
- *Victor Hugo*



*Evenimente*

# Primul vals

“Un-doi-trei, un-doi-trei...” repetam obsesiv în gând, să nu pierd ritmul pe ringul de dans, să nu o dezamăgesc pe ea, cea care s-a bazat pe mine să îi fiu partener la Balul Bobocilor; ea, care dansa atât de bine s-a lăsat însoțită de un om-de zăpadă împiedecat, cu mișcări înghețate (dacă aș fi știut dinainte că e pasiunea ei de mică, nu cred că m-aș mai fi încumetat).

Rotire, un-doi-trei (“n-o călca!”), doar câțiva pași în lateral, un-doi-trei (“superbe luminile astea daca nu m-ar orbi!”), aplecare (“n-o scăpa fix acum la final!”), un-doi-trei, gata! A trecut valsul. Am scăpat cu bine. Ba chiar am primit și aplauze. Uf! Cine m-o fi pus să fac asta?

Cum cine? Doamna Diriginta, evident. A venit ea așa, hotărâtă, într-o zi: “Nu se poate ca din clasa noastră să nu participe la concursul de Miss și Mister Boboc cel puțin două perechi.” Eram hotărât să nu cedez nici în ruptul capului. Când mi-am auzit numele, însoțit de cuvântul obligatoriu, am reacționat obedient: “Da, să trăiți!” Și uite-așa am ajuns să mă prezint în seara balului, la patru ace, la un club cunoscut din Cluj, convins că mă voi face de mândra minune.

Noroc că, încă de la începutul balului, atmosfera era una relaxată. Sala arăta foarte bine: semi-întuneric și luminițe multicolore, muzică puternică – rețeta perfectă pentru ascuns timidități și stângăcii. Organizatorii ne-au întâmpinat încrezători, colegii și profesorii ne-au susținut. Era nevoie. Oricât de șmecher te ții, în astfel de situații ai emoții mai mari decât la examenul național.

Din fericire pentru mine, concursul a început cu o probă de cultură generală. Oricât de tare m-aș fi fâstăcit la celelalte, știam că voi compensa cu asta. Și tot din fericire, înainte de înfricoșătoarea probă de dans, organizatorii au prevăzut o pauză – poate cea mai specială amintire a mea de la bal – noi doi, repetând coregrafia în toaleta clubului.



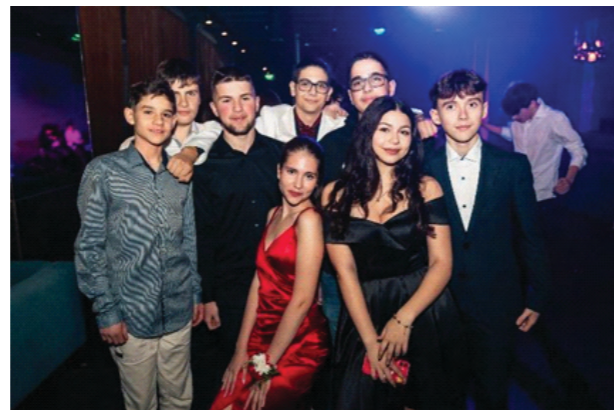
După chinul valsului (nu mai revin cu detalii, că iar îmi transpiră palmele), ne-am distrat cu jocul “Scaunele muzicale”. Trebuia să se ofere publicului și un moment la care să poată să rădă de noi relaxați, la ce eforturi au depus să se abțină pentru noi în timpul dansului.

La final, concurenții și-au prezentat ținutele printr-o paradă a modei. Nu îmi vine să cred că spun asta, dar, iată, o fac: oricât de mult ne plac jeansii, hoodie-urile, adidașii și toate hainele trendy, la astfel de evenimente realizezi că, totuși, eleganța dată de o ținută corectă, clasică este unică și nemuritoare.

Juriul a deliberat apoi, după o pauză de distracție și dansuri zăpăcite. Dansatoarea elegantă și omul ei de zăpadă au fost aleși Miss și Mister (un mister, da).

A fost un bal reușit. Pentru mine, a fost în mod special un început, o premieră pentru lucruri pe care până atunci le-aș fi refuzat și care, acum, s-ar putea să se transforme în adevărate pasiuni: sacou alb, eșarfă ascot, garoafă în piept, și, mai ales, o latură nou descoperită a matematicii: numărul repetitiv până la trei; un-doi-trei, un-doi-trei.

**Matei Halma**



# Veneția

Pentru a evita monotonia care începea să se depună în târziile săptămâni din Noiembrie, vacanța a oferit un popas academic binemeritat. Pauza dintre cele două module a fost petrecută de clasele a XII-a A și a IX-a A, din liceul nostru, cu o excursie de trei zile în Veneția.

Prima zi, a dezvăluit, după un somn mai anevoios pe autocar (dar cu subînțeles necesar, plecarea fiind la ora 11 seara în ziua precedentă), Castelul de la Miramare. În linia unei epoci romantice, Castelul de la Miramare se înalță într-un peisaj desprins din basme, cu prinți și domnițe, o bijuterie arhitectonică a vremurilor trecute. Cu o priveliște încântătoare asupra Mării Adriatice și o grădină înverzită, este o prezență cu adevărat idilică. Totuși, dincolo de frumusețea sa, ascunde povești tragice, învăluite în tainele zidurilor care au fost martore la destine dramatice ale unor locuitori nefericiți. Construit pentru Arhiducele Ferdinand Maximilian al Austriei și soția sa Charlotte a Belgiei în secolul al XIX-lea, a devenit martorul unei tragedii uluitoare. Maximilian a acceptat să devină împărat al Mexicului în 1864, dar domnia sa s-a încheiat tragic în 1867, când a fost executat. Între timp, soția sa Charlotte a suferit o deteriorare mentală și a murit izolată în 1927. Astfel, castelul a devenit mărturie a destinului tragic al cuplului regal.

Extenuați desigur, după toată această experiență desăvârșită și explicațiile deosebit de extinse ale ghidului, urmată de o altă căutare încurcată a unui restaurant cu prețuri rezonabile și mâncare bună, am ajuns la cazare. Mulți ar fi vrut cel mai probabil să doarmă dar fiind conștienți că experiențe ca acestea se pot ivi rar, s-au mai “sforțat” să petreacă. Boardgame-uri în grupuri mari, căutatul unui restaurant ce servește o cină italiană adevărată (căci prânzul părea o amintire distantă în acele seri după atâta distracție) erau principalele preocupări ale elevilor. Dacă unii nu erau așa de familiari cu ideea de a ieși în oraș pentru a lua cina, ar fi rămas cel mai probabil în camere, cunoscându-și colegii mai bine, abordând profunzimi pe care nu le-ar fi putut atinge în circumstanțele stresante din școală.

Totul e nou, atmosfera e plăcută și nu îți vine să crezi că întoarcerea acasă e o realitate pe care va trebui să o trăiești pentru că mâine urmează să mai vezi ceva frumos!

A doua zi ne-a adus pe valurile de la Murano-Burano-Venetia. Am mers cu autocarul de la Lido di Jesolo până la Punta Sabbioni. Într-un final, ne-am imbarcat pe vaporetto cu destinația Murano, unde eram pe cale să aflăm multe secrete. Primul, a fost secretul renumitei sticle, împărțit chiar de un maestru sticlar, care a modelat cu multă îndemânare un mic căluț de sticlă, într-un timp extrem de scurt! (interval de timp în care sticla se răcește și prin urmare se solidifică).



**Tania Pop**

De aici cu vaporetto navigăm către Veneția – Piața San Marco, unde am văzut și partea mai puțin cunoscută a Veneției. Veneția nu este numai Palatul Ducal, Piața San Marco sau Biserica San Marco, Podul Rialto, Canal Grande, cu toate bijuteriile cochete, lucrate de mâini calde și zbărcite, cu străduțe înguste, cu biserici și palate la orice pas. Veneția era și un refugiu care ne apăra de vântul dinspre mare, cu atâtea străduțe micuțe și pereți înalți curenții maritimi fiind răspândiți. Mai avea și un iz de camaraderie oricând, ne mai rătăceam în timpul orelor de explorare, descoperind umăr lângă umăr, că nici alți străini și turiști nu știau pe unde s-o apuce pe umedele străzi.

Urms imbarcarea pe vaporetto cu destinația Punta Sabbioni.

Mai apoi, un ultim mister dezvăluit a fost în Burano, unde o oră a fost de ajuns ca să descoperim că dacă te pierzi, va fi cineva care să-ți arate calea cu un zâmbet senin, în ciuda soarelui care apunea pe atunci sau a barierei lingvistice impuse de circumstanță. Insula dantelei și casele viu colorate, care reușeau să distrugă stereotipurile create de-a lungul timpului cu privire la afirmația “Folosirea culorilor în abundență aduce a copilărie și imaturitate” și chiar de ar fi așa, pentru ce nu am dori să conservăm voioșia și lumina unor zile fără griji?

Aceasta era Insula Burano!

Veni din urmă și ultima zi a visului lucid ce-l susținea Veneția și împrejurimile sale. Ne-am îndreptat spre Verona, renumit ca orașul lui Romeo și al Julietei, te întâmpină cu istorie și romantism la fiecare pas. De la magnifica Arenă în exterior, locul unde se desfășurau spectacole grandioase, la Casa Julietei și Piața delle Erbe, saturate de poveste și atmosferă vibrantă. Palatul Dreptății și Mormintele Scaligerilor adaugă o notă de solemnitate și mister în călătoria noastră.

Apoi, ne îndreptăm către Sirmione, perla lacului Garda, situată pe o mică peninsulă a Italiei. Aici, Castelul Scaligerilor ne întâmpină cu o panoramă uimitoare asupra lacului și orașului. Sirmione, locul unde poți savura cea mai bună înghețată din Italia, te îmbie să descoperi străduțele medievale, păstrându-și farmecul intact în fața trecerii timpului. Bucurându-ne de climatul mediteraneean și de vegetația tipică, explorăm această bijuterie a Italiei într-o călătorie plină de surprize și frumusețe.

Soarele mai făcu o tumbă pe boltă și așa am ajuns la ultima zi, ziua plecării, în care am mai tras de timp cu vizita Ljubljanei.

În inima Sloveniei, Ljubljana strălucește ca o bijuterie a Europei, iar locurile sale emblematice povestesc cronici fascinante de-a lungul timpului.

Podul Dragonilor așezat peste apele liniștite ale râului Ljubljanica, Podul Dragonilor nu este doar o simplă trecere peste apă. Este o poveste legendară, unde dragonii sculptați în fier forjat veghează asupra orașului, amintindu-ne de vremurile mitice când aceste creaturi magice păzeau locurile sacre.

Catedrala St. Nicholas, fiind un simbol al spiritualității, catedrala ne întâmpină cu grandoarea sa gotică. Zidurile vechi de secole păstrează ecouri ale rugăciunilor și ale evenimentelor istorice. Vitraliile luminoase transformă interiorul într-un tablou de culori, în timp ce poveștile trecutului se desprind din pietrele bisericii.



Podul Triplu situat în centrul orașului, devine o capodoperă a ingeniozității. Cele trei arce, o arhitectură simplă dar expresivă, reflectă în apa râului o continuitate eternă. De parcă fiecare pas pe acest pod devine o călătorie în timp, unde istoria, prezentul și viitorul se întâlnesc într-o armonie arhitecturală.

Așadar, Ljubljana nu este doar un oraș, ci un loc în care fiecare stradă și fiecare pod sunt pagini vii dintr-o carte veche, unde trecutul și prezentul se îmbină armonios pentru a crea o poveste fascinantă a acestui colț al lumii...

În final, acumulând mai multă oboseală, doar unii dintre noi au reușit să facă față unei asemenea provocări, luptând cu oboseala drumurilor lungi și unui neprevăzut control de rutină de pe drum. Uitându-mă în urmă, consider că cel mai bine e să reținem și persoane nu doar locuri, nu oboseala sau judecățile trecătoare, ci experiența și simplul fapt că acel cineva sau acel loc are ceva aparte, o esență sau adevăr demn de conservat în lungile pelicule ale vieților noastre.

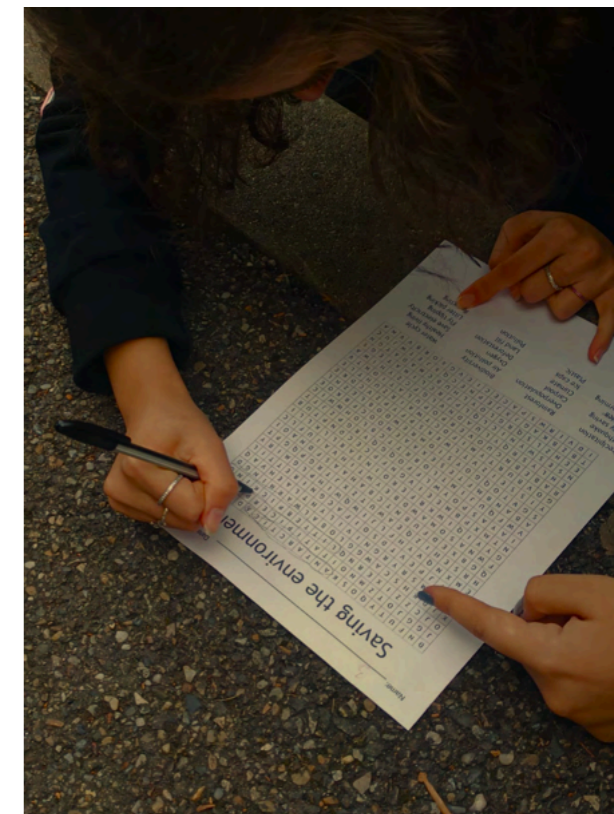
Ana Fărcaș

# Activitate în săptămâna verde

Noi în săptămâna verde ne distrăm! Clasa a IX-a a participat la o activitate organizată de către clasa a XI-a, aceasta fiind un Treasure Hunt. Fiind și noi elevi, știm de multe ori că unele activități propuse de profesori pot fi plictisitoare așa că ne-am gândit la ceva care să țină participanții în priză.

Regulile au fost simple:

- Rezolvați cerințele în cel mai scurt timp;
- Găsiți locația pozelor din plicul primit;
- Adunați plicurile cu numărul echipei voastre;
- Rezolvați puzzle-ul;
- Mergeți la locația descoperită;
- Rezolvați cerințele primite de organizatorii participanți (sudoku, crossword);
- Dacă șantajați alte echipe -50 puncte;
- Pentru a primi puncte în plus rezolvați cerințele din tabel



Cerințele primite pentru punctele în plus i-au pus pe elevi să fie creativi, organizați și egali. Unele îi puneau să facă un tik tok sau să facă o poză toți în timp ce imitau o stare, să alerge și să simuleze o probă de la sport: cronometrarea alergării a 50 de metri.

Ne-am bucurat foarte mult de energia creată de elevi și implicarea lor, dar și că am putut organiza ceva mai interesant pentru ei. Este important să ne descoperim unele calități și din programul școlar altfel. Sperăm să mai avem ocazia de a ne expune ideile și altor clase.

Alessia Giosu



# Printre cuvinte

## Poezii compuse în săptămâna verde de către elevii clasei a IX-a B

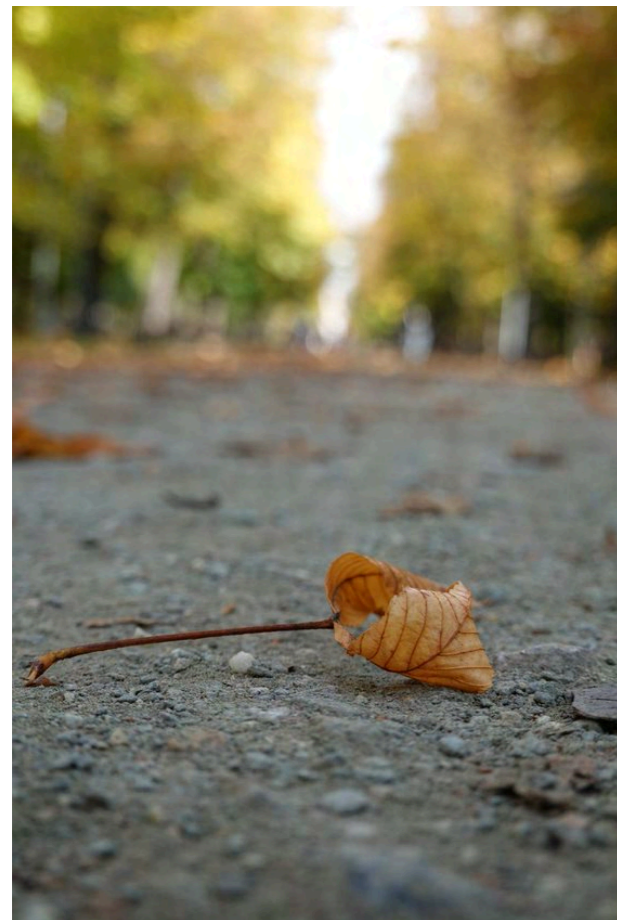
#1

Am creat o lume nouă,  
Lipsită de armonie.  
Am împărțit pământu-n două,  
L-am lipsit de bucurie.  
Ne-am confectionat o viață  
În care timpul ne întrece.  
Și când cerul ne îngheață,  
Am creat o lume rece.



#2

Noi, oamenii, facem multă risipă,  
Dar nu realizăm pentru că totul se întâmplă într-o clipă.  
Ar trebui să trăim în mai multă armonie,  
Altfel, natura va fi tot în agonie.  
Ar trebui să prețuim mai mult viața care ne-a fost dată,  
Altfel, nu vom trăi fericiți și împliniți niciodată.  
Pentru a fi mai fericiți, mai bucuroși,  
Trebuie să creăm mai multă armonie  
Și să nu mai fim păcătoși.



#3

În risipa lumii, căutăm armonie,  
În viața noastră, izvor de bucurie.  
Prin creație, noi aducem lumină,  
În fiecare zi, în fiecare clipă...

#5

În fiecare zi, în risipă ne-afundăm  
Și totuși, spunem că armonie căutăm...

#4

În viață, armonie  
Dacă vrei tu a avea,  
Nu risipi averea ta!  
Reciclează și creează,  
Totul fă cu bucurie  
Pe planeta pururi vie!

#6

Dragostea e o risipă,  
Dacă nu e împărțită.  
Ieși din întuneric și monotonie  
Pentru a găsi a vieții bucurie!

# Serbarea hibernală a clasei a V-a F

Un spectacol reușit a avut succes pentru elevii clasei a V-a F, copii talentați ai Liceului de Informatică "Tiberiu Popoviciu". Spectacolul s-a realizat în sala festivă a școlii cu suportul multor profesori și cu sprijinul coordonatorilor Popa Diana Cosmina, Matei Marcela, Ana Maria-Hagău, Rovin Marinca, Stoian Andreea, s-au desfășurat diferite evenimente pline de farmec.

Nu vreau să întristez pe nimeni pentru că nu a fost acolo, dar am avut parte de maximă distracție!

Totul a început de la o poezie cu tematică de Crăciun scrisă și recitată de prezentatoarele festivității Luca Cristina și Gorgan Tania, la un spectacol cu multe peripeții.

A urmat o scenetă scrisă de Ion Luca Caragiale și interpretată de mai mulți mici actori foarte pricepuți. În rolurile principale au fost: Borzași Karla drept d-na Maria Popescu, Țifrea Mihai cunoscut ca Ionel Popescu, iar Sârbu Sebastian fiind oaspetele, Ion Luca Caragiale. În rolurile secundare au fost Băținaș Miruna ca jupâneasă și Neagoș Vlad ca d-nul Popescu, deghizându-se astfel într-un tablou. Sceneta a reușit să învelescă publicul, de asemenea actorii au fost foarte apreciați mai la urmă. În opinia mea, mi-a plăcut foarte mult! Înainte să înceapă sceneta, toți au fost foarte emoționați.

Au urmat niște momente splendide, fete talentate ce au uimit publicul. Au cântat minunate colinde de Crăciun cu ajutorul vocii și instrumentelor muzicale. Conduleț Diana, o viitoare faimoasă cântăreață la pian a oferit publicului un moment nemaipomenit. "A fost ceva unic, aproape că mi-a venit să plâng", a susținut la final un părinte.

Celelalte fete nu s-au lăsat mai prejos. Mariș Patricia, Băținaș Miruna și Peter Teodora au surprins publicul, acompaniate de Conduleț Diana. Au cântat toate la instrumente, cu excepția minunatei Peter Teodora, ce a cântat cu vocea. La final, Băținaș Miruna și Teodora Peter au mai strălucit o dată pe scenă, cu o colindă înduioșătoare.

Prin urmare, au avut loc mai multe dansuri, toate pregătite special de 4 fete talentate, Borzași Karla, Sămărtean Oana, Mariș Patricia și Conduleț Diana. Dansurile aveau ca temă Crăciunul. Ele au muncit din greu să se mobilizeze și să creeze o coregrafie bună. Au fost aplaudate. Deși aveau puțin timp să le inventeze, au lucrat împreună.

Prezentatoarele au venit pe scenă și au invitat toți elevii clasei a V-a F să participe la interpretarea unor colinde românești. În sală se auzeau doar glasurile lor ce răsunau în aer. Clipa aceea ne-a atins sufletul tuturor.

După ce toate s-au terminat, domnul director a ținut un discurs adresat celor ce au contribuit. La final toți au avut parte de pizza, sucuri și dulciuri. Petrecerea propriu-zisă s-a terminat cu laude din partea adulților, iar unii au petrecut mai mult timp savurând dulciurile. Spre încântarea fiecăruia, serbarea a fost minunată.

Ea s-a terminat atât de repede și totuși, nu vom uita acele momente.



# Future League Berlin

## Despre pasiuni, oportunități și amintiri

Pasiune, muncă, multă muncă, bucurii, mulțumirea de a vedea că efortul și rezultatul acestuia este apreciat și nenumărate ocazii de a învăța lucruri noi din domenii dintre cele mai diverse, toate acestea cei trei membri ai echipei Aqua Tracker și profesorii îndrumători le-au trăit și experimentat pe parcursul celor 6 luni de desfășurare a proiectului. Trei elevi ai școlii noastre din clasa a XI-a B s-au numărat printre cei zece finaliști ai concursului internațional Future League Berlin:

Daria, George și Ștefan au realizat un analizator și un filtru de apă în care au inclus: un senzor pentru oxigenul dizolvat, ce face posibilă verificarea compatibilității apei analizate cu viața, senzorul TDS - pentru determinare durezzații apei și nu în ultimul rând au făcut posibilă memorarea, transmiterea și vizualizarea datelor în timp real. Acestea sunt prezentate sub formă de grafice și tabele pe site-ul realizat pentru proiect <https://www.infonature.ro>. Locațiile măsurătorilor au fost determinate cu ajutorul funcției GPS a sistemului. Acest proiect prezentat succint în doar câteva cuvinte a fost rezultatul multor ore de muncă individuală și în echipă, iar recunoașterea inovației pe care o aduce a fost calificarea dintre cei zece finaliști la Future League – Berlin, noiembrie 2023.

64 de echipe din diverse țări europene și-au prezentat proiectele, iar zece au fost alese să participe la finală. Elevii noștri au fost printre cei care au reușit să ajungă în etapa finală a concursului. Cu sufletele încălzite de tensiunea momentului toți am reușit să ne bucurăm de fiecare clipă petrecută în Berlinul care ne-a primit cu vânt și ploaie, dar și cu zâmbete, încurajări și sincere aprecieri din partea organizatorilor și a juriului.

**Prof. Liliana Oltean-Gocan**

Participarea la competiția Future League din Berlin a fost un amestec de entuziasm și provocări. Cu toate că am simțit, acut, stresul competiției s-a dovedit a fi o experiență minunată care m-a învățat multe lucruri valoroase despre știință și munca în echipă. Gestionarea provocărilor dificile mi-a pus cu adevărat la încercare abilitățile de rezolvare a problemelor. Sunt recunoscătoare că am experimentat toate acestea cu echipa mea. Pentru că am împărțit cu ei atât reușitele cât momentele tensionate întreaga experiență a fost una pozitivă din care am avut ce învăța. În plus, am reușit să facem o excursie în frumosul oraș Berlin și să vizităm o mulțime de locuri interesante pline de istorie. Pe scurt, acest concurs m-a învățat o mulțime de lucruri inclusiv despre munca în echipă oferindu-mi totodată și oportunitatea de a vizita o altă țară și de a interacționa cu alte culturi.

**Daria Căținaș**

Am început munca la acest proiect prin ianuarie 2023, am învățat să lucrăm cu Arduino și încet, cu pași mici, dar siguri ne-am apropiat de produsul final: analizor pentru calitatea apei care măsoară șase parametri ai acesteia și ne permite să evaluăm apa, să aflăm dacă este poluată sau potabilă, dacă este un mediu propice pentru viețuitoarele acvatice.

Pentru mine experiența Future League de la Berlin a fost una unică fiind prima dată când am zburat cu avionul. Acolo am fost întâmpinați cu o cină festivă în prima seară, deci am avut posibilitatea să îi cunoaștem pe ceilalți participanți și să aflăm câte ceva despre preocupările și proiectele lor. A doua zi a avut loc concursul ocazie cu care am descoperit și celelalte proiecte selecționate pentru finală. De asemenea, am avut șansa să vizităm orașul să vedem monumente istorice și muzee berlineze. Mie mi-a plăcut foarte mult această experiență, iar amintirile pe care le-am creat pe parcurs sunt de neuitat.

**George Hosu**

Pentru mine proiectul Aqua Tracker a fost o oportunitate de a-mi dezvolta aptitudinile de programator și cele tehnice. Datorită muncii echipei, am reușit să mergem la Berlin în finala competiției "Future League". Acolo, împreună cu colegii mei am văzut multe proiecte ingenioase și chiar dacă nu am câștigat, ne-am bucurat să fim printre cei zece participanți în finală, astfel am putut să vizităm capitala Germaniei. Cu ocazia aceasta am vrut să le mulțumesc profesorilor care ne-au îndrumat și ne-au ajutat să ne descoperim pe noi, pasiunile și visele noastre.

**Ștefan Rusu**



# Sceneta “Moara cu Noroc”

Confruntări, vinovăție, dreptate și literatură română clasică... toate împletite într-o reușită interpretare a procesului juridic din opera cunoscută a lui Ioan Slavici “Moara cu Noroc” pusă în scenă de către elevii clasei a X-a C.

În următoarele rânduri, noi, o echipă de cinci jurnaliști veniți de la diferite publicații, vă vom oferi detalii despre acest eveniment important.

Veți afla, astfel, ce părere a avut instanța cu privire la acuzarea: E Ghiță vinovat pentru destrămarea familiei?

## Începutul procesului

Totul a început în sala de tribunal, când președintele procesului a anunțat deschiderea ședinței. A fost un moment plin de emoții pentru toți cei prezenți, dar în special pentru principalii vizați, Ghiță și Ana, care știau că acest proces le poate reconstrui viitorul în mod radical.

## Aducerea de dovezi

Un rol crucial au jucat avocații fiecărei părți, cei ai Acuzării, căutând să-l demaște pe Ghiță, și cei ai Apărării, care aduceau dovezi în defavoarea lui, protejând-o pe Ana, soția acestuia.

După afișarea dovezilor ambelor echipe, a avut loc și un interogatoriu la care au luat parte toți membrii familiei. În cadrul acestuia, ei și-au exprimat punctele de vedere cu privire la cel considerat vinovat.

Bine... poate toți au avut o părere fermă, cu excepția mamei Anei, care nu prea își mai amintea ce avea de spus.

## Decizia judecătorilor

În sfârșit, dreptatea a fost stabilită, dar oare va fi de partea cui ne așteptam?

În urma aducerii de dovezi, cei trei judecători au luat o decizie. Odată fermi și convinși că au luat hotărârea corectă, i-au ținut partea lui Ghiță.

L-au declarat ca fiind nevinovat de destrămarea familiei, totuși fiindu-i confiscat în permanență dreptul de a fi cârciumar.

## Interviewarea participanților: confesiuni și mărturii.

La sfârșitul procesului, ne-am împărțiat interviuând atât familia, cât și avocații și psihologul.

“Mă simt bine că am câștigat! În sfârșit pot reveni la treabă. Vă invit pe toți la o petrecere seara, la cârciuma mea.” declară Ghiță, tocmai după ce i-a fost luat dreptul de cârciumar.

Nu strică o petrecere imaginară la o cârciumă ficțională și un pahărel de vin alături de amici...nu-i așa?

În schimb, Ana nu a fost la fel de entuziasmată, împărțind cu noi următoarele cuvinte :

“Nu-mi vine să cred că nu am câștigat! Nu mi pare corect deloc cum s-a procedat. Nu mai am cuvinte...”

Și psihologul, un expert în tulburări emoționale și de personalitate, ne-a oferit câteva explicații referitoare la comportamentele Anei și ale lui Ghiță, afirmând :

“Eu unul vă pot spune că cei doi dau dovadă de narcisism și de lipsă de empatie, asta ar explica modul în care au acționat în trecut.”

Voi ce părere aveți? Considerați că judecătorii au luat decizia corectă?

Dacă citiți aceste rânduri înseamnă că ne-ați lecturat articolul. Vă mulțumim!

## Echipa de jurnaliști :

**Agata Vitan, Cristina Arion, Alexia Seleș,**

**Sebastian Săliștean și Iancu Gomoescu**

## Profesor coordonator:

**Alexandra Botezan**

# Sceneta “Luceafărul”

## Nemuritoarea aniversare

Pe data de 15 ianuarie, în fiecare an, România sărbătorește ziua națională a celui mai mare poet al său, Mihai Eminescu. Această zi este un prilej de celebrare și recunoștință pentru moștenirea literară și culturală pe care Eminescu a lăsat-o în urmă.

Eminescu, cunoscut și sub numele de “Luceafărul poeziei românești”, a fost o figură centrală în literatura română, contribuind cu opere remarcabile care au rezistat testului timpului. Cu o sensibilitate profundă și o abilitate extraordinară de a exprima emoțiile umane, el a creat poezii care au captivat și au inspirat generații întregi.

Ziua lui Eminescu este un moment în care oamenii se adună pentru a recita poezii, a discuta despre opera sa și a reflecta asupra impactului pe care l-a avut asupra culturii românești și a identității naționale. Școlile organizează evenimente speciale pentru a-l omagia pe poetul național, iar în biblioteci și muzee sunt organizate expoziții cu lucrările sale. Pentru a celebra cea de a 174-a aniversare de la nașterea inegalabilului poet Mihai Eminescu, care din nefericire s-a stins din viața fizică la vârsta de 39 de ani, elevii clasei a XI-a A al Liceului de Informatică “Tiberiu Popoviciu”, coordonați de doamna profesor Popa Diana, au organizat o reprezentare scenică a arhicunoscutului poem “Luceafărul”.

Pregătirile au fost intense, fiecare elev al clasei contribuind fie la recuzită sau fie la interpretarea rolurilor, însă punerea în scenă nu ar fi fost realizabilă fără sprijinul oferit de către profesori. Toți profesorii școlii au fost implicați prin participarea la repetițiile susținute în cadrul pauzelor de către liceeni și oferirea unor indicații pentru autenticitatea piesei.

Mai mult decât un simplu prilej de sărbătoare, ziua lui Eminescu este o oportunitate de a ne aminti de importanța literaturii și a artei în viața noastră, precum și de a ne conecta cu rădăcinile culturale ale țării noastre. Este o zi în care putem sărbători frumusețea limbii române și bogăția ei culturală, reflectând asupra valorilor și tradițiilor care ne definesc ca popor.

**Antonia Coman**





Dragă Sofie,

În vremea scrierii scrisoarei în gândul că te vei întoarce pe  
 14.0  
 Cluj

♥ Inașă Realizabil ♥

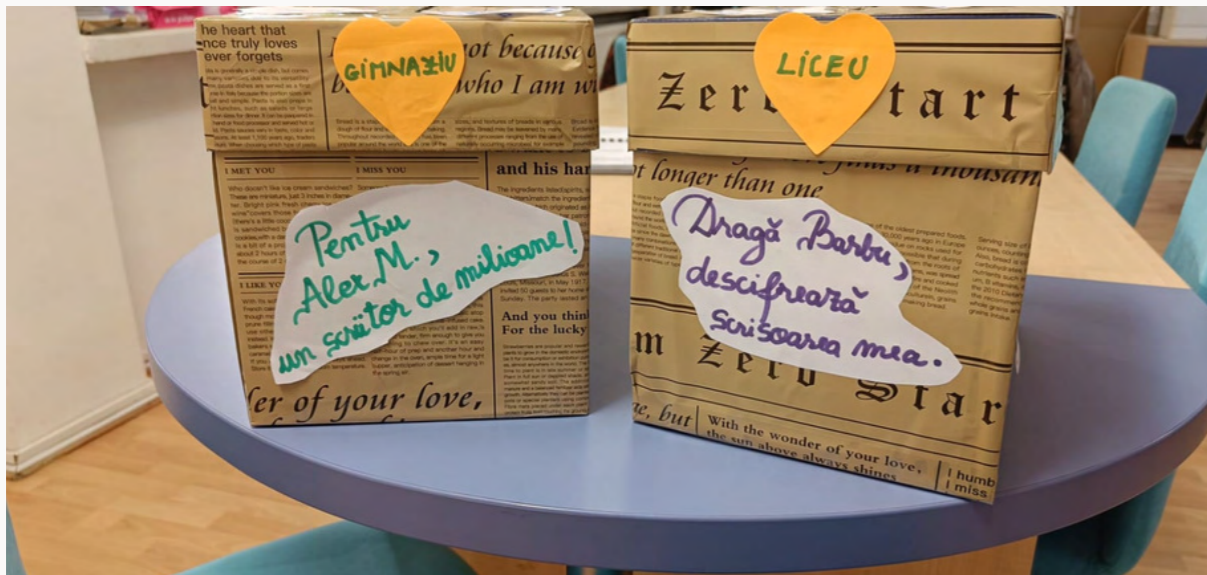
numere Șarban, Yoana Maria, am 12 ani și sunt e  
 xra a VI-a la liceul de Informatică "Tiberiu Popoviciu"  
 Cluj-Napoca, județul Cluj, România. Ești Acruș a ceea  
 ce pentru a-ți împărtăși administrația mea profun  
 și epinele tale minunate de când am citit prima  
 "Matilda", am fost captivat de imaginația ta de  
 personajele tale memorabile. Am citit multe din  
 de duminică până s-a terminat fabrica de ciocolată, Cha  
 rolul de Ricko, James și pierirea usor și Marele Ușor  
 șampion campionul lumii și Vășitoarele. Fiecare carte a  
 rătănit magia care mă poartă într-o lume fantastică  
 de umor, mister și simțăminte valoroase. Am rămas cu  
 înși citind despre metaforile lui Matilda, am plâns de  
 un de Charlie în călătoria sa prin fabrică și am trem  
 nica în timp ce descopream rețetele Vășitoarelor. Că  
 m-au învățat multe despre curaj, perseverență, perseveren  
 importanța de a fi bun și generos, dar învățat că indif  
 ferentăte vechi, mereu există speranță și că binele va înv  
 întotdeauna de asemenea, am învățat să apreciez magia  
 și să nu renunț niciodată la visele mele. Pe lângă  
 tale captivante, am fost impresionată de talentul tău  
 personaje complexe și pline de viață. De la Willy Won  
 ca, la Vășitoarele mele și Campul de Campuri, fiecare  
 le une și memorabile, cu o personalitate distinctă și  
 simțăminte. Cartile tale mi-au adus o bucurie imensă  
 și o înțelegere mai bună. Și mulțumesc pentru că ai împă  
 artat talentul tău și pentru că ai creat o lume mag  
 putem pierde și negați.

♥ Cu sinceritate, ♥  
 Șarban Yoana M.

★  
 Cu nerăbdare să citesc și celelalte opere ale  
 tău și să mă minunez de imaginația ta  
 și de talentul tău de a spune povești.



## Competiția organizată cu prilejul ZILEI NAȚIONALE A LECTURII- Scrisori către autori sau personaje



Cluj-Napoca, 13 februarie 2024

Dragă Oscar,

Poatez scrisorile tale și îmi doresc să-mi redescopăr în  
 doria! Vreau să știu ce cadru numit "vizi", așa cum  
 ai reușit și tu! Ideea, nău nu doboră când eboră minutele  
 orole, zădăra...

Mă nax în fiecare dimineață și caut să alung prin  
 timpul efemer, să doborâsc tot mai multe, fără să înțeleg  
 dăna în care doborâsc ochii, raid, ating bucuria și tot ce  
 mă înconjoară. Sunt mică și visoz maturitate, iar atunci  
 când amii teoz, arșez să întorc timpul înapoi și să împru  
 mut cadoul primut.

Ești copilul de la care am atâtea de...! Știi să  
 zămbesci și chiar și atunci când dă...! Mă ai  
 învățat să mulțumesc pentru... și adun  
 fel de fel de lucruri neromni...

Expeditor:  
 IOAKEIMIDIS TEODORA  
 Adresă:  
 CLUJ-NAPOCA  
 clasa a VIII-a C

Destinatari:  
 OSCAR  
 Adresă:  
 SPITAL

Stradar, cum să nu te lași purtat de amintirile  
 trecutului când ele reprezintă singurul lucru pe care  
 îl cunoaștem în prezent? Cum să nu te îngrijorezi  
 de noștile necunoscutului din viitor când ele reprezintă  
 singurul lucru pe care vrem cu ardere să îl cu  
 noaștem, înțiat de multe ori nu trăim îndoișniți  
 în prezent? Înțeleg că ți-au trebuit secole de  
 nemurire ca să ajungi la concluzia că nimic nu  
 este mai important decât prezentul, și, poate,  
 într-o nemurire a mea, voi înțeleg și eu...

Stradar, poate cartea ta m-a lăsat cu mai multe  
 întrebări decât înainte, dar savurez fiecare cu  
 vânt din ea și sper ca într-o zi să am ocazia  
 să împărtășesc toate gândurile mele cu tine.  
 Reprezintă o inspirație vie și sunt onorată să fie  
 conținu

Jula Larisa  
 a XI-a B

## dând contur unor vechi gânduri

Știmate Alex Aliboncu,

În calitate de cititoare pasionată, doresc să îți împărtășesc  
 recunoștința mea sinceră și profundă pentru crearea personajului Olguta  
 din cartea dumneavoastră cu același nume.

Începând din primele pagini, Olguta m-a captivat complet, fiecare  
 interacțiune a poveștii sale captivante mă ține în momente de  
 regisrări în ea stăpânire de sine, descrieri și personajele.

Într-o lume de personaje feline, Olguta a reușit să exceleze prin  
 autenticitatea ei, prin personalitatea vibrantă și prin felul în care acționează  
 a gestionat fiecare situație cu înțelepciune. Ea a fost mai mult decât  
 un personaj, o fată pe care ai ști să fuge de corp. Aceasta a devenit prietena  
 mea, o surso de curaj, de determinare și încredere în forțele proprii. Prin  
 aventurile sale și prin felul în care și-a creat drumul ei a depășit obstacole,  
 Olguta mi-a oferit o lecție de viață, și o lecție importantă despre  
 reziliență și speranță.

Mediul în care foto a acționat pe personajul tău, m-a inspirat,  
 mi-a adus bucurie și fiecare mișcare inteligentă, hme gândită, mi-a adăugat  
 înțelegere și simțăminte și m-a ajutat să îmi formez un conștient bine definit.

Prin povestea Olgutei ai reușit să știi că Șarban din mine o persoană plină  
 de curaj, optimism și generozitate.

Vă mulțumesc pentru că ai creat un personaj atât de minunat și  
 pentru că mi-ai oferit șansa de a citi o carte atât de frumoasă pe  
 care o am și acum aproape de sufletul meu.

Aștept cu nerăbdare să îți împărtășesc și cu alte personaje pline de  
 calitate și înțelegere care mă inspiră, din cartile dumneavoastră.

Cu respect și admirație  
 Șarban Ioana Emma-Ștefania

Dragă Horia Arhaușu,

Am citit cartea ta de epu, înțeleg că mi-ai oferit o  
 na le depozitez. Fiecare gând și pas al tău  
 galaxie. Atunci mă gândesc dacă lumea  
 me judecă după fapte sau după  
 noi înșine. Fiecare poveste amintită în  
 fac parte din viața. Perspectivea mea  
 Ochi ai tuturor cărora privesc în  
 și delicată. Una mai bună și colorată  
 dezvoltat ca oamenii sunt diferiți și  
 distanță te.

Pe parcursul lecturii, mi-am închipuit  
 și coperta însoțită de poezie  
 și propoziții pentru a-ți da  
 depe înaintea. Fiecare poveste  
 ce am înțeles cartea pentru  
 Atunci am avut prima  
 indiferență dacă memoria  
 răsună în urechi. Și înțeleg  
 ca să realizez că personajul  
 "Nu e conștient!" Nu  
 e conștient. Faptul  
 O poveste atât de  
 răsună în urechi. Și înțeleg  
 înțeleg că am înțeles  
 înțeleg că am înțeles  
 înțeleg că am înțeles

Expeditor: Constantin Abo  
 Destinatar: Horia Arhaușu

8A



# PrimeTech

## Echipa de robotică a liceului atinge noi performanțe

În era tehnologiei în continuă evoluție, tinerii din întreaga lume se implică din ce în ce mai mult în activități care îi pregătesc pentru provocările viitorului. Echipa de robotică a liceului nostru, cunoscută sub numele de PrimeTech, este un exemplu strălucit al acestui fenomen. Cu pasiune, inovație și dedicare, acești tineri își transformă visurile de a construi viitorul în realitate.

PrimeTech este mult mai mult decât o simplă echipă de robotică. Este o comunitate în care elevii își pot explora pasiunea pentru știință, tehnologie și inginerie într-un mediu stimulant și creativ. În fiecare an, echipa se pregătește pentru competiții și evenimente la nivel local și național, unde își demonstrează abilitățile și munca depusă, dând dovadă de spirit competitiv.

Unul dintre aspectele remarcabile ale echipei liceului este diversitatea membrilor săi. Tineri cu diferite interese se reunesc pentru a forma un colectiv puternic și complementar. De la programatori talentați, la ingineri creativi și strategii de competiție experimentați, fiecare membru aduce o contribuție valoroasă și unică.

În fiecare sezon, echipa se confruntă cu diverse provocări complexe. De la proiectarea, construirea și programarea robotului până la strategia de competiție, promovarea echipei și gestionarea timpului, fiecare aspect al procesului presupunând eforturi intense și strânsă colaborare. Cu toate acestea, fiecare obstacol întâlnit este abordat cu încredere și determinare, iar rezultatele sunt remarcabile.

Un alt aspect deosebit al echipei PrimeTech este implicarea în comunitate. Pe lângă competiții și evenimente, acești tineri dedicați își folosesc abilitățile și cunoștințele pentru a inspira și educa alți elevi din comunitatea noastră. Organizarea de workshop-uri, prezentări și evenimente deschise publicului larg demonstrează angajamentul lor față de educația STEM.

Anul acesta, la etapa regională, PrimeTech a reușit să aducă cea mai valoroasă performanță a echipei din istoria acesteia. Calificarea la etapa națională și câștigarea premiilor “Control award – 1st place” și “Finalist Alliance Captain” i-a motivat să atingă standarde și mai ridicate la campionatul național.

În final, echipa PrimeTech 19056 nu este doar o echipă de robotică liceală obișnuită. Este o comunitate în care tinerii își descoperă pasiunea pentru știință și tehnologie, dezvoltă abilități de leadership și învață să lucreze în echipă pentru a atinge obiective ambițioase. Cu fiecare competiție și eveniment, ei demonstrează că viitorul este în mâinile lor și că sunt pregătiți să-l construiască într-un mod inovator și inspirat.

**Dragoș Pop și Raul Urianu**





